

தமிழ் இலக்கியம்

ஆண்டு 10

தமிழ் இலக்கியம்

ஆண்டு 10

உள்ளுறை

1.	கம்பராமாயணக் காட்சிகள்	பக்கம்
	அ. அவையடக்கம்	1 - 4
	ஆ. சிறப்புப் பாயிரம்	5 - 8
	இ. கம்பன் அபர பிரமன்	9 - 13
	ஈ. ஆறு	14 - 18
	உ. குலஞ் சுரக்கும் ஒழுக்கம்	19 - 23
2.	நளவெண்பா - சுயம்வர காண்டம்	24 - 37
3.	நாலடியார்	38 - 51
4.	மாதரும் மலர்ப் பொய்கையும்	52 - 56
5.	ஆசாரக் கோவை	57 - 64
6.	சிரிக்கத் தெரிந்த பாரசீகர்	65 - 70
7.	பெரிய புராணம்	71 - 81
8.	கர்ணனும் கும்பகர்ணனும்	82 - 86
9.	இலங்கை வளம்	87 - 96
10.	கலையின் விளக்கம்	97 - 100

உ

கம்பராமாயணக் காட்சிகள்

அ. அவையடக்கம்

அவை - சபை. அடக்கம் - அடங்குதல் என்றும் அடக்குதல் என்றும் இரு பொருள்படும்.

சபைக்கு அடங்கும் முகமும் ஒருவாறு சபையை அடக்கும் முகமும் ஆகிய இரு முகங்கொண்டது. கம்பராமாயண அவையடக்கம். இரு முகங்களுள் அவைக்கு அடங்கும் முகம் பின்வருமாறு :

நசை, பெற்றதுடன், மாறாத ஆற்றெரு
பூசை, ஞற்றவும் தக்குடி புக்கென,
ஆசை, பற்றி, ஊறையுறி தேவைற்றிக்
காசில், கொந்தத் திரகை, உடைதரோ,

பாற்சமுத்திரம் ஓசையால் உயர்ந்தது! அதிரகின்ற பெரு முழக்கோடு அலைபுரண் டெழுவது, இவ்வாறான பாற் சமுத்திரம் எங்கே! அற்பப் பூசை எங்கே! பூசை - பூனை; சாதாரண வார்த்தையிற் சொல்லுகிறதானால் பூனை. அடுக்களையிற் பதுங்குகின்ற பூனைக்கும், ஆதிசேஷன் மீதே அலைகள் மோகரித்து மோத ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தி அறிதுயில் புரிகின்ற பாற்கடலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்! எனிய சிறிய பூனை - அக்கடலையிற் தெறிக்கின்ற ஒரு 'துமி' க்குத்தானும் பாத்திரமாகாத பூனை - பாற்கடல் முழுவதையும் பற்றற நக்குவதென்று புக்கதாயின் அதன் அறியாமைக்கு அளவு ஏது!

ஸ்ரீராம சரிதம் பரிசுத்த சமுத்திரம்! காசில்லாத சமுத்திரம். காசு - மாகுர் மறு. பற்றலைடப்பட்ட அலைகள் ஆறுகள் மடங்கி அடங்குந் சங்கமம் ஸ்ரீராம சரிதம். உலகம்

அவலக் கவலைகளைக் கழுவி ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் புண்ணிய தீர்த்தம், 'காசில் கொற்றத் திராமன் கதை'.

கொற்றம்- வென்றி. ஸ்ரீராமனுடைய கொற்றம் வான் மீகி விரிட்டார் போதாயனர் முதலிய முனிபுங்கவர்களால் ஆராயப்பட்டது. இராமன் மலந் தூயன். இராமனுடைய அந்தக்கரணங்கள் நல்வழிப்பட்டவை; வேதநெறி பிறழாதவை. அந்தக்கரணங்களைத் தூண்டுந் தெய்வங்கள் எவைகளோ அவற்றின் தூண்டுதல்களை ஒரோர் சமயத்தில் உணர்ந்தவன் இராமன்.

மகாபாரதத்தில் ஒருமுறை குந்திதேவியின் வாக்கு வியாசரால் ஆராய்ந்து வேத நெறியென்று கொள்ளப்பட்டது.

'பிள்ளைகள், நீவிர் பெற்ற அருங்கனியை, ஸ்ரீராம ஒருவிராய்ப் பகிர்ந்து நுகர்மின்' என்பது அந்தக் குந்தி தேவியின் வாக்கு; மறைவிலிருந்து வந்த வாக்கு; மறை வாக்கு.

இவ்வாறே இராமாயணத்தில் வாலிக்கு மறைவில் ஒரு சம்பவம் நிகழுகின்றது. வாலி எதிர்பாராத சமயத்தில் இராமபாணம் அவன் மாற்பைப் பிளக்கின்றது. உலகந் திகைக்கின்றது. மறு வகுத்த தர்மம் ஓர் இராமனால் திரிவு பட்டதோ என்று ஏக்கம் உண்டாகின்றது. இராமனை ஏச வருகின்றது. ஆசைப் பூசைகள் வாலி மூலம் இராமனை ஏச முயல்கின்றன! ஏசியும் விட்டன.

ஆனால், அறிவுக்கடலான வாலியோ, 'ஓராம, உனது பாணத்தின் நுதியிலேதான் தருமங் குடியிருப்பது' என்கின்றான்; இராமனைச் சரணாகதியடைகின்றான்.

புரமெலாம் எரிசெய்தோன் முதலினோர் பொருவிலா,
வரமெலாம் உருவியென் வசையிலா வலிமைசால்,
உரமெலாம் உருவியென் உயிரெலா நுகருநின்,
ஶரமலாற் பிறிதுவி றுளதரோ தருமமே.

'தருமம் என்று சொல்லப்படுவது ஸ்ரீராம பாணமே' என்பது வாலியின் வாக்கு.

‘செயலிற் செயலின்மையும் செயலின்மையிற் செயலையும்
காணுகின்றவன் எவனோ, அவனே அறிஞன்; யோகி’
என்கின்றது கீதை:

வாலி விஷயத்தில், இராமன் செயல், செயலிற் செய
லின்மை போலும். அத்தியாத்ம இராமாயணந் தெரிந்த
முனிவர்களே ஸ்ரீ ராமனின் அகத்தூண்டுதல்களை அறிய
வல்லவர்கள்.

‘நானோ ஆசைப் பூசை. ஆசை-மாசு. ஆசை வெட்கம்
அறியாது அல்லவா, ஆசை பற்றியறையலுற்றேன்; அதனால்
காசற்ற அவன் கொற்றம், எத்துணை மாசுற்றிருக்குமோ!
‘நான் ஒரு பூனை என்னை மன்னியுங்கள்’ என்று சபைக்கு
அடங்கித் தமது குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு வாய்புதைத்து
நின்றார் கம்பர்.

அம்மட்டேயோ!

நொய்தின், நொய்யசெயல், நூற்கலுற நேன்எனை
வைத்து, வைவின், மாமரம், ஏழ்தொளை
எய்து எய்தவறி கெய்திய மாக்கதை
செய்து செய்தவன் சொல்நின்ற தேயத்தே.

ஸ்ரீராம கதையோ மாக்கதை, மகாகதை; மகிமைவாய்ந்த
கதை.

அக்கதையை முதன் முதல் செய்தவன் வான்மீகி.
அந்த மகா முனிவனின் வாக்குக்கள் இன்றும் நின்று நிலவு
கின்ற தேயம் பாரத தேயம். இப்படிப்பட்ட பாரத
தேயத்திலே,

‘நொய்தில் நொய்யசொல் நூற்கலுற்றேன்’

எளிதினும் எளிதாய வெள்ளைச் சொல்லினால் நானும்
ஒரு இராமாயணம் பாடத் தொடங்கிவிட்டேன்.

எ(ன்)னை? என் அறியாமை இருந்தபடி என்னை?
கொல்ல தெருவிலே ஊசி விற்கிற செயல்என் செயல்!

வாங்கரும்) பாத நான்கும் வகுத்தவான் மீகி என்பான்
தீங்கனி, செவிக ளாரத் தேவரும் பருகச் செய்தான்
ஆங்கவன், புகழ்ந்த நாட்டை அன்பெனுந் நறவம் மாந்தி
முய்கையான், பேசலுற்றான் என்பான் பேச லுற்றேன்.

வான்மீகி செய்த தித்திக்கின்ற கவிகளை இந்த உலகத்தவர்களுையன்றித் தேவர்களுக்கு செவிகளாரப் பருகி இனிக்கின்றார்கள். நாளை ஆராமை என்கின்ற நறவை நிறையப் பருகி மதியங்கி உளறியிருக்கின்றேன்.

வான்மீகியின் பாடல் திருவாவடுதுறை இராசரத்தினம் பிள்ளையின் இலிய நாதசுரம்; தேவ கானம். எனது பாடல் சாதாரண ஊமைக் குழல்; மதுபானம்.

என்றிங்ஙனம் அவைக்கு அடங்குமுகங் காட்டுகின்றார் கம்பர்! பாவம்!

இனி, அடக்குமுகம் வருமாறு.

தேவ பாடையின், இக்கதை, செம்தனர்,
மூவர் ஆனவர், தம்முளும், முந்திய,
நாவி னர் உரை யின்படி நான்தமிழ்ப்
பாவி னாலிஃது ணர்த்திய பண்பரோ.

தேவபாடை ஆரியம். அது சமஸ்கிருதம் எனவும் வடமொழி எனவும் படும். ஆரிய பாஷையிலே ஸ்ரீராம கதை செய்தவர்கள் வான்மீகி வசிட்டர் போதாயனர் எனமூவர் முனிவர்கள். மூன்று வேறு முகமாக மூன்று வேறு இராமாயணம் மூன்று வேறு முனிவர்களால் எழுந்திருத்தல் சாலும். ஸ்ரீராமனுடைய அந்தக்கரண எழுச்சிகளை அந்தர்முகமாக ஆராய்ந்தது அத்தியாத்ம ராமாயணம் ஆகலாம். மூன்று முனிவர்களுள்ளும் 'முந்திய நாவினர்' - முதன் முதல் இராமாயணம் பாடியவர், வான்மீகி.

நான் தமிழிலே, விருத்தப் பாவினே இந்த இராமாயணத்தைப் பாடியது, வான்மீகியினுடைய உரையின்படியேயாம். இந்தத் தமிழ் இராமாயணப் பண்பு வான்மீகி இராமாயணப் பண்பே.

ஆகவே, தமிழ் இராமாயணப் பண்பாட்டில் யாதுங் குற்றம் நிகழுமாயின் அது என் குற்றமன்று, வான்மீகியின் குற்றமே.

நான் தமிழ்ப் பாவினால் இஃதுணர்த்திய பண்பு முந்திய நாவினர் உரையின் படி.

இது அவையை அடக்கு முகம்.

இரு முகமுமான அவையடக்கம் முற்றும்

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளை

ஆ. சிறப்புப் பாயிரம்

**'நான் தமிழ்ப் பரணினால் இஃது உணர்த்திய பன்பு
முந்திய நாவினார் உரையின்படி'**

"நான் தமிழினே இராமாயணம் பாடியது, வான்மீகி இராமாயணப்படி. ஒரு அக்ஷரத்துக்குக் கூட நான் பொறுப்பு நிற்க முடியாது. அக்ஷரத் தவறாமல் வான்மீகி சொன்னபடி நான் சொல்லியிருக்கிறேன், கிளிப்பிள்ளைப் பாடம் ஒப்பித்திருக்கிறேன்', என்றிங்ஙனஞ் சத்தியஞ் செய்து தப்பிக் கொள்கிறார் கம்பர். தமிழுலகம் அதனை அப்படியே ஒப்புக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. கவிச்சக்கரவர்த்தி பொய் சொல்லுவாரா?

ஆனால், இப்பொழுது நிலைமை மாறுகின்றது. கம்பரிலுஞ் சந்தேகிக்கின்ற காலம் வந்துவிட்டது. அதற்குக் காரணம் வான்மீகி ராமாயணம் அப்படியே தமிழிற் பெயர்க்கப்பட்டுவிட்டது. தனித் தமிழ் உலகுக்குக் கம்பரையும் வான்மீகியையும் ஒருங்கு வைத்து ஒப்பு நோக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒருவர் சொன்னதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளுங் காலம் மலையேறி விட்டது.

கம்பர் வர்ணனைப்பகுதிகளில் வான்மீகியோடு மாறுபட்டால் அதனைக் கவியுலகம் மன்னிக்கும்; பாராட்டும். உயிரான கதைச் சந்தர்ப்பங்களிற் கைவைத்தால் அதை எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? ஓரிடம் சரிடம் மாத்திரமா எத்தனையோ பல இடங்களில்-உயிரான இடங்களில்-கம்பர் மாறுபட்டு நடக்கின்றாரே!

இராமாயணத்தில் இராமன்தானே விசேட பாத்திரம். அவன் காட்டுக்குப் போகிறதானே இராமன் கதையில்

உயிர் துடிக்கிற சந்தர்ப்பம் இந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எடுத்துக்கொண்டு வான்மீகியைக் கம்பரையும் ஒப்பு நோக்குவோமானால் கம்பரின் மெய்மை பொய்மைகள் வெளிப்படுதற்கு அந்த ஒன்றுமே போதுமானதாயிருக்கும்.

கைகேயி தசரதன் முன்னிலையில் ஸ்ரீ ராமனை நோக்கித் தான் வரம் பெற்று சம்பவங்களைத் தெரிவித்து, வரத்தின் படி இராமனைக் காட்டுக்கு ஏவுகின்றான். இராமன் 'நீ சொல்லி நான் போவதில்லை' என்று மறுக்கிறான். அன்றித் தனது அன்பு போன்ற கடுஞ் சொற்களினாலே அவனைச் சுடுகின்றான். 'உன் வஞ்சங்களை இன்று நேற்று அன்று, நெடுங்காலமாக அறிவேன்' என்கின்றான். இது இப்பொழுதுள்ள வான்மீகம்.

இராமன் இவ்வாறு தசரதன் முன்னிலையில் கைகேயியின் இருதயமாகிய மராமரங்களைச் சொல்லம்புகளால் துளை செய்வானேயாயின், அதனைக் கண்ட - கேட்ட மாத்திரத்திலேயே தசரதன், வாலி போலே உயிர் தரியாது மாண்டிருப்பானே! பெற்று வளர்த்த இராமனிருக்கக் கைகேயி என்ற பெயரில் ஒரு மறவி தசரதனுக்கு வேண்டியதில்லையே. 'கைகேயியினால் தசரதன் மாளவில்லை; இராமன் கைகேயியை மறுத்து வைத வைவினாலேயே தசரதன் மாண்டான்' என்றிங்கனம் வான்மீகிராமாயணத்தை நடத்தி முடிக்கலாம் போலத் தோன்றுகின்றது.

சந்தையின் கட்டளை என்று ஒரு சிறியதாய் கூற அதனைக் கண்ணுக்கு நேரே மறுக்கின்ற ஒரு இராமனுக்கு, ஒரு இராமாயணம் - அதுவும் ஆதி காவியம் - ஒப்பற்ற ஒரு முனிவர் பெருமானால், செய்யத்தான் வேண்டுமா!

சிலப்பதிகாரத்தைக் கையிலெடுத்ததும், தம்பியின் இராச வக்ஷணத்தைப் பொழுதே சீறுகின்ற ஒரு தமையன் வருகின்றான். அந்தச் சிலப்பதிகாரத் தமையனுக்கு ஒரு அண்ணனாய் வருவான்போன்று தானே, வான்மீகி ராமன் தோன்றுகின்றான்.

இந்த வான்மீகி ராமனை - இதே சந்தர்ப்பத்தில், 'வான்மீகிப் படி, நான் தமிழ் செய்கின்றேன்' என்று சந்தியஞ் செய்கின்ற அந்தக் கம்பன் என்ன வம்பு செய்திருக்கின்றான் என்று சந்திரே எட்டிப் பாருங்கள்:

தசரதன் முன் வாக்குப் பண்ணியவாறு வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஆவி சோருகின்றான். அத்தச் சந்தர்ப்பத்தில்

அங்கே நடந்ததொன்றும் அறியாத சுமந்திரன் மூலம், கைகேயி இராமனை அழைக்கின்றாள். சுமந்திரன், 'முடிசூட்டு முகூர்த்தம் அணுகுகின்றது. அதனால் சிற்றன்னை உன்னை அழைக்கின்றாள்' என்று சொல்லி, இராமனை அழைத்துச் செல்கின்றாள். தூரத்தே இராமன் வருவதைக் கைகேயி காணுகின்றாள். கண்டதும் இராமனைத் தசரதன் முன்னிலையை அணுக வொட்டாமல், அவ்விடத்தினின்றுத் தானே புறப்பட்டு,

நாயகன் உரையான் வாயால் நான்இது பகர்வன் என்னுத்
தாயென நினைவான் முன்னே கூற்றெனத் தமியன் வந்தான்
கைகேயி இராமன் இருவரும் இடைவழியிற் சந்திக்கின்றார்கள்
அந்நிவந் தடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன் கன்று

போலே இராமன் குதூகலித்துக் கொண்டு, ஒதுங்கி, வணங்கி வாய்ப்புதைத்து நிற்கின்றாள். அந்தக் கைகேயி, 'ஒரு வார்த்தை, உனக்கு உன் தந்தை சொல்லும்படி என்னிடஞ் சொன்னார்' என்ற முகவுரையுடன் உலகங் கண்ணீர் வடிக் கின்ற வரங்களைக் கூறி இராமனைக் காட்டுக்கு ஏவுகின்றாள்.

அவ்வாறு அவள் ஏளிய அப்பொழுது ஸ்ரீராமனுடைய முகம்,

அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது.

அலர்ந்த செந்தாமரையில் வண்டு படிவதுபோல ஓரெ யொரு குறை மாத்திரம் ஸ்ரீ ராமன் முகத்தில் தோன்றியது. அது,

மன்னவன் பணியன்றாகில் நும்பணி மறுப்பனே

ஓ

'அப்பா சொன்னார் என்று சொல்ல வேண்டுமா? தாங்கள் காலாற் காட்டுவதை நான் தலையாற் செய்யேனே' என்பது.

அந்தக் குறைதானும்,

பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்ற நன்றே

என்ற குதூகலத்தால், தோன்றிய அந்தக்ஷணமே மறைந்தது. வண்டு விழா மலர்போல் அவன் முகம் விகசித்தது.

வான்மீகியின் வடுப்பட்ட இராமன் எங்கே! கம்பன் செய்த இந்த வம்பு இராமன் எங்கே!

இருவர் இராமர்கள் இருவேறு முகப்பட்டு இருக்க வைத்துக்கொண்டே,

கம்பன்

'வான்மீகி உரைத்த உரையின்படி, நான் தமிழ் செய்தேன்' என்கின்றானே! இது என்ன வம்பு!

இந்த வம்பான இராமாயணத்தை 'வான்மீகிப்படி' என்று சமாதானஞ் செய்துவைக்கத்தான் போலும், பின்வருஞ் சிறப்புப்பாயிரம் எழுந்திருக்கின்றது.

கழுந்த ராயுன கழல்பணி யாதவர். கதிர்மணி முடிமீதே,
அழுந்த வாளிகள், தொடுகிலை ராகவ அபிநவ கவிநாதன்
விழுந்த ஞாயிறு எழுவதன் முன்மறை வேதிய ருடனொய்ந்த
தெழுந்த ஞாயிறு விழுவதன் முன்கவி பாடின தெழுநூறே
என்பது சிறப்புப் பாயிரம்.

இதில் கம்பருக்கு ஒரு பெயர் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்பெயர் 'அபிநவ கவிநாதன்'. நவம் என்பதற்குப் பொருள் புதுமை. வம்பு எனினும் அமையும். அபிநவம் - மிகவம்பு. நாதன் - சக்கரவர்த்தி. மிக வம்பான கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் அவன், 'விழுந்த ஞாயிறு எழுவதன் முன் மறை வேதியருடன் ஆராய்ந்து' கதையை நிச்சயஞ் செய்துகொண்டான். பகற் காலங்களில் வெகு வேகமாகப் பாடிமுடித்தான்.

வாடமொழி வான்மீகம் காலந்தோறும் வளர்ந்து, கதை கண்டுபிடிக்க முடியாமல் பிறழ்ந்து, முரண்பட்டுக் கிடந்தது. அதையறிந்த கம்பன் மறை வல்ல அந்தணர்களை வைத்துக் கொண்டு வான்மீகத்தில் மறைந்து இடையிடையே தோன்றுகின்ற கதையை ஆராய்ந்து முதலிற் கண்டுபிடித்தான். கம்பனுக்கு இராமாயணம் பாடியது ஒரு காரியம் அன்று. கதை கண்டுபிடிப்பதே பெரிய காரியம்.

வான்மீகியே நம்பமுடியாத பிரகாரம், அப்பொழுதைய வான்மீகம் பிறழ்ந்து கிடந்தது. அதை ஆராய்ந்து, வான்மீகி கண்ட கதையைக் - கதாபாத்திரங்களைச் - சந்தர்ப்பங்களைக் - கற்பனை செய்து கண்டதுதான், கம்பன் செய்த வம்பு.

ஆகவே, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் தமிழ் செய்தது,

முந்திய நாவிரர்

ஆகிய வான்மீகி உரைத்த உரையின்படியேயாம்.

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளை

இ. கம்பன் அபர பிரமன்

கம்ப நாடன் கவிதையிற்போற் கற்றோர்க் கிதயங் கலீயாதே

இது கம்பருக்கு ஒரு விமர்சனம். இராசிகர்களின் ரசனை முடிபு.

சங்கத்துச் சான்றோர்கள், ஒன்று செய்கின்ற தூய அன்பு எதுவோ அதனை ஆழ்ந்து சிந்தித்து அஃது இருந்தபடியை ஏற்ற இடத்தில் - ஏற்ற காலத்தில் - பொருத்தமான கருப் பொருட் செய்திகளுக்கிடே கற்பனை செய்து கண்டு களிப்புற்றவைகளே சங்கத்துப் பழைய அகப்பாடல்கள். காதலாடிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்குதற்கு உபகாரமான உலகக் காதல் எதுவோ அந்தக் காதலின் கனிகளே அகப்பாடல்கள். தூய்மையானதும் அருமையானதும் ஆன ஓர் உணர்ச்சியை எந்தக் கால தேயங்களில் எவைகளில் வைத்து எங்ஙனம் வளர்க்க வேண்டும் என்பதை உள்ளவாறுணர்ந்தவர்கள் சங்கப் புலவர்கள்; வளர்த்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் அவர்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து எதனை எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எவ்வாறு அமைக்கவேண்டுமென்பதைப் பிறப்பிலேதானே அறிந்தவன் கம்பன். அவன் ஒன்றைத் தொட்டால் அவன் அறியாமலே அது எவ்வாறு அமையவேண்டுமோ அவ்வாறு அமையும். அது அவனுக்குக் கொடை தனி உரிமை. அவ்விஷயத்தில் அவன் சக்கரவர்த்தி. அவன் தொட்டதொன்றை அவ்வாறே அறுவதிக்கக்கூட ஏனைய கவிஞர்களுக்கு ஏவாது. அவன் தொட்டதொன்றை உதாரணத்துக்கு எடுத்துத் தொட்டுப்பாரிப்போம்.

பேராண்மை, செல்பு, தறுகண்மூன் றுற்றுக்கால்
ணராண்மை, மறறுதன் எஃகு

(பகைவர்மேற் கண்ணோடாது செய்யும் மறத்தை நூலோர் மிக்க ஆண்டன்மை யென்று சொல்லுவர்; அவர்க்கு ஒரு தாழ்வு வந்ததாயிற் கண்ணோடி அது தீர்த்துக் கோடற் பொருட்டு ஊராண்மை செய்தலை அதற்குக் கூர்மை என்று சொல்லுவர். கண்ணோடுதல் - தாட்சண்னியம்: ஊராண்மை-உபகாரியாந்தன்மை. இதனைத் தமிழ்ச்சி என்று கூறும் புறப்பொருளிலக்கணம் தமிழ்ச்சி - தழுவுதல்; தோற்ற வர்மேற் போர்க்குச் செல்லாமை.)

பகைவர்களைக் கண்ணோடாது கொன்று குவிக்கும் வீரன், அப்பகைவனுக்கு நினையாப்பிரகாரம் ஒன்று நேர்ந்த சமயத்தில் ஒரு கணமுந் தரியாது தானே உபகாரியாய் மாறுகின்றான். இது வீர சிகரம். இந்த அருமந்த முத்துத் திருவள்ளுவராகிய மகாசமுத்திரத்தின் அடியில் கடல்படு திரவியங்களுள், தானும் ஒன்றாய்க் கிடந்துவந்தது.

சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணியவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதாம் என்செய்யும்

என்கின்றது சுற்றறிந்தார் ஏத்துங் கவித்தொகை. திருவள்ளுவராகிய பெரிய நீருக்குள்ளே வீர சிகரமாகிய அந்த வெண்முத்தம் விளங்காமலே வாளா கிடந்துவருகின்றது. ஒருநாள் அந்தச் சமுத்திரத்தில் முழுகிய கம்பர் இந்த வீரசிகரமுத்தை உற்றுநோக்கினார். அது அவர் இருதயத்தில் ஊறியது. உணர்ச்சி வீறிட்டது. அந்த முத்தை எந்த ஆரத்திற் பதிப்பது? அந்த ஆரத்தை எந்த மார்புதரிப்பது? அதற்குக் காலம் எங்கே? இடம் எங்கே? கவிச்சக்கரவர்த்திகளின் உள்ளத்தில் ஒன்று அரும்புமானால், அக்கணமே அது கனிந்துவிடுமே! கனியவேண்டும்.

ஆனால்,

இதோ கனிந்துவிட்டது. இலங்கையர்கோன்

நிறங் ஶிந்திட நிலம்ஶிரல் கிளைத்திட

நிற்கின்றான்; இராமன் எதிரில் நிராயுதபாணியாய் நிற்கின்றான்; கைலாச கிரியைப் பெயர்த்தவன் - தசக்கிரீவன் - கால் விரலினாலே நிலத்தைக் கிளைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றான்; மாமியார் மருங்கிற் சென்ற மருமகனாய்விட்டான் இராவணன், சீதைக்குத் தந்தை போன்றவன், இராமனுக்கு மருமகனாய் விட்டான். இராமன் மாமி.

கம்பன் அபர பிரமன்

மாமிக்குத் தவித்த முயல் அடிக்க இயலவில்லை. தாட்
சண்ணியந் தலைதூக்குகின்றது; தழிஞ்சி தழுவுகின்றது.
இராமன் ஊரான்மை செய்கின்றான். திருவள்ளுவரில் வினைந்த
வீரசிகர வெண்முத்தம் ஸ்ரீராமனது ஆரந் தாழ்ந்த மணி
மார்பில் வில்விட்டுப் பிரகாசிக்கின்றது.

ஆளை யாடினக், கமைந்தன், மாருத, மறைந்த,
ஆளை யாடின, கண்டனை, இன்றுபோய்ப் போர்க்கு,
நாளை வாவென, நல்கினன், நாகினங் கழுகின்
வாளை தாவுறு, கோசல, நாடுடை வள்ளல்.

தாயை மகள் வென்றாள்; புக்க அகம் பிரகாசிக்கின்றது.
'பேராண்மை என்ப தறுகண்' என்ற வள்ளுவர் தாய்;
'வள்ளல்' என்று முடிகிற கம்பர் மகள். தாயை மறந்தே
போனோம். மகள் எல்லார் மனசிலுங் குடியிருக்கின்றாள்.
அதனால் அவள் மாசுபடவில்லை. அவள் தீண்டாத கற்புடைய
செழுந்திரு.

வள்ளுவர்கண்ட வீரசிகரம் உரிய சந்தர்ப்பத்தில் பொருத்
தமான பாத்திரத்தில் பதிக்கப்பட்டு உயிர் துடிக்கின்றது.
இதனை கண்டு வள்ளுவர் பெருமானுக்கு அகங்குரிராதா?
கம்பரை வாண்மீகி ஆசீர்வதிக்காரா? 'இன்று போய் நாளை வா'
என்ற வார்த்தையை இடமறிந்து உபயோகிக்க வேறு யாரால்
முடியும்?

+ + +

மகாபாரதத்தில் பதினான்காம் போர். வள்ளலாகிய கன்னன்
சேனாதிபதி. யுத்த முனையில் உலாவருகின்றான். எதிரிகளின்
புயபலங்களைப் பரிசோதனை செய்துகொண்டு வருகின்றான்.
அவனை எதிர்ப்பட்ட நகுலன் தளர்கின்றான். அவனை விட்டு
அப்பால் நடக்கின்றான் கன்னன். இரு கண்ணர்கள் எதிர்ப்படுகின்
றார்கள். கண்ணர்கள் கிருஷ்ணர்ச்சனர்கள். அருச்சுனன் நிறத்
தாற் கரியன். அதனால், அவனுங் கண்ணனே. கண்ணன்
என்பது கிருஷ்ணன் என்ற சொல்லின் சிதைவு. கிருஷ்ணம் -
கருமை. கன்னன் சில பகழிகளை இரு கண்ணர் மாப்பிலும்
விடுத்து, 'இவர்கள் வர்ணத்தாலும் பெயராலும் பிறிவில்லா
தவர்கள். அன்றி, மனசும் ஒருமைப்பாடுடையவர்கள். இவர்
கள் பிரிவது அரிதுபோலும்' என்று சொல்லி யெளவனந்
ததும்புகின்ற வெண்ணிறமான நகை செய்துகொண்டே அப்
பாற் போகின்றான்; கண்ணர்களின் கூட்டுறவைக் கண்டு கண்க
ளைக் குளிர் செய்துகொண்டே போகின்றான்; போர்த்தினவைப்

போக்குவதற்குப் பொருத்தமானவர்கள் என்று வாழூறிக்கொண்டே போகின்றான்; இப்பொழுது இவர்களோடு வினைக்கெடச் சந்தர்ப்பம் இல்லையே என்ற முறையிற் போகின்றான்; சேனாபதி அதிகாரத்திற் போகின்றான்! அருச்சுனனின் கைக்கெட்டியது அவன் வாய்க்கெட்டவில்லையே என்ற வகையிற் போகின்றான்; அருமையான யுத்தமொன்று நிகழ்வதற்குக் கொடுத்துவைக்கவில்லையே என்றவரிசையிற் போகின்றான்; 'என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் யான் பெற்ற செல்வம் அன்றோ' என்ற கனிப்பும் கன்னனாக்கிருக்கலாம் போலும்.

அருண - வெங்கதிர் ஆயி ரத்தவன், அன்பிடு லுதவுக்
கருண னுஞ்சில பகழி யோரிரு கண்ணர் மார்பில்விடா
வருண மும்பெய ரும்பி றிந்தினர் மனனுமொன் றெனவே
கருண வரணில வெழந கைத்துரை தந்தா பேரமினனே.

(கருணன்-கண்ணன்; வருணம்-நிறம்; தருணம்-இளமை)

இப்படிச் சொல்லுகின்ற கண்ணன் விளித்து,

நீ, இன்று போய் இனி நான் வர

என்று. மகா வீரனும் கண்ணனின் தோழனுமான அருச்சுனனைக் கொண்டு சொல்லுவிக்கிறான் வில்லி. கம்பர் ஒரு இராமனைக் கொண்டு சொல்லுவித்தால், அதே வார்த்தையை அந்த இராமனையொத்த அருச்சுனனைக்கொண்டு, ஏன் நான் சொல்லுவிக்கலாகாது என்று வில்லி கருதியிருக்கலாம் போலும்! அப்படிக்கருதினால், காண மயிலாட என்ற பாடலைத் தான் ஞாபகஞ் செய்ய நேருமே!

கண்ணன் அருச்சுனன் எதிரில் நிராயுத பாணியாய், நாணித் தலை குனித்து இராவணன் நிலையை எய்தவில்லையே ஒரு இராமனைப்போல் எதிரிக்கு ஊராண்மை செய்தற்கு அருச்சுனனுக்குச் சந்தர்ப்பம் ஏது? அருச்சுனன் ஊராண்மை செய்யத்தக்கவன்; அதில் ஐயம் இல்லை. அதற்குச் சந்தர்ப்பம் வேண்டாவா!

அன்று, போர்புரி சேனை யின்பதி ஊன, வீரனை, நீ,
இன்று பேர்மினி நான் வரவென, இனிதி யம்பினனால்
வென்றி, கூர்வரி விண்மை, யாலடல் வெவ்வ ரக்கரைமுன்
கொன்று, காணையை யொத்த, பேரிசை கொண்ட

கண்ணனையிடுவன்

(சேனையின் பதியான வீரன் - கண்ணன். அரக்கரைக்
கொன்ற காளை - இராமன். ஆண்மையினான் - அர்ச்சுனன்.)

இந்தப் பாட்டு வில்லிபாரதத்தில் நின்று வற்றுள்ளது.
இரசிகர்க்கு இதயத்திற் களிப்பு உதவவில்லை. பாருங்கண்டு
அதனைக் களித்ததில்லை. கழித்தனர் போலும்!

கம்பளி தொடட்டதைக்கூடத் தொடுவதற்கு இந்த உலகத்
தில் யாருக்கு உரிமை இருக்கிறது!

இதனை இதனால் இவன் முடிக்கு மென்றாய்நி
ததனை யவன்கண் விடல்

+ + +

இம்பர், நாட்டிற் செல்வமெலிணம்
எய்தி ஈரலாண் டிருந்தானும்
உம்பர், நாட்டிற் கற்பகக்கா
ழக்கு, நீழல் இருந்தானும்
செம்பொன், மேரு அனைபுயது
திறல்சேர் இராமன் திருக்கதைபிழ்
கம்ப நாடன் கவிதையிற்போந்
கற்றோர்க், சிதனம் களிவரவே

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி
சி. கணபதியிடமிடம்

ஈ. ஆறு

காவியங்களின் தொடக்கத்திலே மழை பெய்து ஆறு பெருகுவது பரம்பரை வழக்கம். அந்த வழக்கப் பிரகாரம் கம்பரிலும் ஒரு ஆறு பெருகின்றது. அந்த ஆற்றின் பெயர் சரயு.

அதன் பெருக்கம் இது:

இரவி தன்குலந், தெண்ணிஷ்பல் வேந்தர்தம்,
பரவு நல்லொழுக், கின்படி பூண்டது;
சரயு என்பது; தாய்முலை அன்னது இவ்;
புரவு நீர்நிலத் தோங்கும் உயர்க்கெலாம்.

சூரிய குலத்திலே உலகப் பிரசித்தர்களான எத்தனையோ பல வேந்தர்கள் உதித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஒழுக்கங்கள் பரவு நல் ஒழுக்குக்கள்; உலகம் துதித்து உச்சி மேற்கொள்ளும் ஒழுக்கங்கள்.

சரயு என்பது - சரயு என்று பெயர்கூறப்படும் இந்த ஆறு, இரவி குலத்து வேந்தர்தம் பரவு நல்லொழுக்கு இன் படி பூண்டது - சூரிய குலத்திற் பிறந்த அரசர்களின் உயர்ந்த நல்லொழுக்கங்கள் தன்பாலெடுத்த பிரதிபலனங்களாகத் தான் அந்த நல்லொழுக்குப் பிரதிபலனங்களுக்கு மூலரூபமாய் அமைந்தது.

ஆரூரர், சிவபெருமானாகிய பிராமணர் கையிலிருந்த ஓலையைப் பறித்துக் கிழித்தபோது அந்தச்சிவபிராமணர்,

'இவன் கிழித்த ஒலை மூல ஒலையைப் பார்த்து எழுதிய படி ஒலை. மூல ஒலையோ என்னிடத்தில் இருக்கிறது' என்றார்.

+ + +

சூரிய குலத்துப் பிறந்த அரசர்களின் நல்லொழுக்கங்கள் படியோலைகள். சரயு அந்த ஒழுக்கப்படி களின் மூல ஒலை

இரவி குலத்து வேந்தர்களின் நல்லொழுக்கங்கள் இவிய படியோலைகளாய்த் தன்னை அலங்கரிக்க அவற்றைத் தனக்கு அணிகலங்களாகப் பூண்டு விளங்குகின்றது சரயு.

இரவி குல திலகங்கள் சரயுவின் நன்மக்கட்பேறுகள்; சரயுவின் நன்கலங்கள். அந்த நன்கலங்களைப் பூண்டுமங்கலமான மனைமாட்சி நடாத்துகின்றது சரயு.

மங்கல மெய்ய மனையாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு

ஒரு இராமன் பிறங்கடை நின்ற பேதைகளிற் பேதை யான ஒரு இராவணன் நிராயுதபாணியாயினது கண்டு இளகி,

இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா

என்றால் அதில் நூதனம் இல்லை. இராமனின் ஒழுகலாறு சரயுவின் படியாறு.

ஆரஞ்சு, முழங்கியும் ஆக்கம் இழந்தாம்.
வாரி சுருங்கியும் வாய்மை நிறுத்தித்
தாரணி பூண்டுகிரிச் சந்திரன்,

என்று கச்சியப்ப சிவாசாரிய கவாமிகள் உருகிக் கண்ணீர் வடிக்கின்ற அரிச்சந்திரன்,

'கதியிழக்கினுங் கட்டுரை இழக்கிலேன்' என்றால் அது சரயுவின் விசேஷமே. அரிச்சந்திரனுடைய சத்திய ஒழுக்கமும் சரயுவினின்றும் உதித்த இவியதொரு படியோலையே. அரிச் சந்திரன் இரவி குலத்தில் உதித்தவன். அவனையும் அவன் பெற்றோரையும் வளர்த்தெடுத்தது சரயு நதியே.

சிபி புறவுக்கிரங்கினன். அவனும் சரயுவின் புதல்வனே.

ஆதித்தன் குலமுதல்வன் மறு

இரவீ குலத்து முதல் அரசன் மறு. நீதிகளை வகுத்துத் தர்மசாத்திரஞ் செய்தவன் அவன்.

எய்பொருளும், யாரும் இயல்பின், அறிவுறச்,
செய்யிய, வள்ளுவந்தாம் செய்வரு - முற்பாற்றும்
பாரதஞ்சீ ராம, கதைமநுப் பண்டைமறை,
நேர்வனமற் றில்லை நிகர்;

முப்பால் திருவள்ளுவர் குறள். அதற்கு இந்த நிலவுகைத்திலே 'நிகர் மற்று இல்லை' - திருக்குறளுக்கு உவமையாகச் சொல்லுதற்கு வேறு நூல் இல்லை. நேர்வன பாரதம், சீராமகதை, மறு, பண்டைமறை - திருக்குறளுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லக்கூடியவை மகாபாரதம், இராமாயணம் மறுஸ்மிருதி, பழைய வேதங்கள் என்னும் இவைகள் மாத்திரமே என்கிறார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் ஆகிய சங்கத்துச் சான்றோர். திருவள்ளுவ தேவருக்கு உவமையாக இருவரைச் சொல்லுவதாளுவி, அவர்.

மறு

என்கிறார் அந்தப் புலவர். திருவள்ளுவர் மனிதர்களின் பொதுத் தர்மங்களைச் சொன்னார். இருவர் ஒரே குற்றஞ் செய்யலாம். தண்டனை அவரவர் தகுதிகேற்ப மாறுபடும். நற்பெண்டாட்டிக்கு ஒரு வார்த்தை போலும். உண்கையே போதாப் பெண்டாட்டியும் உண்டு. 'கரூமதி சந்நியாசநி கொல்' என்று ஐனாவயாரும் ஆளுவீடுக்கினூர். மறுச் செய்தது ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி. குணம் இரண்டு. 'நீதி வழுவா நெறி முறையில் இட்டார் பெரியோர், இடாதார் இழிகுலத்தோர்'. நீதியில் தன் வாழ்க்கையை இட்டுக் கொள்ளுகிறவர்கள் உயர்குலம், அவ்வாறு இட்டுக்கொண்டவர்கள் இழிகுலம் என்கிறார் ஐனாவயார்.

மனத்தின்கண் நாளின்மை தேசன்றின் அவன்கை
குலத்தின்க கணைய யழிக்

என்பது வள்ளுவர் காக்கு

'குலநைமுண்டயவனாவி வருகின்றவன்கண்களை சரயின்மை உளதாயில். அவனை அக்குலப்பிறப்பின்கண்களையே ஐகப்படும் உலகம்' என்பது பரிமேழநகர் உரை. நாரி-சரம். சரமாவது அன்பு 'குலத்தின்கையாகுவி குணம்' என்பது இங்கே இத்

திக்கத்தக்கது. நீதிக் குலம் உயர் குலம். அநீதிக் குலம் தாழ் குலம். இவை முறையே வைதிகம், அவைதிகம் எனப்படும். வைதிகர்களுக்கே நூல் செய்வது. மனித வர்க்கத்திலே விலங்கு வர்க்கமும் உண்டு. அந்த வர்க்கம் அவைதிகம். அவைதிகத்துக்கு நூல் செய்வதில்லை. அந்தப் பிறப்பே பாழ். 'கதிப்பாற் செல்ல ஏது நெறி' என்று விசாரிக்கக்கூடியவர்களுக்கே நூல் பயன்படும். 'காணாதற் காட்டுவான் தான் காணன்.' வள்ளுவர் வைதிக உலகத்துக்குப் பொது நூல் செய்தார். மறு அந்த உலகத்திலே பலவேறு படித்தரங்கள் கண்டு சிறப்பு நூல் செய்தார். விதிகளுட் சிறப்புவிதி நுண்ணிது. மறுவின் நுண்மையை மதிக்க வல்லவர் ஒருவர் இருந்தால் அவர் வள்ளுவரே.

அரக்கரோர் அழிவு செய்து கழிவரேல் அதற்கு வேறோர்
குரங்கினத் தரசைக் கொல்ல மறுநெறி கூறிற் றுண்டோ

என்று மறு நெறியைப் போற்றுகின்றான் வாலி. வள்ளுவருக்கு உவமை பேசுகின்ற மறு நெறியைத் தந்த அந்த மறுவை இங்ஙனம் வளர்த்ததுஞ் சரயுவின் நீரே.

தாய் முலை அன்னது.

'உரவு நீர்நிலத் தோங்கு முயிர்க்கெலாம்' - பரந்த கடலாற் குழப்பட்ட நிலவுலகத்து உயிர் வர்க்கங்களுக்குக் கூடத் 'தாய் முலை யன்னது'; பரவு நல்லொழுக்கங்களை வருவிப்பது.

மாந்தாதா சூரியகுலத்துதிக்க திலகம். அவன் ஆண்ட காலத்திலே பசுவும் புலியும் ஓர் துறையில் நீர் பருகின. சரயு உலா வருகின்ற நாட்டில் இது ஒரு நூதனமா!

சரயு,

தாதுகு சோலை தோறும் சன்பகக் காடு தோறும்

யோதவிழ் பொய்கை தோறும் புதுமணற் றடங்கள் தோறும்

மாதவி வெரிப் புக வனந்தொறும் வயல்க டோறும்

ஓதிய உடம்பு தோறும் உயிரென உலாய தன்றே.

சரயு உயிர்களுக்குயிராய் உலா வருகின்றது. சரயு என்ற வார்த்தை மாணச சரசுவில் தோன்றியது என்னும் பொரு

ளுடையது. மானச சரசு கைலாச விரியிலே ருபேர வனத்தில் உள்ளதொரு வாவி. அது, பிரமாவின் மனத்தில் உதித்தமையால், 'மானசம்' எனப்படுகின்றது. கைலாசத்திற் பிறந்த சரயு, இமயத்திற் பிறந்த கங்கையினும் மகிமை வாய்ந்தது.

உலகை நேர்செய்ய அவதரித்த நேரு உதித்த நாடு சரயு பெருகிய நாடு:

நாகினங் கமுகில் வர்ளை தாவுறு கோசல நாடு

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளை

உ. சூலஞ்சுரக்கும் ஒழுக்கம்

ஆறில்லா வுருக் கழகு பாழ்.

நாடு நாடாயிருப்பதற்கு இன்றியமையாதது ஆறு. ஆற்று வளம் படைத்த நாடு.

நாடா வளத்தது.

அஃதாவது, தன்கண் வாழ்வார் தேடி வருந்தாமல் அவர் பால் தானே சென்றடையுஞ் செல்வத்தை உடையதாயிருப்பது. நாட்டைப் பற்றி இந்தக் கருத்து ஓளவையாருக்கும் திருவள்ளுவருக்கும் ஒத்த கருத்து. ஓளவையாருந் திருவள்ளுவருந் தாமே உலகத்தின் இரு கண்கள். அந்த இரண்டு கண்களும் ஒத்துப்பார்த்து முடிபு கட்டின கருத்து மேற்குறித்த நாட்டைப்பற்றிய கருத்து. ஆகவே, இந்தக் கருத்து அருமந்த கருத்து. இந்த அருமந்த கருத்திலும் கைவைத்துவிட்டான் கம்பன். புதுவதொரு நாட்டுவளம் பேசுகின்றான் அவன். 'ஆறில் வாலுருக் கழகு பாழ்' என்ற ஓளவை வாக்கைச் சிரமேற் கொள்கிறான் கம்பன். ஆனால் நாம் சொல்லுகிற ஆறு அன்று, அவன் சொல்லுகிற ஆறு. அந்தப் புதுவது ஆறு.

ஒழுக்கலாறு.

ஓளவையாருடைய ஆறு சில சமயத்தில், 'பெருக்கற்று அடி சுடும்'. ஆனால், வேண்டும்போது, 'ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகு ஊட்டும்'.

கம்பனுடைய ஆறும் நல்குரவால் நலிந்து பெருக்கு அற்றுப் பார்ப்பவர் கண்களைச் சுடும். ஆனால், சற்றே அணுகி

ஒன்று வேண்டிப்பார்த்தால் ஊற்றுச் சுரந்து இடையறு தொழுகி உலகத்தை உருக்கிக் கண்ணீர் ஆறாகச் செய்யும்.

ஒரு நாள்,

வந்தநாள் வந்திலை அருந்தமிற்ப் புலவ

என்று தமது கண்ணீர் ஆறாகும்படி, ஒரு வள்ளலின் வாக்கிற் சுரந்து, இன்றைக்கும் ஒழுகிக்கொண்டிருப்பதும், கம்பன் வர்ணிக்கின்ற ஒழுகலாதே

'வருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் நாட்டிற்கு உறுப்பு' என்கின்றார் தெய்வப்புலவர். இடையறு தொழுகி வருகின்ற ஆறும் அந்த ஆறு சுரப்பதற்கு வாய்ப்பான மலையும் நாட்டுக்குச் சிறந்த அவயவம் என்பது அவர் கருத்து.

கம்பனுந் தனது ஒழுகலாறு சுரப்பதற்கு வாய்ப்பான மலை வேண்டுமென்கிறான். அந்த மலை சாதாரண மலையன்று. மிக உந்ததமான மலை; அது குல மலை; நற்குலமாகிய மலை; குடிப்பிறப்பாகிய மலை.

இனிக் கம்பனுடைய ஒழுகலாறு நல்ல குலமலை சுரந்து இடையறுதொழுகிப் பெருக்கெடுக்கட்டும். அது சுரந்து பெருகு மாறு பின்வருமாறு:

கலஞ்சு ரக்கும் நிதியங் கணக்கிலா
நிலஞ்சு ரக்கும் நிறைவளம் நன்மணி
பிலஞ்சு ரக்கும் பெறுதற் கரியதங்
குலஞ்சு ரக்கும் ஒழக்கம் குடிக்கெலாம்.

கம்பனுடைய நாட்டிலே உள்ள குடிகளுக்குக் கணக்கில்லாத நிதியங்களை மரக்கலங்கள் சுரக்கின்றன; நிறைந்த வளத்தை நிலஞ் சுரக்கின்றது; நல்ல மணிகளைப் பிலம் (சுரங்கம்) சுரக்கின்றது; உயிரினும் ஒம்பப்படுவதாகிய ஒழுகலாற்றைப் பெறுதற்கரிய தூய குலமாகிய மலை சுரக்கின்றது.

.....பெறுதற் கரியதங்
குலஞ்சு ரக்கும் ஒழக்கங் குடிக்கெலாம்

என்று குல மலையும் அதிற் சுரக்கின்ற ஒழுகலாறும் பேச வந்த கம்பன் மேலும் மூன்று சுரப்புக்கள் பேசிப் பாட்டைப் பூர்த்தி செய்திருக்கிறான்.

‘பருமரத்தைப் பற்றிய பல்வியும் பாழ்போகாது’ என்பது பழமொழி. குலச்சுரப்பாகிய பருமரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு ஏனைய சுரப்புக்களாகிய மூன்று பல்லிகளும் உயிர்வாழ்கின்றன. ஏனைய சுரப்புக்கள் குலசுரப்போடு கூடாதவழி வெகு சிறப்படையலாம். இங்கே, குலச்சுரப்புக்கு எதிரில் ஏனைய சுரப்புக்கள் எம்மாத்திரம்!

நெடியோன் பெருமையின் பெருமையைக் குறியோர் குறுமைகளின் அயலில் வைத்துக் காட்டுவது கவி மரபு. கலமும் நிலமும் பிலமும் குலச்சுரப்பின் நெடுமையைக் கவியின் முன்னணியிற் காட்டப் பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வாற்றால் அவையும் அக்கவியிற் சுரப்பனவாகுக.

ஒழுகலாற்றைக் சுரக்கின்ற குலமலைப் பெருமை ஒப்புயர்வில்லாதது. ஆறுகள் பெருகுகின்ற சாதாரண நில மலைகளினும் ஒழுகலாறு பெருகுகின்ற குலமலை மிக மிக உயர்ந்தது தான் என்பதைத் திருவள்ளுவ தேவரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றார்.

இலமென்னு மெவ்வம் உரையாமை யீதல்
குலனுடையாள் கண்ணை உள

என்பது வள்ளுவர் ஒப்புக்கொண்ட வாக்கு.

யான் இப்பொழுது வறிஞன் ஆயினேன் என்கின்ற துன்பந்தரு மொழியைக் கூறாமலே கொடுத்தல் குடிப்பிறந்தான் கண்ணைதான் உண்டு. எவ்வம்-துன்பம். ‘இலன் என்னும் எவ்வம்’ - பெருக்கற்ற நிலை. ஆறு பெருக்கற்ற நிலையில் அடியைச் சுடும். ஆனால், சிறிதே மணலைத் தொட்ட வழி ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகை ஊட்டும்.

குடிப்பிறப்புப் பெருக்கற்ற நிலையிலும் அணுகுவாரைச் சுடுவதில்லை. இரப்பாரையோ, விருந்தினரையோ முகந்திரியச் செய்வதில்லை. அவர்கள் தமது எவ்வத்தைக் கூறாமலே தூரத்தே வரும்போதே, அவர்களைக் கண்ட அந்தக் கணமே

குடிப்பிறப்புத் தன் எவ்வத்தை மறைத்துக்கொண்டே சுரக்கத் தொடங்கிவிடும். பெருக்கற்று அடியைச் சுருகின்ற ஆறு-மண்ணைத் தொட்ட வழிச் சுரக்கின்ற ஆறு, அச் செயல்கள் இல்லாமலே குடிப்பிறப்புச் சுரக்கின்ற ஒழுகலாற்றுக்கு எம்மாதிரம்!

இந்த ஒழுகலாறு பெரிய புராணத்திலே, இனையான் குடிமாற நாயனார் மனையிலே ஒரு நாள் அர்த்த யாமத்தில் மழை பொழியும் வேளையில் 'எவ்வமாகிய வறுமையே' குடியிருந்த அந்தக் குடிசையில் விருந்தொன்றைக் கண்ட சமயத்தில் சுரக்கத் தொடங்கியது; இன்றும் பெருகிக்கொண்டே யிருக்கின்றது. அது என்றும் பெருகுவதாக.

இப்படிப்பட்ட ஒழுகலாறு சுரக்கும் நாட்டில் விளைபுலங்களுக்கு வித்தும் இட வேண்டுங்கொல்லோ!

அந்த நாட்டிலே,

வருந்தி வந்தவர்க்கீதலும், வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே.

விருந்தோம்பலும் வறியார்க்கீதலுமே அந்த நாட்டு விளைவுகள்.

ஈதலும் விருந்துமாகிய விளைவு மிக்க நாட்டிலே குடிப்பிறப்பாகிய குலமலையில் ஒழுகலாறு சுரந்துகொண்டிருக்குமாயின்,

வில்லேருழவன் ஒருவன், 'இன்றுபோய், போர்க்கு நானாவா' என்ற குரல், சுரம் பெருகுந்தானே. அம்மட்டோ! அவன்,

என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றே

என்பான். ஒரு தாய் தன் மகனைப் பார்த்து, 'உன்னிலும் பார்க்க உன் சிறியதாயின் மகன்தான் 'நிறை குணத்தவன்'; நின்னிலும் நல்லன்; குறைவில்ன்; அவன் அரசு புரிவது நாட்டுக்கு நலன் என்பான். ஒரு சிறிய தாயை ஒரு கூனி கண்டு, ஒருவனைக் குறை கூறினால் அந்த ஒருவன் தான் பெருதவனே யாயினும், அவனைச் சுட்டி, அந்தச் சிறிய தாய் 'இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ' என்பான் கூனியை உறுக்குவாள்.

மற்றொரு சிறிய தாய், தன் மகளை நோக்கி அவனுக்கு அவன் அண்ணனைக் காட்டி,

'மகளை இவன் பின் செல்; தம்பி என்னும் படியன்று; அடியாரின் ஏவல் செய்தி; மன்னும் நகர்க்கு இவன் வந்திடின் வா; அது அன்றேல், முன்னம் முடி' என்பாள், என்று சொல்லும்போது முலைசுரப்பாள்.

'ஸ்ரீ ராமனுக்குத் தம்பி யென்ற முறையில் அவனைத் தொடர்ந்து செல்லாதே; அவனுக்கு ஏவலன் என்ற கருத்தில் அவனுடன் செல்! அந்த இராமனுக்குச் சொல்லால் சொல்ல ஒண்ணுதது ஒன்று நிகழ்ந்தால், அதைத் தடுக்க உன்னால் இயலாது போனால், அந்த ராமன் முடிய முன்னமே, உன் முடிபு என் செவியிற் கேட்க வேண்டும்' என்று இலக்குவனுக்குக் கட்டளையிட்டவள் சுமித்திரை; அப்படி அவள் கட்டளையிடும் போது அவள் மார்பு பால் சுரந்தது. கண்ணைப் பற்றிப் பேசுவது மிகை.

இப்படிப்பட்ட தாய்களை, தம்பியை, தமையனைத் தருகின்ற நாட்டிலே,

பெறுதற் கரியதங் குலஞ்சரக்கும் ஒழுக்கங் குடிக்கெலாம்.

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி

சி. கணபதிப்பிள்ளை

2

நளவெண்பா சுயம்வர காண்டம்

1

சீத மதிக்குடைக்கீழ்ச் செம்மை யறங்கிடப்பத்
தாதவிழ்பூந் தாரான் றவிக் காத்தான்—மாத
ரருகூட்டும் பைங்கிளியு மாடற் பருந்து
மொருகூட்டில் வாழ வுலகு.

2

நளன் சோலைக்குச் செல்லுதல்

வாங்குவளைக் கையார் வதன மதிபூத்த,
பூங்குவளைக், காட்டிடையே, போயினான்—நேங்குவளைத்,
தேனாடி, வண்டு சிறகுலர்த்து நீர்நாடன்
பூநாடிச் சோலை புசு.

3

தேரிற் றுகளைத் திருந்திழையார் பூங்குழலின்
வேரிப் புனனைப்ப வேயடைந்தான்—கார்வண்டு
தொக்கிருந்தா லித்துழலுந் தூங்கிருள்வெய் யோற்கொதுங்கிப்
புக்கிருந்தா லன்ன பொழில்.

4

அன்னம் வெளிப்படல்

நீணிறத்தாற் சோலை நிறம்பெயர நீடியதன்
ருணிறத்தாற் பொய்கைத் தலஞ்சிவப்ப—மாணிறத்தான்
முன்னப்புட் டோன்று முளரித் தலைவைகு
மன்னப்புட் டோன்றிற்றே யாங்கு.

5

பேதை மடவன்னந் தன்னைப் பிழையாமன்
மேதிக் குலமேறி மென்கரும்பைக்—கோதிக்
கடித்துத்தான் முத்துமிழுங் கங்கைநீர் நாடன்
பிடித்துத்தா வென்றான் பெயர்ந்து.

6

நாடிமட வன்னத்தை நல்ல மயிற்சுழா,
மோடி, வளைக்கின்ற தொப்பவே—நீடியுநற்
பைங்கூந்தல்; வல்லியர்கள், பற்றிக் கொடுபோந்து
தங்கோவின் முன்வைத்தார்; தாழ்ந்து.

7

அன்னந் துணைப்பிடித்தங் தரையிழையார் கொண்டுபோய்
மன்னன், நிருமுன்னர், வைத்தலுமே—யன்ன
முலங்கிறே தன்னுடைய; வான்கிளையைத் தேடிக்
கலங்கிறே மன்னவனைக் கண்டு.

8

அஞ்சன், மடவனமே யுன்ற னணிநடையும்,
வஞ்சி, யனையார், மணிநடையும்—விஞ்சியது
காணப் பிடித்ததுகா ணென்றான்; களிவண்டு
மாணப் பிடித்ததார் மன்.

9

செய்ய, கமலத் திருவை, நிகரான,
தையல் பிடித்த தனியன்னம்—வெய்ய
வடுமாற்ற மில்லா வரசன்சொற் கேட்டுத்
தடுமாற்றந் தீர்ந்ததே தான்.

10

திசைமுகந்த வெண்கவிகைத் தேர்வேந்தே யுன்ற
னிசைமுகந்த தோளுக் கிசைவாள்—வசையி
றமையந்தி யென்றோதுந் தையலான் மென்றோ
ளமையந்தி யென்றோ ரணங்கு.

11

அன்ன மொழிந்த மொழிபுகா முன்புக்குக்,
கன்னி மனக்கோயில் கைக்கொள்ளச்—சொன்னமயி
லார்மடந்தை யென்ற னாங்கன் சிலைவளைப்பப்,
பார்மடந்தை கோமான் பதைத்து.

12

எழுவுடுதொண் மன்னு விலங்கிழையேர் தூண்டக்
கொழுநுதியிற் சாய்ந்த குவளை—யுமுநர்
மடைமிதிப்பத் தேன்பாயு மாடொலிநீர் நாடன்
கொடைவிதர்ப்பன் பெற்றதோர் கொம்பு.

13

நாற்குணமு நாற்படையா வைம்புலனு நல்லமைச்சா
வார்க்குஞ் சிலம்பே யணிமுரசா—வேற்படையும
வானுமே கண்ணு வதன மதிக்குடைக்கி
ழானுமே பெண்மை யரசு.

14

என்று நுடங்கு மிடையென்ப வேமுலகு
நின்ற கவிகை நிழல்வேந்தே—யொன்றி
யற்காற், சிறுபறவை யஞ்சிறகால், வீசஞ்
சிறுகாற்றுக், காற்றாது தேய்ந்து.

15

அன்னமே நீயுரைத்த வன்னத்தை, யென்னுவி
யுன்னவே, சோரு முனக்கவளோ—டிடின்னை
யடைவென்றான் மற்றந்த வன்னத்தை முன்னே
நடைவென்ற டன்பா யயந்து.

16

பூமனைவாய் வாழ்கின்ற புட்குலங்கள், யாமவடை
மாமனைவாய் வாழு மயிற்குலங்கள்—காமன்
படைகற்பான் வந்தடைந்தான் பைந்தொடியாள் பாத,
நடைகற்பான் வந்தடைந்தே நாம்.

17

இற்றது, நெஞ்ச மெழுந்த திருங்காத
 லற்றது. மான மழிந்ததுநான்—மற்றினியுள்
 வாயுடைய, தென்னுடைய வாழ்வென்றான் வெங்காமத்
 தீயுடைய, நெஞ்சுடையான் நேர்ந்து,

18

“வீமன், நிருமடந்தை மென்மலை யுன்னுடைய
 வாம, நெடும்புயத்தே, வைகுலிப்பேன்—சேம
 நெடுங்குடையாய்” என்றுரைத்து நீங்கியதே யன்னம்
 ஓடுங்கிடையாள் தன்பா லுயர்ந்து.

19

இவ்வளவிற, செல்லுங்கொ லிவ்வளவிற காணுங்கொ
 லிவ்வளவிற, காத' லியம்புங்கொ—லிவ்வளவின்
 மீளுங்கொ லென்றுரையா விம்மினான் மும்மதநின்
 ருளுங்கொல் யானை யரசு.

20

மன்னன் விடுத்த, வடிவிற நிகழ்கின்ற.
 வின்னம்போய்க் கன்னி யருகணைய—நன்னுதலுந்
 தன்னாடல் விட்டுத் தனியிடஞ்சேர்ந் தாங்கதனை
 யென்னாடல் சொல்லென்ற ளீங்கு.

21

செம்மனத்தான், றண்ணளியான், செங்கோலான் மங்கையர்க
 டம்மனத்தை, வாங்குந் தடந்தோளான்—மெய்ம்மை
 நளனென்பான் மேனிலத்து நானிலத்து மிக்கா
 னுளனென்பான் வேந்த னுனக்கு.

22

அறங்கிடந்த நெஞ்சு மருளொழுகு கண்ணு
 முறங்கிடந்த, திண்டோள் வலியுந்—திறங்கிடந்த
 செங்கண்மா லல்லனேற் நேர்வேந்த ரொப்பரோ
 வங்கண்மா ஞாலத் தவற்கு.

23

புள்ளிள். மொழியினொடு பூலாளி தன்னுடைய
 வுள்ளங், கவர. வொளியிழந்த--வெள்ளை
 மதியிருந்த, தாமென்ன வாய்ந்திருந்தான் வண்டிள்
 பொதியிருந்த மெல்லோதிப் பொன்.

24

வாவி யுறையு மடவனமே யென்னுடைய,
 வாவி யுவந்தளித்தா, யாதியாற்--காவிவிடைத்
 தேர்வேந்தற், கென்னிலைமை சென்றுரைத்தி யென்றுரைத்தாள்
 பார்வேந்தன் பாவை பதைத்து.

25

“மன்னன் புயம்நின் வனமார்புக், கச்சாகும்.
 என்ன முயங்குவிப்பேன்” என்றன்னம்--பின்னும்.
 பொருந்தவன்பால் ஓதிமலர்ப் பூங்கணைகள் பாய,
 இருந்தவன் பாற் போன தெழுந்து.

26

பேரமரு சோர்கின்ற தென்னப் பிறைநுதன்மே
 லீரரும்பத். தன்பேதை நின்றானைப்--பாராகி
 குலவேந்தன் சிந்தித்தான் கோவேந்தர். தம்மை
 மலர்வேய்ந்து. கொள்ளு மணம்.

27

தூது விடல்

மங்கை சுயம்வரநா னேழென்று வார்முரசு
 மெங்கு மறைகென் றியம்பினான்--பைங்கழுகின்.
 கூந்தன்மேற், கங்கைக் கொழுந்தோடு, நன்னாடின்,
 வேந்தர்மேற் றாதோட விட்டு.

28

வழிமேல் விழிவைத்து, வாணுதலா, னைம,
 மொழிமேற், செவிவைத்து மோகச்--சுழிமேற்ற
 னெஞ்சோட வைத்தயர்வான், கண்டா னெடுவாணின்,
 மஞ்சோட வன்னம் வர.

29

முகம்பார்த் தருணைக்கி முன்னிரந்து செல்வ
ரகம்பார்க்கு மற்றோரைப் போல—மிருங்காதல்
கேளா விருந்திட்டா வன்னத்தைக் கேளாரை
வாளான் விருந்திட்டான்.

30

அன்னக் குலத்தி வரசே யழிகின்ற
வென்னுயிரை மீள வெனக்களித்தாய்—முன்னுரைத்த
தேமொழிக்குத் தீதிலவே யென்றான் றிருந்தாரை
யேமொழிக்கும் வேலா னெடுத்து.

31

கொற்றவன்ற னெவலினூற் போயக் குலக்கொடிபா
றுற்றதுவு மாங்கவடா னுற்றதுவு—முற்று
மொழிந்ததே யன்வ மொழிகேட் டரசற்
கழிந்ததே யுள்ள வறிவு.

32

கேட்ட செவிவழியே கேளா துணர்வோட
வோட்டை மனத்தோ டுயிர்தாங்கி—மீட்டுங்
குழியிற் படுகரிபோற் கோமான் கிடந்தான்
றழலிற் படுதளிர்போற் சாய்ந்து.

33

கோதை சுயம்வரநாள் கொற்றவனுக் குற்றுபைப்ப
வேதமிலாக் காட்சியர்வந் தெய்தினார்—போதிற்,
பெடையோடு வண்டுறங்கும் பேரொலிநீர் நாட
னடையாத வாயி லகம்.

34

நளகா சுயம்வரத்திற்கு வருதல்

காவலன்றன் றூதர் கடைகா வலர்க்கறிவித்
தேவனிற்போ யிதென் றியம்புதலு—மாவிற்
பொலிந்ததேர் புட்டென்றான் பூவானி பாய
மெலிந்ததோள் வேந்தன் விரைந்து.

புகழேந்திப் புலவர்

விளக்கக் குறிப்புகள்

1. மதிக்குடை - சந்திர வட்டக் குடை; தாது மகரந்தப் பொடி அருகு - சமீபம், பக்கம்; ஆடல் - வேட்டை.

பகைப் பறவைகளும் ஒன்றி வாழக் காத்தான் என்று கூறும்பொழுது, அவனுடைய அரசிற் பகைமை கொள்வார் எங்கும் இலர் என்பது அதன் உட்பொருளாக அடைபிற்றது.

'தாரான் உலகு தவிக் காத்தான்' என்று கொண்டு கூட்டுக. தவிக் காத்தலாவது உலகம் பொதுவாதலை நீக்கித் தனக்கே உரியதாக்கிக் காத்தல்.

செம்மை அறம் - செம்மையாகிய அறம் (பண்புத் தொகை).

2. வாங்கு வளை - வளைந்த வளையல்கள்; வதனமதி-முகமாகிய சந்திரன் (உருவகம்); பூந் குவளைக்காடு - அழகிய (கண்ணாகிய) குவளை (நீலமலர்) தொகுதி. குவளை இங்கு உருவகமாக நின்று பெண்களின் கண்களைக் குறிக்கின்றது. தேன்-மணம் மிக்க; காடு - தொகுதி; தேன் ஆடி-தேனில் மூழ்கி; பூ நாடி - பூக் கொய்தலை விரும்பி; 'நீர் நாடன் சோலை புகப் போயினான்' என்று கொண்டு கூட்டுக.

பொருளுக்கேற்பப் பிரித்தல்

3. (நளன்) தேரில் துகளைத் திருந்து இளையார் பூங்குழலின் வேரிப் புனல் நனைப்பவே, தூங்கிருள் வெய்யோற்கு ஒதுங்கிப் புக்கிருந்தால் அன்ன, கார் வண்டு தொக்கிருந்து ஆலித்து உழலும் பொழில் அடைந்தான்.

துகள் - புழுதி; திருந்திழையார் - செம்மையாகச் செய்த ஆபரணங்களை அணிந்த பெண்கள்; பூங்குழல் - அழகிய கூந்தல்; வேரிப் புனல் - தேனாகிய நீர் (பண்புத்தொகை); தூங்கிருள் வெய்யோற்கு ஒதுங்கிப் புக்கிருந்தால் அன்ன மிக்க இருள் சூரியனுக்கு அஞ்சி மறைந்து இருத்தல்போல (இஃது இல்பொருளுவமை); ஆவித்து - ஒலித்து.

பொருளுக்கேற்பப் பிரித்தல்

4. அப்புள் தோன்றும் முளரித் தலை வைகும் அன்னப் புள், தன் நீள் நிறத்தால் சோலை நிறம் பெயர, நீடிய தாள் நிறத்தால் பொய்கைத் தலஞ் சிவப்ப, மாண் நிறத்தான் முன் ஆங்கு தோன்றிற்று.

அன்னத்தின் நிறம் வெள்ளை என்பனையும் கால்களின் நிறம் சிவப்பு என்பதனையும் இங்கே கவனித்தல் வேண்டும்.

நிறம் பெயர - கருமை நிறம் நீங்க; பொய்கைத்தலம் - குளமாகிய இடம் (இருபெயரொட்டு); மாண் நிறத்தான் - மாட்சிமை பொருந்திய ஒளி உடையான் (நளன்); அப்பு உள்-நீரின் கண்; முளரித் தலை - தாமரையின் இடத்தே; புள் - பறவை; வைகும் - இருக்கும்; நீள் நிறத்தால்-நீண்டு செல்கின்ற வெள்ளை நிறத்தால்.

5. நாடன் (நளன்) 'பேதை மட அன்னந் தன்னைப் பிழையாமல் பெயர்ந்து பிடித்துத்தா' என்றான். பிழையாமல்-தப்பிப் போக விடாமல்; மேதிக்க குலம் - எருமைக் கூட்டம்; முத்துக்கோதி உமிழும் - (கரும்பிலுள்ள) முத்தை நீக்கி உமிழ்கின்ற.

6. வல்லியர்கள் = பூங்கொடி போல்வார்; இங்கு 'கள்' என்பது அசை. கோ-அரசன்; மயிற் கூட்டம் அன்னத்தைச் சுற்றி வளைத்துப் பிடிப்பது போல, பூங்கொடி போன்ற பெண்கள் அன்னத்தைச் சுற்றி வளைத்துப் பிடித்தனர்.

7. ஆய் இழையார் - ஆராய்ந்து எடுத்த ஆபரணங்களை அணிந்த பெண்கள்; மலங்கிற்று - வருந்திற்று; கிளை-சுற்றம், இனம்; 'அன்னம் தேடி மலங்கிற்று; கண்டு கலங்கிற்று' என்று கொண்டு கூட்டுக. வான் கிளை - பெரிய இனக் கூட்டம்.

8. களி வண்டு மாணப் பிடித்த தார் மன், 'மட அனமே, அஞ்சல்; உன்றன் அணி நடையும் வஞ்சி அணையார் மணி நடையும் (ஆகியவற்றுள்) விஞ்சியது காணப் பிடித்தது காண்' என்றான்.

அஞ்சல் - அஞ்சாதே. இஃது 'அல்' என்னும் விருதி பெற்ற எதிர்மறை ஏவல் வினைமுற்று. 'உன்றன்' என்பதிலே 'தன்' என்பது சாரியை. வஞ்சி - வஞ்சிக் கொடி; விஞ்சியது - மிக்கது; காண - அறிய; களி வண்டு - தேனுண்டு மயங்கிய வண்டு; மாணப் பிடித்த தார் மன் - மாட்சிமையுடன் பற்றியிருக்கின்ற மாலையை அணிந்த அரசன்; மன் - மன்னன்; மட அனமே - இளமையான அன்னமே.

9. தையல் - பெண்; செய்ய கமலத் திரு - செம்மையான தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற இலக்குமி; வெய்ய அநி மாற்றம் இல்லா அரசன் - கொடிய கொலைச் சொல்லே இல்லாத அரசன்; தடுமாற்றம் - மனக் கலக்கம்; 'தான்' என்பது அசை.

10. திசை முகந்த வெண் கவிகைத் தேர் வேந்தே - திசை கோத் தன்னுள் அடக்கிய வெண் கொற்றக் குடையை யும் தேர்ப் படையையும் உடைய அரசனே; இசை முகந்த - புகழ் முழுமையுந் தனதாக்கிக்கொண்ட; முகத்தல் அளத்தல்; வசை இல் - இசுழ் இல்லாத; ஓதும் - சொல்லப்படும்; அமை அந்தி என்ற மென்றோள் அணங்கு வசையில் தமயந்தி என்றோதுந் தையலாள் - மூங்கிலின் அழகென்று சொல்லத் தக்க மென்மையான தோள்களை உடையவளும் கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மையுள்ள வளமான, இசுழ் இல்லாத தமயந்தி என்று சொல்லப்படும் பெண்; 'என்றோர்' என்பது 'என்றவோர்' என வரும்; ஈண்டு அகரம் விகாரத்தாற் றெக்கது. அணங்கு தெய்வப் பெண்.

11. 'மொழி புகாமுன் கன்வி மனக் கோயில் புகுக்குக் கைக் கொள்ள' என்று கொண்டு கூட்டுக. கன்வி - தமயந்தி; மனக் கோயில் - நளனது மனமாகிய அரண்மனை; சொல்வ மயில் - (நீ) சொல்லிய (அம்) மயில் போல்வாள்; 'ஆர்' 'யார்' என்பதன் மருஉ. அநங்கன் (ந அங்கன்) - அங்க

மில்லாதவன் (மன்மதன்). சிவனார் நெற்றி விழியிற்
கரிந்து நீரூனமையின் அவற்கு 'உடம்பில்லை' என்ப. பார்
மடந்தை - பூமிதேவி.

12. எழு அடு - தூணை வென்ற; 'இலங்கிழை விதர்ப்பன்
பெற்றதோர் கொம்பு' என்று கொண்டு கூட்டுக. 'இலங்
கிழை' என்பது இங்கு அன்மொழித் தொகை. ஏர் தூண்ட-
ஏரைச் செலுத்த; கொழு நுனியில் - கொழு முனையில்
(கொழு என்பது கலப்பையின் நுனியிற் பொருத்துங்
கூரிய இரும்பு); குவளை - குவளை மலர்கள்; உழுநர்-
உழவர்; மிதிப்ப - மடை (கட்டுமாறு) மிதிக்க; தேன்
பாயும் - (அங்ஙனங் கட்டிய மடையை உடைத்துத்)
தேன் ஊறும்; மாடு - இடம்; 'உமக்குத் தன் மகளைக்
கொடுப்பன்' என்பது 'கொடை விதர்ப்பன்' என்பதன்
குறிப்பு.
13. நாற்குணமாவன:— நாணம், (வெட்கம்), மடம் (அறிந்தும்
அறியாதது போலிருத்தல்), அச்சம், (பயம்), பயிர்ப்பு (பிறர்
தீண்டும் பொழுது உண்டாகும் அருவருப்புணர்ச்சி) என்
பன. நாற்படைகளாவன:— தேர்ப்படை, யானைப்படை,
குதிரைப்படை, காலாட்படை என்பன. ஐம்புலன் ஈண்டு
ஐம் பொறிகள் என்க. அவையாவன: மெய், வாய்,
கண், மூக்கு, செவி என்பன. 'கண்ணே வேற்படையும்
வானுமா' என்று விசுவாமி பீரித்துக் கூட்டுக. பெண்மை-
பெண்மைத் தன்மை; அஃதாவது அமைதித் தன்மை.
'பெண்மை அரசு ஆளும்' எனக் கொண்டு கூட்டுக.
பெண் தன்மையாகிய இராச்சியத்தை ஆளுபவள் என்பது
பொருள். இஃது உருவக அணி.
14. என்றும் நுடங்கும் - எப்பொழுதும் அசையும்; உலகு
என்றது ஏழு கண்டங்களை. அறு கால் சிறு பறவை -
சிறிய வண்டுகள்; 'இடை காற்றுக்கு ஆற்றாது தேய்ந்து
என்றும் நுடங்கும்' என்று கொண்டு கூட்டுக. நுடங்குதல்-
அசைதல்.
15. அன்னத்தை - அன்னம் போன்ற நடையை உடைய
தமயந்தியை; ஈண்டு இஃது உவமை ஆகுபெயர். உன்ன-
நினைக்க. 'என் ஆவி சோரும்' என்று கொண்டு கூட்டுக.
அடைவு என்னை - தொடர்பு என்ன? நடடை வென்றாள்-
நடையில் வென்றவளாகிய தமயந்தி.

16. 'பூ எனப்படுவது பொறி (இலக்குமி) வாழ் பூவே' என்ற பாடி ஈண்டுப் 'பூ' என்றது தாமரைப் பூவை. 'பூமனை வாய் வாழ்கின்ற புட்குலங்கள் யாம்' எனவே 'யாம் அன்னத் தொகுதி' என்பதாயிற்று. 'அவள் மாமனையில் மயிற் குலங்கள் வாழும்' என்றதனால் யாம் அங்கு வாழும் அந்த மயிற்குலங்களைப் போல்வோம். மயிற்குலமாவது மயில் போலுஞ் சாயலமைந்த தோழியர் கூட்டம்; காமன்-மன்மதன்; படை கற்பான் - ஆயுதம் பயிலுவதற்கு; 'நாம் பாத நடை கற்பான் வந்தடைந்தோம்' என்று கொண்டு கூட்டுக 'மன்மதன் தமயந்தியின் பாற் படை கற்றற்கு வந்தமை கண்டு, நாம் நடை கற்றற்கு வந்தோம்' என்பது கருத்து.
17. இற்றது - அழிந்தது; உன் வாய் உடையது - உன்னிடமுள்ளது; உன் வாய்ச் சொல்லில் உள்ளது என்பதும் பொருந்தும்.
18. திரு மடந்தை - செல்வ மகள்; திருமகள் ஓத்த மகள் எனலுமாம். மென்மலை - மென்மையான மணமாலையை. வாமம் - அழகு. நெடும்புயம் - நீண்ட தோள்கள். வைகு விப்பேன் - பொருந்தச் செய்வேன் (பிறவினை). சேம நெடுங்குடை - குடிகளுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் உயர்ந்த வெண்கொற்றக் குடை. ஓடுங்கிடையாள் - நுணுகிய இடையை உடைய தமயந்தி.
19. இவ்வளவில் - இந்தக் கால எல்லையில்; அஃதாவது இந்நேரம் செல்லுங் கொல், காணுங்கொல், இயம்புங் கொல், மீளுங்கொல் என்ற இந்த இடங்களில் எல்லாம் 'கொல்' என்பது ஐயப் பொருள் தரும் இடைச் சொல். உரையா - உரைத்து (செய்யா என்னும் வாய் பாட்டு, உடன்பாட்டு வினையெச்சம்). 'கொல் யானை' என்பது வினைத் தொகை. மீளுங் கொல் - திரும்புமோ? மும் மதங்களாவன; கன் ன மதம், கபோல மதம், பீஜ மதம் என்பன.
20. வடிவில் - உருவத்தால்; நன்னுதல் என்பது தமயந்தியைக் குறிக்கின்றது. இங்கு இஃது அன்மொழித் தொகை; தன் ஆடல் - தன் வினையாட்டை. ஈங்கு நாடல் என்? - இவ் விடத்தை நீ விரும்பி வந்த காரணம் என்ன?

21. வாங்கும் - கவரும்; நளன் எனப்படுவான் என்பதிற 'படு' விசுதி தொக்கதனால் நளன் என்பான் என நின்றுது. மேனிலம் - கவர்க்கம்; நால் நிலம் - குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நான்கு பகுதியாகிய பூமி. 'நளன் என்பான் வேந்தன் உணக்கு உளன் என்பான் ஈங்கு நாடல்' எனக் கொண்டு கூட்டுக. என்பான் - என்ப தற்கு (எதிர்கால வினையெச்சம்).
22. மறம் - வீரம்; திறம் - மேன்மை; அல்லனேல் - அல்லனாயினர்; ஏல் - எனின் என்பதன் மரூஉ. ஓகாரம் எதிர் மறை. செங்கண்மால் - சிவந்த கண்களையுடையவனான திருமால்; அங்கண் - பரந்த.
23. புள்ளின் - (அன்னப்) பறவையின்; மொழியினோடு - சொல்லோடு; பூவாளி - (மன்மதனுடைய) மலர் அம்பு; உள்ளம் - மனம்; வாய்ந்து - (பசலையோடு) பொருந்தி; பொதி - கூட்டம்; ஓதி - கூந்தல்; பொன் - இலக்குமி போன்ற தமயந்தி.
24. வாவி - தடாகம்; ஆவி - உயிர்; அளித்தாய் ஆதி - கொடுத்தாய் ஆவாய் (முன்னிலை ஒருமை இறந்த கால வினையாலணையும் பெயர்); ஆதி - ஆவாய்; பதைத்து - (மணம்) பதறி. உரைத்தி - சொல்லுவாய்.
25. புயம் - தோள்; வன மார்பு - அழகிய மார்பு; கச்சு - மகளிர் மார்பில் அணியுங் கச்சு; முயங்குவிப்பேன் - சேரச் செய்வேன்; இது 'நின்னை மணஞ் செய்துகொள்ளச் செய்வேன்' என்னும் பொருட்டு. பொருந்தவன்பால் - பொருந்த அன்பால்; ஓதி - கூறி; மலர்ப் பூங்கணை - அழகிய மலராகிய அம்புகள். 'போனது எழுந்து' என்பதை 'எழுந்து போனது' என மாற்றுக.

பொருளுக்கேற்பப் பிரித்தல்

26. குலவேந்தன் தன் பேதை, பேரழகு சோர்கின்றது என்ன பிறை நுதல் மேல் நீர் அரும்ப நின்றோள்ப் பாராக் கோவேந்தர் தம்மை மலர் வேய்ந்து கொள்ளும் மணம் சிந்தித்தான்.
- குலவேந்தன் (எழுவாய்); சிந்தித்தான் (பயனிலை). மணம் (செயப்படுபொருள்). இங்கு குல வேந்தன் என்றது வீமனையாகும். பேதை என்பது இங்கு தமயந்தியைக் குறிக்கின்றது. அழகு சோர்கின்றது என்ன - அழகு வழிவது போல; நுதல் மேல் நீர் அரும்ப - நெற்றியில் வியர்வை சுரக்க, நின்றாள் - நின்றவள் (வினையாலணையும் பெயர்); பாரா - பார்த்து; வேய்ந்து - அணிந்து; மலர் வேய்ந்து கொள்ளும் மணம் - மணமால் சூட்டித் தெரிவு செய்யுஞ் சுயம்வரம்.

பொருளுக்கேற்பப் பிரித்தல்

27. பைங் கமுகின் கூந்தல் மேல் கங்கைக் கொழுந்து ஓடும் நன்னூடன் வேந்தர் மேல் தூது ஓட விட்டு 'மங்கை சுயம் வர நாள் ஏழு என்று வார் முரசம் எங்கும் அறைக' என்று இயம்பினான்.

பசிய கமுகின் பூவின் மேல் கங்கையின் நீர்த் திவலைகள் (கொழுந்து - நீர்த்திவலை) அடித்துக்கொண்டு செல்லும் நாட்டை உடைய வீமன், அரசர்களுக்கு விரைவாகச் செய்தி அனுப்பி, 'இன்றிருந்து ஏழாம் நாள் மங்கை சுயம்வரம் என்று பறை சாற்றுக்' என்று கூறினான். வார் முரசம் - வாரால் இறுக்கப்பட்ட பறை; அறைகென்று - அறைக என்று. ஈண்டு 'அறைக' என்ற வியங்கோள் ஈற்று அகரம் உயிர் வரக் கெட்டது.

28. அன்னஞ் சென்ற வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு, ஒளி பொருந்திய நெற்றியை உடைய தமயந்தி என்னும் பெயர் கேட்கும் ஆவலோடு காதை வைத்துக்கொண்டு, காதற் சுழற்சியில் மனத்தை விட்டுக் கொண்டு சோர்கின்றவன், பரந்த ஆகாயத்தில் முகில்கள் ஓட, அன்னம் வரக் கண்டான்.

29. "கேளாரை வாளால் விருந்திட்ட மன், முகம் பார்த்து அருள் நோக்கி முன் இரந்து செல்வர் அகம் பார்க்கும் அற்றோரைப் போல, அன்னத்தை மிகுங் காதல் கேளா இருந்திட்டான்" என்று கொண்டு கூட்டுக. கேளார் - முரண்படுபவர்; விருந்திட்ட மன் - கமுகு முதலானவற்றுக்கு விருந்தாக அளித்த மன்னன்; அருள் நோக்கி - கருணையை எதிர்பார்த்து; செல்வரின் நெஞ்சக் குழைவை எதிர்பார்த்து நிற்கும் வறியவரைப் போல, அன்னத்திடம் (தமயந்தியின்) மிகுந்த காதலைக் கூறும் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு நான் இருந்தான் என்பது கருத்து.

30. "திருந்தாரை ஏம் ஒழிக்கும் வேலான், 'அன்னக் குலத்தின் அரசே, அழிகின்ற என் உயிரை மீள எனக்கு அளித்தாய். முன் உரைத்த தேமொழிக்குத் தீதிலவே' என்றான் எடுத்து" என்று கொண்டு கூட்டுக.

திருந்தாரை ஏம் ஒழிக்கும் வேலான் - பகைவரின் களிப்பை (ஏம் - களிப்பு; ஏமம் ஏம் என நின்றது) அழிக்கும் வேலை உடையவன்; முன்னுரைத்த தேமொழிக்குத் தீதிலவே என்றான் எடுத்து - (நீ) முன் கூறிய தமயந்தி நலமாக இருக்கின்றாளே? என்று விதந்து கேட்டான்; ஈண்டு,

'தேமொழி' என்பது அன்மொழித் தொகையாக நின்று தமயந்தியைக் குறிக்கின்றது.

31. குலக்கொடி - தமயந்தி (இங்கு ஆகுபெயர்); ஆங்கு அவள் தான் உற்றதுவும் - அங்கு அவள் அடைந்துள்ள நிலையும்; முற்றும் மொழிந்தது - முழுவதும் சொன்னது; அரசற்கு அழிந்ததே உள்ள அறிவு - அரசன் அறிவிழந்தான்.

32. "கேட்ட செவி வழியே கேளாது; உணர்வு ஓட, ஓட்டை மனத்தோடு, உயிர் தாங்கி, மீட்டுந் தழலிற் படு தளிர் போற் சாய்ந்து, குழியிற் படு கரி போற் கோமான் கிடந்தான்" என்று கொண்டு கூட்டுக.

கேளாது - (தன்னைக்) கேளாது; ஓட்டை - உணர்வுபோன; குழியில் படு கரி போல் - (யானை பிடிப்பவன் அதனைப் பிடிப்பதற்காக வெட்டிய) குழியில் விழுந்த யானை போல; தழலிற் படுதளிர் போற் சாய்ந்து - நெருப்பிற் பட்ட இலைத்தளிர் போல வாடி.

33. "ஏதமிலாக் காட்சியர், கோதை சுயம்வர நாள் கொற்ற வனுக்கு உற்று உரைப்ப, போதிற் பெடையோடு வண்டு உறங்கும் பேரொலி நீர் நாடன் அடையாத வாயிலகம் வந்தெய்தினார்" என்று கொண்டு கூட்டுக.

கோதை - தமயந்தி (உவமவாகு பெயர்); ஏதம் - குற்றம் காட்சியர் - அறிவுடையவர் (இங்கு தூதர்); அடையாத - மூடப்படாத (காட்சிக்கு எளியனாக இருப்பதற்காக என்றும் மூடாத வாயில்); பேரொலி நீர் நாடன் - ஒலித்துக் கொண்டு ஓடும் நீர் வளம் நிறைந்த நாட்டை உடைய வனுள் நளன்.

34. "காவலன் தன் தூதர் கடை காவலர்க்கு அறிவித்து, ஏவலிற் போய் ஈது என்று இயம்புதலும், பூவாளி பாய மெலிந்த தோள் வேந்தன், மாவிற் பொலிந்த தேர் விரைந்து பூட்டென்றான்" என்று கொண்டு கூட்டுக.

காவலன் - வீமன்; கடை காவலர் - வாயில் காப்போர்; பூ வாளி - மன்மதனுடைய மலர் அம்புகள்; மாவிற் பொலிந்ததேர் பூட்டென்றான் - குதிரையினால் அழகு பொலிகின்ற தேர் பூட்டு என்றான்.

4

நாலடியார்

அறன்வலியுறுத்தல்

4 ஆம் அதிகாரம்

அஃதாவது தருமத்தின் பலனையறிவித்தல். முன் கூறிய செல்வம் முதலியவற்றின் நிலையின்மை உணர்ந்த பின்னர் பொருள் இன்பம் முத்திகளுக்கு நிலையுடையதான அறத்தின் உயர்வைக் கூறினார். அதிகாரத்தொடர்பும் இதனால் விளங்கும்.

1

அகத்தாரே வாழ்வாரென் றண்ணாந்து நோக்கிப்
புகத்தாம் பெருஅர் புறங்கடை பற்றி
மிகத்தாம் வருந்தி யிருப்பரே மேலைத்
தவத்தாற் றவஞ்செய்யா தார்.

இ-ள். அகத்தாரே - இவ்வகத்தில் இருப்பவர்களே, வாழ்வாரென்று - சிறப்புடன் வாழ்பவர்களென்று, அண்ணாந்து - தலை நிமிர்ந்து, நோக்கி - அவர்களது வீட்டுச் சிறப்பினைப் பார்த்து, மேலை - முற்பிறப்பிலே, தவத்தால் - தவம் செய்யாத காரணமாக, தவம் - பிற்பிறப்பில் நற்றவம், செய்யாதவர்கள், தாம் புக - தாமுள்ளே நுழைய, பெருஅர் - பெருதவர்களாய், மிக - மிகவும், தாம் - தாங்கள், வருந்தி - வருத்தமுற்று, புறங்கடை - தலைவாயிலே, பற்றி - பிடித்து, இருப்பர் - நின்று இருப்பார்கள் எ - று.

முற்பிறப்பில் தவஞ் செய்திருந்தாலன்றிப் பிற்பிறப்பில் தவஞ் செய்யவோ, பொருளுடன் வாழ்வோ இயலாதென்பது கருதி, 'மேலைத் தவத்தால் தவஞ்செய்யாதார்' என்றார். தவமாவது அறம் உட்பட்ட நல்வினை. அகத்தார் - குறிப்புவினைப் பெயர். இச்சொற்கு, இல் வாழ்வார் என்றும், அகத்து ஆர் எனப்

பிரித்து, வீட்டில் இருப்பவர் யார் என்றும் பொருள் கூறுப. இல்லத்தின் சிறப்பும் உயர்வும் மிகுதியாதலின் அண்ணாந்து என்றார். பெருஅர் - இசைநிறை யளபு.

2

ஆவாநா மாக்க நசைஇ யறமறந்து
போவாநா மென்னைப் புலைநெஞ்சே—யோவாது
நின்றுஞற்றி வாழ்தி யெனினுநின் வாழ்நாள்கள்
சென்றன செய்வ துரை.

இ-ள். புலை - புன்மையான, நெஞ்சே - மனமே, அறம்-தருமம் செய்தலை, மறந்து-மறந்து விட்டு, ஆக்கம் - செல்வத்தை, நசைஇ - விரும்பி, போவாம் - அச் செல்வத்தை அடையச் செல்வோம், ஆவாம் - அதனால் நாம் மென்மேலும் செல்வப் பெருக்கு அடைவோம், என்ன-என்று, ஓவாது - சிறிதும் ஓயவில்லாமல், நின்று - நிலையாக இருந்து, உஞற்றி-பொருள் செய்வதில் முயன்று, வாழ்தி- வாழ்கின்றாய், எனினும் - என்றாலும், நின் வாழ் நாட்கள் - அவ்விதம் கழிந்த நின் ஆயுட் காலம், சென்றன - வீணாகவே கழிந்தன. செய்வது - இனி நீ அறஞ் செய்யக் கூடியது, உரை - யாதென உரைப்பாய் என்று.

இது நெஞ்சறிவுறா உ: ஆயுள் முழுவதும் செல்வத்தை நாடியறத்தை மறந்த ஒருவன் அந்திம காலத்தில் என் செய்வாய் என்று தன் நெஞ்சினை வினாவுகின்றபடி. பொருள் செய்யும் வேட்கையில் அறத்தை மறந்தானென 'அற மறந்து' என்றார் எவ்வகையிலும் மேன்மை அடைவோம் என்ற நிச்சயத்தை உணர்த்த ஆவாம் நாம் எனத் தொடங்கினார். ஆவாம்—பெருக்கம்) ஆகுவோம். 'ஆதும்' என்றும் வழங்கும். போலாம் பொருள் செய்யப் புகுவாம் என்றவாறு. தருமத்தை மறத்தலின் புலை நெஞ்சே என்றார். நசை என்னும் பெயர், அள பெடுத்து வினையாக வருதலின், சொல்லிசை யளபெடை.

3

வினைப்பயன் வந்தக்கால் வெய்ய வுயிரா
மனத்தி னழியுமாம் பேதை—நினைத்ததனைத்
தொல்லைய தென்றுணர் வாரே தடுமாற்றத்
தெல்லை யிகத்தொருவு வார்.

இ-ள். பேதை - அறிவில்லாதவன், வினைப்பயன் - தீவினைப்பலன், வந்தக்கால் - வந்ததால், வெய்ய - கொடிதாக, உயிரா-பெரு மூச்செறிந்து, மனத்தின் - மனத்தின்கண், அழியும்-அழுங்குவான், அதனை - அத் தீவினைப் பலனை, நினைத்து-

ஆராய்ந்து, தொல்லையதென்று - முற்பிறப்பின் வினைப்பயன் என்று, உணர்வாரே - அறிபவர்களே, தடுமாற்றத்து - பிறவித் துன்பத்தின், எல்லை - அளவை, இகந்து ஒருவார் - கடந்து நீங்குவார்கள் என்று.

அறிவில்லாதவன் தீவினை வந்தால் மனத்திவினைந்தழிவான். அத்தீவினை முன்வினைப்பயனென் றறிந்தவர்களே பிறவித் துன்பத்தாளவைக் கடப்பார்கள் என்பதாம். பேதை-பண்பாகுபெயர், வெய்ய-உரிச்சொல் திரிபு. தடுமாற்றம்-பிறவித் துன்பம். முன்வினைப் பயன் என்பது உணர்ந்ததும், இப் பிறப்பிலாயினும் அறத்தைச் செய்யத் தவறார் என்பது குறிப்பு.

4

அரும்பெறல்; யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தார் பெரும்பயனு மாற்றே கொள்க—கரும்பூர்ந்த சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன் கோதுபோற் போகுமுடம்பு.

இ-ள். பெறல் - பெறுதற்கு, அரும் - அரிய, யாக்கையை - உடலை, பெற்ற - அடைந்த, பாத்தால் - பலனால், பெரும் பெரிய, பயனும் - தருமப்பலனையும், ஆற்றவே - மிகவே, கொள்க-கொள்ளக் கடவர், உடம்பு - மானிடசரீரம், கரும்பு கரும்பிலிருந்து, ஊர்ந்த - (ஆலையாற்) பரவிய, சாறுபோல் - சாற்றைப்போல, சாலவும் - மிகவும், பின் - மறுமைப்பயனை, உதவி - கொடுத்துப் பிற்காலத்துதவியாம், மற்று - பிறகு, அதன் - அக்கரும்பின், கோதுபோல் - சக்கைபோல, போகும் - அவ்வுடல் அழிந்துபோகும் என்று.

உண்பதற்கினிய கரும்பு தன்னகத்தில் இவிய சாற்றினைக் கொண்டிருப்பதுபோல, பெறுதற்கரிய உடலின்கண் நல்வினை செய்து மறுமைப்பயன் அடையும் ஆற்றல்கொண்டு உளது என்றும், ஆலையினால், அக்கரும்பின்சாறு வெளியாவதுபோல், மறுமைப் பயனும் நல்வினையினால் உண்டாகும் என்றும், சாறு பிழிந்த பிறகு கரும்பு வெறும் சக்கையாகிறதுபோல, உடலும் பயனின்று போகும் என்றும், உவமையை விரித்து உரைத்துக் கொள்க. பின் - மறுமை; ஆகுபெயர். மற்று - வினைமாற்று. கோது - சக்கை. எவ்வகைப் பிறப்பிலு மக்கட்பிறப்பு மேலாகையால், அரும்பெறல் யாக்கை யென்றார்.

சரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்
 துரும்பெழுந்து வேங்காற் றுயராண் டமு்வார்
 வருந்தி யுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்
 வருங்காற் பரிவ திலர்.

இ-ள். கரும்பு-கரும்பை, ஆட்டி-ஆலையிலாட்டி, கட்டி-அதன்
 சாற்றிலிருந்தெடுத்த வெல்லக்கட்டியை, சிறுகாலை - (பதன்
 கெடுவதற்கு) முன்பே, கொண்டார் - எடுத்துக்கொண்டவர்கள்,
 துரும்பு - அக்கரும்பின் சக்கை, எழுந்து - தீயாலெழுந்து,
 வேங்கால் - வேவுங் காலத்தில், ஆண்டு - அவ்விடத்தில், துயர்
 -துன்பத்தால், உழுவார் - வருந்தமாட்டார், உடம்பின் - உடம்
 பாலாகிய, பயன் - தருமப்பலனை, வருந்தி - பிரயாசப்பட்டு,
 கொண்டார் - கைக்கொண்டவர்கள், கூற்றம் - இயமன்,
 வருங்கால் வரும்போது, பரிவது - வருந்துவது, இலர் -
 இல்லாதவர்களாவார்கள் எ-று.

மேற்பாட்டிற் கூறியதுபோல, கரும்பு உடலுக்கும், கருப்பஞ்
 சாறும் அதன் வெல்லமும், நல்வினைக்கும் உவமையாகக் கூறப்
 பட்டன. இதில் உவம உருபு வராமையின் இஃது எடுத்து
 காட்டுவமையாம். சாறுபிழிந்த பின்னர் கருப்பஞ் சக்கையை
 எரித்தல் மரபு; நல்வினையாகிய துறவறம் முற்றிய பின்னர்
 உடலை எரித்தலன்றி வேறுபயன் இல்லை என்றார். துரும்பு -
 சக்கை. எழுதல் - தீயில் வெந்தெழுதல். வேவுங்கால் - இடை
 குறைந்தது. உடம்பின்பயன் - நல்வினை; துறவறம். பரிதல் -
 துன்புறுதல்.

இன்றுகொ ளன்றுகொ ளென்றுகொ ளென்னொது
 பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி
 யொருவுமின் றீயவை யொல்லும் வகையான்
 மருவுமின், மாண்டா ரறம்.

இ-ள். இன்றுகொல் - (இயமன் வருதல்) இன்றைக்கோ,
 அன்றுகொல் - நாளைக்கோ, என்றுகொல் - என்றைக்கோ, என்
 னொது - என்று கருதாமல், பின்றையே - பின்னையே, கூற்றம்-
 இயமன், நின்றது - நிற்கின்றது. என்று எண்ணி - என்று நினை
 த்து, தீயவை - பாவங்களை, ஒருவுமின் - நீக்குங்கள், மாண்
 டார் - பெரியோராற் சொல்லிய, அறம் - தருமங்களை, ஒல்லும்
 வகையால் - இயன்ற அளவில், மருவுமின் - பொருந்திச் செய்யு
 ங்கள் எ - று.

இயமன் பின்னே நிற்கிறுனென்றெண்ணி அதருமத்தை நீக்கித் தருமத்தைச் செய்யுங்கள் என்பதாம். இன்று, அன்று என்பன முறையே இளமையையும், முதுமையையும் குறித்தவை எக்கணமேனும் மரணம் வருதல் கூடும் என்பதை வலியுறுத்தப் 'பின்றையே நின்றது' என்றார்; துணியும் தெளியும்பற்றி இறந்த காலத்தில் வந்தது காலவழுவமைதி. கொல்-ஐயம்; இடைச் சொல். ஒல்லும் வகையான் - இயன்றவரையில்; அஃதாவது பொருளளவிற்கு இல்லறமும், யாக்கைநிலை யளவிற்குத் துறவறமும் செய்தல்.

7

மக்களா லாய, பெரும்பயனு மாயுங்கா
 லெத்துணையு மாற்றப் பலவாளுந்—ரொக்க
 உடம்பிற்கே யொப்புரவு செய்தொழுகா தும்பர்க்
 கிடந்துண்ணப், பண்ணப் படும்.

இ-ள், ஆயுங்கால் - ஆராயுமிடத்து, மக்களால் - மனித சரீரத்தால், ஆய-உண்டாகிய, பெரும் - பெரிய, பயனும் - விளைவும், எத்துணையும் - எவ்வளவும், ஆற்ற-மிக, பலவாளுந் - பலவகையானவை என்றால், தொக்க-பொருந்திய, உடம்பிற்கே-உடலுக்கே, ஒப்புரவு- ஏற்ற நன்மையை, செய்து - பண்ணி, ஒழுகாது - நடவாமல், உம்பர்-சுவர்க்கத்தில், கிடந்து - இருந்து, உண்ண - இன்பம் நுகர்வதற்கு, பண்ண - தருமங்கள் செய்ய, படும் - தரும் -று.

மானிட சரீரத்தைக்கொண்டே அறமும், துறவும் முடியுமாதலின் 'பயன்பல' என்றார். மக்கள், உடம்புக்கு ஆகுபெயர். அரிய பயனை அடைவதைவிட்டு உடலை அலங்கரித்தல் வேண்டா என்றும், அப்பயனை அடைந்தால் சுவர்க்க இன்பத்தை நுகர்தல் முடியும் என்றும் கூறினார். ஒப்புரவு - ஒப்பிய உரமுடையவை; உடலுக்கு என்றதால் ஏற்ற நன்மை எனப்பட்டது; அவையாவன: அணி, ஆடை, சாந்தம், உண்டி முதலிய சிற்றின்ப அணுகரணங்கள்.

8

உறக்குந் துணையதோ ராலம்வித் தீண்டி
 இறப்ப நிழற் றயந் தாஅங்—கற்பயனுந்
 தான்சிறி தாயினுந் தக்காரகைப் பட்டக்கால்
 வான்சிறிதாய் போர்த்து விடும்

இ-ள். உறக்கும் - கிள்ளியெடுக்கும், துணையது - அளவினையுடையதாகிய, ஓர் ஆலம்வித்து - ஒரு சிறிய ஆலம்விதை,

ஈண்டி- நெருங்கிவளர்ந்து, இறப்ப-மிகவும், நிழல் - நிழலை, பயந்தாஅங்கு- கொடுத்தலைப்போல, அறம் - தருமத்தின், பயனும்-பலனும், தான் சிறிது ஆயினும் - (அது செய்யப்பட்ட) அளவு சிறியதாயிருந்தாலும், தக்கார்-பெரியோர்கள், கைப்பட்டக்கால் - கையிற்பட்டால், வான்-ஆகாயமும், சிறிதா - சிறியதாகத் தோன்றும்படி, போர்த்துவிடும்-பரந்துவிடும் என்று.

ஆலம்விதை உருவத்திற் சிறிதாயினும் வளர்ந்து பெருநிழலைத் தரும்; அதுபோல் ஒருவன் உத்தமர்க்குத் தருமம் செய்யின் அது வானையும் கடந்த அளவுக்குப் பரவும் என்றபடி; உவமையணி. உறக்கல் - கையாற் கிள்ளியெடுக்கும் அளவு. பயந்தா அங்கு - தருதல் போல, அளபெடை இசை நிறைக்கவந்தது. இறப்ப - மிகவும். வானும் சிறியதாகத் தோன்றும்படிப் பரவும் என்றவாறு. உம்மை இழிவு சிறப்பு.

9

வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவர்
வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்

இ-ள். வைகலும் - நா ள்தோறும், வைகல் - நாள் கழிதலை, தம் - தம்முடைய, வாழ்நாள்மேல் - ஆயுள்களின்மேல், வைகுதல்வைத்து - செலவுநாளாக வைத்து, வைகலை - அந்த நாட்கள் கழிதலை, உணராதார் - அறியாதவர்கள், வைகலும் - நா ள்தோறும், வைகல்வர - தம்வாழ்நாள் கழிவுவர, கண்டும் பார்த்தும், அஃது - அதனை, உணரார் - அறியார், வைகலும் - நா ள்தோறும், வைகலை - கழியும் நாட்களை, வைகுமென்றுமேலும் மேலும் வளர்ந்திருக்கும் என்று, இன்புறுவர் - இன்ப நுகர்ச்சியில் பொருந்தியிருப்பார்கள் என்று.

நாள்கள் செல்லச் செல்லத் தம் ஆயுளின் நாட்கள் கழிவது அறியாதவர்கள், அந்த நாட்கள் மேலும் மேலும் வளர்ந்து தம் வாழ்நாளையும் வளரச்செய்யும் என்று நினைத்து இன்பத்தை நுகர்வதிலேயே பொருந்தி இருப்பார்கள் என்றபடி. வைகல்-விடிதல், தங்குதல், கழிதல் என்ற பொருள்களில் வந்தது. வந்த சொல்லும் பொருளும் மீண்டும் பன்முறை வந்தது. இன்பு-ஈண்டு ஆகுபெயராய் அதன் நுகர்ச்சியைக் குறித்தது. இது சொற்பொருட் பின்வருநிலையணியாம். இஃது அகவல் வெண்பா.

மான வருங்கல நீக்கி யிரவென்னு
 மீன விளிவினால் வாழ்வேன்ம--னீனத்தா
 லூட்டியக் கண்ணு முறுதிசேர்ந் திவ்வுடம்பு
 நீட்டித்து நிற்கு மெனின்.

இ-ள். ஈனத்தால் - இழிவான தொழில்களால், ஊட்டியக் கண்ணும் - உணவினை ஊட்டிய இடத்தும், உறுதி - வலிமை, சேர்ந்து - பொருந்தி, இவ்வுடம்பு - இவ்வுடல், நீட்டித்து - நெடுநாள், நிற்குமெனின் - நிற்குமானால், மானம் - மானமாகிய, அரும்-பெறுதற்கு அரிய, கலம் - ஆபரணத்தை, நீக்கி - தள்வி, இரவென்னும் - யாசகமென்னும், ஈனம் - மிக ஈனமான, இனி வினால் - செய்கையால், மன்-மிகவும், வாழ்வேன் - உயிர்வாழ் வேன் எ-று

இவ்வுடல் மட்டில் அழியாமல் நிலைத்திருக்கும் என்ற நிச்சயமிருந்தால், ஈனமாய் இரந்தாயினும் அதனைக் காப்பாற்றி உயிர்வாழலாம் என்றபடி. நல்வினை செய்தாலும் உடல் அழிவது திண்ணமாதலின், அதன் வளர்ச்சிக்கு மானத்தை இழந்து இரத்தல் இழிபு என்றும், உடலை வளர்ப்பதைவிட அறத்தை வளர்ப்பதே சிறப்பு என்றும் குறிப்பாக உணர்த்தினார்.

மானம் - தன்னிலைமையில் தாழாமையும், வினையால் தாழ்வுண்டானால் உயிர் வாழாமையுமாம். மான அருங்கலம் இருபெயரொட்டு, உருவக அணி. உடலுக்கு நகைகள்போல உயிருக்கு அணி மானம் என்க. அதனை பெறும் அருமைகருதி, 'அருங்கலம்' என்றார். இனிவு - செய்கை, தாழ்மையுமாம். வாழ்வேன்மன் - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு; மாய்கிலேன் என எதிர்நிலைப்பொருள் தருதலின், மன் என்னும் இடைநிலை ஒழியிசைப் பொருளது. நீட்டித்து நின்றல்-ஆயுள் நீண்டு பல்லாண்டாக வாழ்தல்.

2. பொருட்பால்

அஃதாவது பொருளைப்பற்றி உரைக்கும் பகுதி. பொருளாவது, அறவழியில் தீவினை நீக்கி ஈட்டுகின்ற பொன், மணி, நெல் முதலியன. அவ்வறத்துள் இல்லறத்துக்கே அது பெரிதும் பயன்படுதலின் இப்பால், அறத்துப்பாலுக்கும், அதன் கண் இல்லற இயலுக்கும் பின்னர் வைக்கப்பட்டது.

அரசியல்

பொருளின் தன்மை அரசனது நீதிகூறவே விளங்கும் ஆதலின், இவ்வியல் முதற்கண் வந்தது. அரசியலாவது, அரசன் காவலை நடத்தும் தன்மை.

கல்வி

14 ஆம் அதிகாரம்

அப்பொருளையும் அறத்தையும் செய்தற்கு ஒருவற்கு அறிவைத் தரும் கல்வியே வேண்டுமாதலாலும் சிறப்பாகக் காவல் நடாத்தும் அரசற்கு இன்றியமையாததாலும் இது முதற்கண் வைக்கப்பட்டது.

11

குஞ்சி யழகுங் கொடுத்தானைக் கோட்டழகு
மஞ்சளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு.

இ—ள். குஞ்சி அழகும்-மயிர் முடியின் அழகும், கொடும்தானை-மடிப்புடைய ஆடையின், கோட்டு அழகும்-கரையின் அழகும், மஞ்சள் அழகும்-மேற்பூசும் மஞ்சளின் அழகும், அழகு அல்ல-அழகு ஆகமாட்டா, நடு நிலைமையால்-நடுவு நிலைமையோடு, யாம் நெஞ்சத்து நல்லம் - நாம் மனத்தின்கண் நல்லொழுக்கம் உடையோம், என்னும்- என்று கருதச்செய்யும், கல்வி அழகே-கல்வியாலுண்டாகும் அழகே, அழகு-அழகாகும் என்று.

குஞ்சி என்பது குடும்பி, சிகை என்பனபோல் ஆண்மயிரைக் குறிக்கும். அளகம், ஓதி முதலியன பெண்மயிர். கொடுமை, வளைவு, ஈண்டு, மடிப்பும் கோடும் குறித்தது. மயிர், ஏனை உறுப்புக்கும் தானை, ஏனை யணியாடைக்கும், மஞ்சள், கலவை முதலியன உடல் மேற்பூச்சுக்கும் உபலக்ஷணம். இனி, மயிர் ஆணை மட்டுமன்றிப் பெண்ணையும், தானை இருவரையும் குறித்தலால், இஃது இருபாலர்க்கும் கல்வி அவசியம் என்றபடி. நல்லம் - குறிப்புவினை. நடுநிலைமை, அறம் முதலியவற்றில் வழாது ஒழுகும் ஒழுக்கம். ஏகாரம், தேற்றத்தொடு பிரிநிலை.

இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றற்
றம்மை விளக்குமாற் றுமுளராக் கேடின்ற
லெம்மை யுலகத்தும் யாங்கானேங் கல்விபோன்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து.

இ-ள். (கல்வி) இம்மை-இப்பிறப்பின் பயனை, பயக்கும்-
தரும், ஈய-பிறர்க்கு அதனைக் கொடுக்க, குறைவு இன்று-
(செல்வம்போல்) குறைதல் இல்லை, தம்மை விளக்கும் - அக்
கல்வியை உடையாரைப் புகழால் விளங்கச் செய்யும், தாம்
உளர்ஆ-தாம் உயிருடன் வாழும் அளவும், கேடு இன்று-
தீமை உண்டாதல் இல்லை, ஆல்-ஆகையால், கல்விபோல்-
கல்வியைப்போல, மம்மர் - அறியாமையாலுண்டாகும் மயக்க
மாகிய நோயை, அறுக்கும் மருந்து - போக்குகின்ற மருந்தினை,
எம்மை உலகத்தும்- எவ்வுலகத்தினும், யாம் காணேம்-யாம்
காண்கிலோம் எ-று.

இம்மை பிறவியின் பயன்; ஆகுபெயர். பயவைது, "கட்
டறுத்து வீடுபெறுதல்." ஈதல் - பிறர்க்குக் கல்வி புகட்டுதல்.
கொடுத்தால் பொருள் குறைதல்போல் கல்வி குறைவதன்று
என்பதுதொனி. மம்மர்-அறியாமையாகிய மயக்கம். கல்வியை
மருந்தென்றதால், மம்மர் நோய் எனப்பட்டது; ஏசுதேச
உருவக அணி.

களர்நிலத் துப்பிறந்த வுப்பினைச் சான்றோர்
வினைநிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர்
கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றறிந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும்.

இ-ள் களர்நிலத்து-இழிந்த உவர்நிலத்தில், பிறந்த-உண்
டான, உப்பினை-உப்பை, சான்றோர் - பெரியோர், வினை-வினை
கின்ற, நிலத்து - வயல் நிலத்து உண்டாகிய, நெல்லின் - நெல்லை
விட, விழுமிதா - சிறந்ததாக, கொள்வர் - கருதுவார்கள்,
(அதுபோல) கடை - இழிந்த, நிலத்தோராயினும் - சாதியிற்
பிறந்தாராயினும், கற்றறிந்தோரை - கற்றுணர்ந்தவரை, தலை
நிலத்து - முதன்மையான விடத்து, வைக்கப்படும் - வைத்
துப் பாராட்டத் தகும் எ-று.

நெல்லின் - ஐந்தன் உருபு, விழுமிது - உரிச் சொல்லடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைப்பெயர். கடைநிலம்-கடையிடம், ஈண்டுக் குலத்தைக் குறித்தது. கற்றறிந்தோரெனின் அவரை வைக்கப்படும் என்க. தலைநிலம்-தலையிடம். உப்பின் சுவை உணவுக்கு இன்றியமையாதது போல் கல்வியும் என்க. இஃது எடுத்துக் காட்டுவமையணி.

14

வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தியிற் கேடில்லை
மிக்க சிறப்பி னரசர் செறின்வவ்வா
ரரச்ச மெனவொருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற.

இள். விச்சை-கல்வி வகைகள், வைப்புழி-சேமித்து வைக்கப்பட்ட (மனமாகிய) இடத்தினின்றும், கோட்படா - பிறராற் கவரப்படமாட்டா, வாய்த்து - தக்கவர் கிடைக்கப்பெற்று, ஈயில் - கொடுக்கப்பட்டின், கேடில்லை - குறைந்து அழிதல் இல்லை, அரசர் - மன்னர்கள், மிக்க சிறப்பின் - தம்மினும் மிகுந்த சிறப்புடைமை சுகுதி, செறின் - பொருமைகொண்டு கோபித்தாலும், வவ்வா-அபகரிக்கப்படமாட்டா, (ஆதலின்) ஒருவன் - ஒரு மனிதன், மக்கட்கு - தன் மக்களுக்கு, எச்சம் என - தனக்குப்பின் எஞ்சிய செல்வம் ஆக, செய்வன - தேடி வைப்பன, விச்சை-அக் கல்விப்பொருளுக்கு, மற்று - மாறாக, பிற-வேறு நிலம் பொன் முதலியன, அல்ல-பொருளல்ல எ-று.

வைப்புழி - சேமத்தில் வைக்கப்படும் இடம்: கல்விக்கு மனமே இடம் என்க. கோள் - முதலிலே திரிந்த தொழிற் பெயர். ஈதல்-மாணவர்க்குக் கற்றுக்கொடுத்தல். கற்கத்தகுந்த இலக்கணமுடையவர்க்கே உரைக்கவேண்டுமாதலின் 'வாய்ப்பின்' என்றார். சிறப்பின் காரணமாகச் செறின் என்க, அரசனினும் கற்றேன் சிறந்தவனாதலின். எச்சம் - எஞ்சுவது, மிகுதிப்படும் பொருள். விச்சை - 'வித்யா' என்னும் வடசொற்றிரிபு; அது பல துறைப்பட்டதாதலின் செய்வன எனப் பன்மைவினை ஏற்றது. பிற நிலம், பொன் ஆகிய பிறபொருள். இது வேற்றுமையணி.

15

கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல—தெள்ளிதி
ரொய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியட
பாலுண் குருகிற் றெரிந்து.

இ-ள். கல்வி - கல்விகளோ, கரை இல-முடிவில்லன, கற்பவர் - அவற்றைப் படிப்பவரது, நாள்-வாழ்நாளோ, சில-சிலவாம்' மெல்ல - விரையாது, நினைக்கின்-ஆராய்ந்தால், பிணிபல-உடற்கு உண்டாகும் நோய்கள் பலவாம், (ஆதலின்) நீர் ஒழிய - நீரை விலக்கி, பால் உண்-பாலை மட்டும் பிரித்து உண்ணும், குருகின் அன்னத்தைப்போல, தெள்ளிதின் - தெளிவாக, ஆராய்ந்து நூல்களின் தன்மையை பகுத்தறிந்து, அமைவு உடையவே - சுற்றற்குப் பொருந்தியவற்றையே, கற்ப - அறிவுடையோர் கற்பார்கள் என்று.

பல துறைப்பட்டதாகலின் கல்வி கரையில் என்றார். கரை என்றதால், கல்வியைக் கடல் என்க: ஏகதேச வருவகம். சில நாட்களுள்ளும் மூப்புப்பிணி முதலியன உண்மையால் சுற்றற் குரியனவற்றையே கற்க என்றார். அவை துறவினைப் புகட்டுவன முதலியன. குருகின் - தொழிலுவமம். அமைவுடைய - குறிப்பு வினைப்பெயர். பிரிநிலை ஏகாரத்தைப் பிரித்துக் கூட்டுக. நீரும் பாலும் கலந்திருப்பின் பாலைமட்டும் அன்னம் உண்ணும் என்பது நூற்றுணிபு.

16

தோணி யியக்குவான் றொல்லை வருணத்துக் காணிற் கடைப்பட்டா னென்றிகழார்—காணியவன் றுணையா வாறுபோ யற்றேநூல் சுற்றமகன் றுணையா நல்ல கொளல்.

இ-ள். நூல் சுற்ற மகன் - தாழ்குலத்தினனாயினும் பல நூற்களைக் சுற்றறிந்தவனது, துணைஆ - உதவிகொண்டு, நல்ல - நற்பொருள் பயக்கும் நூல்களை, கொளல் - சுற்றறிதல், தோணி இயக்குவான்-படகினைச் செலுத்துபவன், தொல்லை வருணத்து-பழமையான சாதிகளுள், கடைப்பட்டான் என்று - தாழ்ந்த குலத்திற் பிறந்தவனென்று, காணின் - அறியினும், இகழார்-அவனை அவமதியாது, அவன் துணை ஆ-அவன் உதவிகொண்டு, ஆறுபோயற்று - ஆற்றினைக் கடத்தலை ஒத்தது என்று. காணய-அசை.

இயக்குவான் - வினைப்பெயர் காணினும் இகழார் என்று சிறப்பும்மை தருக. இகழார் - முற்றெச்சம். துணையாக - ஈறுதொகுத்தல். போயற்று - போயதற்று என்பதன் மருஉ சுற்றமகன் என்றதால் கல்லாதவன் விலங்கு அணையவன் என்பது.

குறிப்பு. நல்ல-குறிப்பு வினைப்பெயர். கொளல் - தொழிற்பெயர். கொளல் அற்று என்றது உவமையணி.

17

தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையா
ரிகலில ரெஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலி னினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத்
தும்ப குறைவார் பதி.

இ-ள். தவல அரும் - தவறுதல் இல்லாத, தொல் - பழைய, கேள்வி - நூற்கேள்விகளால் வரும், தன்மை - குணங்களை, உடையார்-உடையவர்களும், இகல் இலர்-தமக்குள் பகைமையில் லாதவர்களும், எஃகு உடையார் - கூர்மையாகிய அறிவுடையவர்களும், தம்முள்- (ஆகிய) சுற்றறிந்தோருடன், குழீ இ-கூடியிருந்து நகலின்-மகிழ்தலை விட, அகல்-பரந்த, வானத்து உம்பர்-விண்ணுலகாகிய மேலிடத்தில், உறைவார் - வசிப்பவராகிய தேவர்களுடைய, பதி-நகரம், இனிது ஆயின்-இன்பம் தருவதாயிருந்தால், காண்பாம்-அதை விரும்பி அடைவோம் எ-று.

சுற்றறிந்தோர் சேர்க்கையைவிட விண்ணுலக வாழ்க்கை சிறந்ததன்று என்பது குறிப்பு. தொன்மை - தொன்றுதொட்டு, ஆசிரியர் மாணவர் வழிமுறையாக வருதல். தன்மை-சுற்றதனாலாய ஒழுக்கம்; அதனால் இகல் இன்மையும், அறிவுக்கூர்மை உண்மையும் கொள்க. எஃகு, கூரிய ஆயுதம்; அதுபோன்ற அறிவு: உவமவாகுபெயர். குழீஇ-சொல்லிசையளவு. நகல்-மகிழ்ச்சியால் முறுவலித்தல்; இனிதாயின்-இன்மையைக் குறித்தது. பதி-அமராவதி.

18

கனைகடற் றண்சேர்ப்ப சுற்றறிந்தார் கேண்மை
நுனியிற் கரும்புதின் றற்றே - நுனிநீக்கித்
தூரிற்றின் றன்ன தகைத்தாரோ பண்பிலா
வீரமி லாளர் தொடர்பு.

இ-ள். கனை-ஒலிக்கும், கடல்-கடலின், தண்சேர்ப்ப - குளிர்ந்த கரையுடைய அரசனே, சுற்று அறிந்தார் - நூல்களைக் சுற்று அவற்றின் உண்மையை அறிந்தவர்களது, கேண்மை - நட்பு, கரும்பு - கரும்பின், நுனியின்-நுனியிலிருந்து, தின்றற்று - (அடி

நோக்கித் தின்றதை ஒக்கும், பண்பு இலா - கல்வியாகிய குண மில்லாத, ஈரம் இல் ஆளர்-அன்பு இல்லாதவருடைய, தொடர்பு-நட்பு, நுனி நீக்கி-நுனியை ஒழித்து, தூரின் - அடியிலிருந்து, தின்றன்ன - தின்றதை ஒத்த, தகைத்து - தன்மையை உடையது என்று. அரோ-அசை.

சேர்ப்ப-ஆடு உ முன்னிலை. கற்றறிந்தார் - கற்றவற்றின் பயனை உணர்ந்தவர்; வினைப்பெயர். கரும்பு நுனியிற் சுவை குறைந்து அடியில் சுவை முதிர்ந்துள்ளது அறிதற்பாலது; கற்றோர் நட்பு தொடக்கத்தில் சிறுபான்மையாய், நாளேற முதிரும் என்றும், மற்றவர் நட்பு, தொடக்கத்தில் மிக்க உறவும் செல்லச் செல்ல மனக்க்கிவும் உண்டு என்றும் உவமையணி. நுனி நீக்கி-நுனியை எடுத்துவிட்டு என்றேனும், நுனியில் தொடங்காமல் என்றேனும் கொள்க.

19

கல்லாரே யாயினுங் கற்றாரைச் சேர்ந்தொழுகி
எல்லறிவு நாளூந் தலைப்படுவர்—தொல்சிறப்பி
ஒண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலாற் புத்தோடு
தண்ணீர்க்குத் தான்பயந் தாங்கு.

இ-ள். தொல் சிறப்பின் - பழமையான சிறப்பும், ஒன்றிற - ஒளிவீசும் நிறமும் உடைய, பாதிரிப்பூ சேர்தலால் - பாதிரி மலரைச் சார்ந்திருப்பதால், புத்தோடுதான் - அதன் அகவிதழ், தண் நீர்க்கு-அதனோடு பொருந்திய குளிர்ந்த நீருக்கும், பயந்த ஆங்கு - நல் மணத்தைக் கொடுத்ததை ஒப்ப, கல்லாரே ஆயினும்-தாம் கல்லாதவர்களாயிருப்பினும், கற்றாரை - கற்றறிந்தவரை, சேர்ந்து ஒழுகின்-உறவுகொண்டு அவரைப்போல் ஒழுகினால், நாளும் - தினமும், நல்லறிவு-நல்ல அறிவினால், தலைப்படுவர்-சிறப்பு அடைவார்கள் என்று.

புத்தோடு - புதுமை தோடு, புதிய அகவிதழ்; இனிப்புதுமை ஓடு எனப் பிரித்து ஒட்டில்வைத்த நீர் என்றும் உரைப்பர். பூ கற்றோர்க்கும், பூ மணம் அறிவுக்கும், நீர் கல்லார்க்கும் உவமை; உவமையணி. ஆங்கு-உவமவுருபு. ஏகாரம் இழிவு சிறப்பு. அறிவால் தலைப்படுவார் என்க.

20

அலகுசால் கற்பி னறிவுநூல் - கல்லா
துலகநூ லோதுவ தெல்லாங்—கலகல
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
போஒந் துணையறிவா ரில்.

இ-ள். அலகு-அளவு, சால்-மிக்க, கற்பின்-நூற்களுள், அறிவு நூல்-தத்துவம் புகட்டும் ஞான நூற்களை, கல்லாது - கற்காமல், உலக நூல் - உலகத்திற்கே பயன்படும் பிற நூல்களை, ஓதுவ தெல்லாம் - கற்பதுமுழுவதும், கலகல - கலகலவென்று, கூஉந் துணை அல்லால் - கூவுந்தன்மை அல்லது, கொண்டு - அவற்றின் உதவியைக்கொண்டு, தடுமாற்றம் - பிறவித்துன்பமாகிய தடு மாறுதலை, போஒந்துணை - நீங்கும் தன்மையை, அறிவார் - அறிய வல்லார், இல்-இல்லை எ-று.

கற்பு-கல்வி. அறிவுநூல் - ஞானத்தைப் புகட்டித் துறவுநெறி காட்டும் நூல்; இறைவன் உரைத்த நூல் எனினுமாம்: அவை வேத முதலியனவும், சைன முப்பிடகம் முதலியனவும். உலக நூல் மேல் "சத்தமுஞ் சோதிடமும்" என்று குறிக்கப்பட்ட நூற்கள். கலகல கூவுதல் - இரட்டைக்கிளவி; பொருட்பேறின்றி ஓசை செய்தல்; எனவே அவை கற்பதன் பயனின்மை பெறப் படும். தடுமாற்றம் - பிறவித்துன்பம்; இப்பொருளின் முன்ன ரும் வந்ததறிக. துணை-தன்மை. கூஉம், போஓம்-செய்யுளிசை நிறைபு. அறிவார்-வினையாலணந்த பெயர்.

கல்வி முற்றிற்று.

5

மாதரும் மலர்ப் பொய்கையும்

மலர் நிறைந்த பொய்கையும் மீன் நிறைந்த வானமும்
 எஞ்ஞான்றும் கவிஞர் மனத்தைக் கவரும் இயற்கைக் காட்சி
 தளாகும். காலையிலே தோன்றும் கதிரவனொளியால் களித்து
 விரியும் கமல மலரைக் காணும்பொழுது கவிஞரின் உள்ளமும்
 மலர்வதாகும். இத்தகைய இயற்கை அழகினை மாந்தி இன்
 புற்ற கவிஞர் தரும் காட்சிகளைப் பார்ப்போம்.

நீலத்திரை விரித்த வானத்திலே, கதிரவன் ஒளிவிசி எழுந்
 தான். கண்களைக் கவரும் அழகு வாய்ந்த கமல மலர்களில்
 கள்ளுண்டு களிக்கப் போந்த கரு வண்டுகள் பொய்கையின்மீது
 சுற்றிச் சுழன்று இன்னிசை பாடின. பகலவன் ஒளியால் இதம்
 விரிந்து இலங்கிய செங்கமல மலரில் வெள்ளை அன்னம் ஒன்று
 இனிதமர்ந்திருந்தது. காலைப் பொழுதில் வீசிய இளங்காற்றின்
 இனிமையை நுகர்ந்த அன்னம் தெள்ளிய திரைகள் தாலாட்
 டக் கமலப் பள்ளியில் இனிது துயின்றது. இவ்வாறு பூஞ்
 சேக்கையில் கண்வளர்ந்த அன்னத்தின் அழகினை,

“ தாய்தன் கையின் மெல்லத்
 தண்ணென் குறங்கி நெறிய
 வாய்பொன் அமளித் துஞ்சம்
 மணியார் குழவி போலத்
 தோயும் திரைகள் அலைப்பத்
 தோடார் கமலப் பள்ளி
 மேய வகையில் துஞ்சம்
 வெள்ளை அன்னம் காண்மின் ”

என்று பாடினார் சிந்தாமணி ஆசிரியர்.

அன்பார்ந்த குழுவியை அழகிய மஞ்சத்திலமைத்து. அதன் மேலியைக் கைகளால் தடவித் துயில்விக்கும் அன்னைபோல், ஈரம் வாய்ந்த பொய்கை கமலப் பள்ளியில் அமர்ந்த அன்னத்தைத் தன் அலைக்கைகளால் தட்டித் துயில்வித்ததென்று கவி-அமைத்துள்ள உலமை சால அழகியதாகும். தன்மை வாய்ந்த பொய்கை, தலையாய அன்பு வாய்ந்த அன்னையை ஒத்தது. மெல்லிய திரைகள் அன்னையின் மெல்லிய கரங்களை ஒத்தன. அத் திரைகள் தோய்தலால் அன்னம் அடைந்த இன்பம், அன்னையின் கை தோய்தலால் அருங்குழவி யடையும் இன்பத்தை நிகர்த்தது. அன்னம் துயிலுதற் கமைந்த நறுமணங் கமழும் கமலப் பள்ளி மெல்லிய வெண்பட்டு விரித்த விழுமிய மஞ்சம் போன்றது என்று கவிஞர் எழுதியமைத்த ஓவியம் சுற்போர் மனத்தைக் கவர்வதாகும்.

இத்தகைய பொய்கையில் நீலத் துகிலுடுத்த ஒரு மங்கை நீராடச் சென்றாள். அவ் வழகிய ஆடையில் குயிற்றிய செம்மை சான்ற மணிகளிலே கதிரவன் ஒளி வீசிய பொழுது அம் மணிகளினின்று எழுந்த நிழற் கூடர்கள் பொய்கையின்மீது விழுந்து நெருங்கிப் பூத்த செந்தாமரையை நிகர்த்தன. அச்சுடர்களைச் சேய்மையிலிருந்து கண்ட மட அன்னம் ஒன்று விரைந்தோடிச் சென்று ஆர்வத்தாற் கவ்விற்று. மணிகளின் நிழலாய் கூடர்கள் வாயில் அகப்படாமையால் தன் மடமையை நினைந்து நானிய அன்னம், வந்த வழியே வெட்கமுற்று விரைந்து சென்றது. இத்தகைய இவிய இயற்கைக் காட்சியை,

“ நீலத் துகிலிற் கிடந்த
 நிழலார் தழலம் மணிகள்
 கோலச் கூடர்விட் டுமிழக்
 குமரி அன்னம் குறுகிச்
 சால நெருங்கிப் பூத்த
 தடந்தா மரைப்பூ வென்ன
 வாலிச் கூடர்கள் கவ்வி
 அழுங்கும் வண்ணம் காண்மின் ”

என்று கவிஞர் நயம்படப் பாடினார்.

நீலத் துகிலின் இடையே இலங்கிய செம் மணிகள் பசுமையான தாமரை இலைகளின் நடுவே விளங்கிய செங்கமல மலர் போல் திகழ்ந்தன. நீராடப் போந்த மங்கையின் நீலப் புடைவையில் செம் மணிகள் நெருக்கமாகப் பதிந்திருந்தமையால்,

கதிரவன் ஒளியில் அவற்றின் நிழல்கள், நீர்ப்பரப்பில் நெருங்கி விழுந்து சால நெருங்கிப் பூத்த செந்தாமரையை நிகர்த்தன. நாள்தோறும் நற்றாமரைக் குளத்தில் வாழ்ந்து, செங்கமல மலர்களைச் செவ்வையாக அறிந்திருந்த அன்னமே, செம்மணியின் சுடர்களைச் செந்தாமரை என்று மயங்கிற்றென்றால் அம் மணிகளின் செம்மை சான்ற ஒளி, சொல்லாமலே விளங்கு மன்றோ? அச் சுடர்களைத் தாமரை என்று கருதி அன்னம் விரைந்து சென்று கவ்விய ஆர்வமும், அச் சுடர்கள், வாயிலகப் படாமையால் அழுங்கிய தோற்றமும் நகைச்சுவை பயப்பன வாகும். ஆகவே, மங்கை புனைந்திருந்த மணியாடையின் சிறப்பையும், அம் மணிகள் கதிரவன் ஒளியால் சுடர் உமிழ்ந்த செம்மையையும், சிந்தாமணிக் கவிஞர் அழகுற உணர்த்திப் போந்தார்.

மலர்ப் பொய்கையின் அழகையும், மெல்லிய பூங்காற்றின் இனிமையையும் நுகர்ந்து, நெடுநேரம், மங்கை நீராடுவாளாயினாள்; பொய்கையிலே இயற்கை இன்பம் நுகர்ந்த நிலையில் வீட்டையும் மறந்தாள்; தன்னோடு போந்த பஞ்சரக் கிளியின் பசியையும் மறந்தாள். இவ்வாறு தன்னையும் மறந்து தாமரைத் தடாகத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மங்கையைக் கரையேற்று தற்கு ஒரு சூழ்ச்சி செய்தது அவ்விளங்கினி. தன்னைக் காதலித்து வளர்த்த தலைவியை நோக்கி, 'பாம்பு, பாம்பு' என்று பதறிக் குளறிக் கூறிற்று. 'பாம்பு' என்ற சொற்கேட்ட மங்கை மனம் பதைத்துக் காதில் அணிந்த தோடு கழல, விரைந்தோடிக் கரை சேர்ந்தாள். இந்நிகழ்ச்சியை ஒரு சொல்லோவியமாக எழுதி அமைத்தார் சிந்தாமணிக் கவிஞர்.

“ தீம்பாற் பசியி னிருந்த
செவ்வாய்ச் சிறுபைங் கிளிதன்
ஓம்பு தாய்நீர் குடைய
ஒழிக்கும் வண்ணம் நாடிப்
பாம்பா மென்ன வெருவிப்
பைம்பொன் தோடு கழலக்
காம்பேர் தோளி நடுங்கிக்
கரைசேர் பவளைக் காண்மின் ”

என்பது அவர் பாட்டு.

பால் நினைந்தாட்டி வளர்த்த பசங்களியின் பசியையும் மறந்து தலைவி நீராடத் தலைப்பட்டாள் என்று கவிஞர் கூறு மாற்றால், மாண்பமைந்த மலர்ப் பொய்கையின் பெருமை

இனிது விளங்குவதாகும். அத் தலைவி, தண்ணளியோடு பாலூட்டும் தாய் ஆதலால், மதி நலம் வாய்ந்த கிளி அவள் மனத்தைத் துன்புறுத்தாது தன் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ள ஒரு வழியை நாடிற்று. மலர் நிறைந்த பொய்கையில் மீன் முதலாய உயிர்களும், அன்னம் முதலாய பறவைகளும் நிறைந்திருப்பினும், மங்கைக்குப் பாம்பினிடத்துள்ள பயம் மிகப் பெரிதெனக் கருதிய கிளியின் மதி நலம் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும். இவ்வாறு செவ்வியறிந்து பேசுவதற்குரிய முறையில் அக் கிளியைப் பயிற்றியிருந்த மங்கையின் மதிநலமும் நன்கு விளங்குகின்றது. ஆகவே, குளிர்ந்த நீர் நிறைந்த பொய்கையின் பெருமையும் அந் நீரில் மகிழ்ந்து விளையாடிய மங்கையின் மதிநலமும் சிந்தாமணிக் கவிஞரால் சிறப்பாக உணர்த்தப்பட்டன.

மங்கை அஞ்சி ஓடிக்கரை யேறியபொழுது அவள் காதி லணிந்திருந்த தோடுகளில் ஒன்று கழன்று தண்ணீரில் விழுந்து விட்டது. தோடிழந்த பாலை துடித்தாள்; கண்ணீர் வடித்தாள். 'ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்? 'பொய்கைக்குப் போக வேண்டாம்' என்று அன்னை தடுத்தாளே! அவள் தடையை மீறி வந்தேனே! வெறுங் காதுடன் வீட்டிற்குச் சென்றாள் அன்னை சீறவாளே! திட்டிக் கொட்டுவாளே! இப் பொய்கையில் இறங்கித் தேடித் தருவார் யாரையும் காணேனே! என் கண்ணையே தோழியரும் கைவிட்டுச் சென்றார்களே! அதோ! ஒரு மெல்லியல் அன்னம் கரையருகே நீந்தி வருகின்றது. இன்னல் உற்ற என் நிலையைக் கண்டு இரக்க முற்றுத் தான் வருகின்றது போலும்! என்றெண்ணிப் பேசலுற்றாள் மெல்லியல்: 'அன்னமே! உன்னை வணங்குகின்றேன்! எனக்கு நீ ஒரு நன்மை செய்ய வேண்டும். நீ வாழும் பொய்கையில் என் காதணி கழன்று விழுந்து விட்டது. அதை நினைத்தால் என் நெஞ்சம் நடுங்குகின்றது. என் தாய் பொல்லாதவள்! நீதான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்; போக்கடித்த நகையை எடுத்துத் தரவேண்டும், என்று கைகூப்பித் தொழுதாள்

“ மின்னொப் புடைய பைம்பூண்
நீருள் வீழக் காணாள்
அன்னப் பெடையே தொழுதேன்
அன்னை கொடியள் கண்டாய்
என்னை அடிமை வேண்டின்
நாடித் தான் றிறைஞ்சிப்
பொன்னங் கொம்பின் நின்றாள்
பொலிவின் வண்ணம் காண்டின் ”

என்பது சிந்தாமணி.

பொய்கையிலே காதணியைப் போக்கடித்த மங்கை, ஒரு பெண் அன்னத்தை நோக்கித் தன் குறையை முறையிட்டாள் என்று பொருத்தமாகக் கூறினார் கவிஞர். 'பெண்ணுக்குப் பெண்மைதான் இரங்கும்' என்று எண்ணி, 'அன்னப் பெடையே!' என்று அழைத்தாள்; அதன் கருணையைப் பெறுவ தற்காகக் கைகூப்பித் தொழுதாள்; மேலும், அதன் உள்ளத்தி லெழுந்த இரக்கத்தைப் பெருக்கும் பொருட்டு 'அன்னை கொடியள்' என்று அறிவித்தாள்; காலத்திற் செய்யும் உதவிக்கு என் றென்றும் கடமைப்பட்டவள் என்று தன் நன்றியறிதலைப் புலப்படுத்தினாள் என்பது கவிஞர் கருத்து. இத்தகைய நயங்க ளெல்லாம் சிந்தாமணிச் சொல்லோவியங்களிற் சிறந்து விளங்கக் காணலாம்.

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை
"தமிழ் இன்பம்"

6

ஆசாரக்கோவை

காப்பு

ஓமேவு மாமறையோர் போதித்த மூதுரையாறி,
சோமேவு மாசாரக். கோவைசொல—நாமேவும்
ஆக்குமழிக்கு மகில சராசரமுங்
காக்கு மொருநிதன் காப்பு.

கட்டளைக் கலிப்பா

1. வட்ட, வாரிதி, வையக மீதிவே,
வடித்த செந்தமிழ் வாணரின், முன்னிலே,
கட்டளைக் கலிப் பாவொரு கோவையாய்க்,
கற்ற நிந்திலன் கூறுத வெற்றரோ,
மட்டிலாச் சுடர் மாமணி யோடிகை,
மழுங்க ஆற்றப ளிங்கினைப், போலுமே,
தட்டிலா தடுகு மேவுமு கம்மதுத்
தம்பி, மாமரைக் காயச காயனே,

இரண்டினை நினைத்தலும், இரண்டினை
உறத்தலும் வேண்டுமெனல்.

2. ஆதி தன்னை நினைத்திட வேண்டுமே,
அகத்துண் மாய்வைநினைத்திட வேண்டுமே,
நீதி யாகவே, தான்செயு நன்றியை
நினைப்பை விட்டுமறந்திட வேண்டுமே
வாதி யாய்ப்பிறர் செய்யல் நன்றியை
மனம்பொறுத்துமறந்திட வேண்டுமே
சாதி மேன்மைதழைத்தமு கம்மதுத்
தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

அவசியஞ் செய்யல் வேண்டுவன இவையெனல்.

8. மாரீக்கந் தன்னைய றிந்திட வேண்டுகேம
 மனத்த முக்கைய கற்றிட வேண்டுகேம
 தீர்க்க மாயொரு சற்கரு முன்னிலே
 தீட்சை யானது பெற்றிட வேண்டுகேம
 மூர்க்க மாணகு ணத்தைய டக்கிய
 முழுது மஞ்சிற டந்திட வேண்டுகேம
 தாரீக்க வின்புய வாசைமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இதுவும் அவசியஞ் செய்யல் வேண்டுவனவெனல்.

4. கற்ற றிந்தவர் பாலிவி ளேகியே,
 கற்றுக் கேட்டுவி ளங்கிடல் வேண்டுகேம
 கற்றுணர்ந்த பின் கற்றவை போலவே
 கடமை யாக நயந்திடல் வேண்டுகேம
 கற்ற யாவையுங் கற்றறி யார்க்குறக்
 கற்பித் துக்கொடுத் தேவிடல் வேண்டுகேம
 சற்குணைய மாணமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இன்னினரை இன்னினனை செய்யமை குற்றமெனல்.

5. கற்ற றிந்தவர், கற்றறி யார்க்குறக்
 கற்பி, யர்மலி ருப்பதுங் குற்றமே
 கற்றி லாதவர் கற்றறிந் தோரிடங்
 கற்றி டாமலி ருப்பதுங் குற்றமே
 கற்ற றிந்தவர் கற்றவை போலவே
 கடமை யாய்நட வாமையுங் குற்றமே
 கற்ப தந்தனி வாய்ந்தமு கம்மதுத்
 தம்பி, மாமரைக் காயச காயனே.

இது கல்விக்கு இது போலெனல்.

6. புத்தி யானது கல்வியி னற்பிகா
 பொறுமை யோதற் சூக்தம மந்திரீ,
 பத்தியானது, தானதன் பாக்கியம்
 பரவுந் தாழ்மைய தற்குடு மாணமாம்

சுத்தியர்னது தானதன் கண்ணியம் !
 சுகிர்த நற்குண மேயதற் சூத்துணை
 சத்தி யந்தவ ருதமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இது மிகுந்தவர் இது குறைந்தவர், இது குறைந்தவர்
 இது மிகுந்தவரெனல்.

7. நாவில் வார்த்தைமி குந்திடுந் தன்மையோர்,
 நானுங் கல்விகு றைந்தவ ராகுவர்.
 நாவில் வார்த்தைகு றைந்திடுங் தன்மையோர்,
 நானுங் கல்விமி குத்தவ ரர்குதல்
 பூவி லத்தகை யோர்க்குவ மானமாம்.
 பூர ணங்குறை நீர்க்கல சங்களே
 காவில் கீர்த்திசெ ழிக்குமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே

இவர் புகழத்தக்கவர், இவர் இகழத்தக்கவர்,
 இவர் திகழத்தக்கவரெனல்.

8. புகழத் தக்கவர், நல்லொழுக் கங்களைப்
 போற்றி மக்களுக் குப்படிப் பித்தவர்,
 இகழத் தக்கவர் தீயொழுக், கங்களை
 ஈன்ற, மக்களிற் கண்டகற் றுதவர்
 இகழத் தக்கவர் துய்யவ னேவலைத்,
 திட்ட, மாகவெ டுத்துந டந்தவர்,
 சகல, யோகாவி குந்தமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இது இதனைத் தின்றிடு மெனல்.

9. பொய்ய் ரைத்திடல், வாழ்வினைத் தின்றிடும்
 புறணி நற்றவம் யாவையுந் தின்றிடும்
 நைய மாகுல மாயுளைத் தின்றிடும்
 நல்கு மீகையி டுக்களைத் தின்றிடும்
 செய்யும் வஞ்சக நன்மையைத் தின்றிடும்
 சினவு வெஞ்சினம் புத்தியைத் தின்றிடும்
 காய்மை மிக்கவி சேஷமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இது இல்லாத இவர், இது இல்லாத இதனைப்
போல்வரெனல்.

40. பத்தி யீகையில் லாப்பணப் பாக்கியர்,
பழமில் லாவிருட் சத்தினைப் போல்வரே,
புத்தி மர்ய்வணங் காத்தகை ஆலிமும்,
புனல்பெய் யாவெறுங் கொண்டலைப் போல்வரே,
ஒத்த நாணமில் லாமட மங்கையர்
உப்டில் லாவெறு முண்டியைப் போல்வரே.
கத்த முள்ளத யாளமு கம்மதுத்
தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இது இல்லாத இவர், இது இல்லாத இதனைப்
போலுமெனல்.

41. பாவ மீட்சியில் லாவின வாவிபர்
பாவு மஞ்சில் லாமனை போலுமே
மேவு நீதமில் லாபுடி மன்வவர்
மெய்க்கு மாபரில் லாத்தகர் போலுமே
கோவ சாந்தமில் லாதபக் கீறுகள்
குடிக்க நீருமில் லாநதி போலுமே
காவந் தந்தனைத் தீர்க்குமு கம்மதுத்
தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

யோக்கியர் இத்தகைய ரெனல்.

42. வாக்கு நாணய மாசுவு ரைத்தலும்
வம்பு, வாதினைக் கண்டுவி லக்கலும்
காக்கும் வெஞ்சின மாற்றிய டக்கலும்
தரும நீதியிற் சித்தமி ருத்தலும்
புக்கு மங்கையர் சுற்பினைக் காத்தலும்
புனித யோக்கியர் தம்மியல் பென்றனர்
காக்குந் தன்மைய ன்றமு கம்மதுத்
தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இவற்றினிலைமை இதனைப் போலுமெனல்.

43. வாமுஞ்செல்வமுந் தாழிலம் பாடதும்,
வைய கத்துருள் சக்கரம் போலுமே
சூமு மாநிலத் தின்பமுந் துன்பமுஞ்
சுற்று கின்றவி ராட்டினம் போலுமே.

வீழு மாயுளுந் தேகமும் விண்ணீவில்
 விளங்கி மங்கிடு மின்னலைப் போலுமே
 தாமுந் தன்மையுடிகன்மு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இதனையுள்ளவர் இதனிற் சேராரெனலி.

14. பெருமை யுள்ளவர் பேர்கதி சேர்ந்திடார்
 பேதை யுள்ளவர் தாஞ்சபை சேர்ந்திடார்
 ஒருமை யுள்ளவர் குந்தியிற் சேர்ந்திடார்
 ஊக்க முள்ளவர் தாழ்ச்சியிற் சேர்ந்திடார்
 அருமை யுள்ளவர் ரற்பரைச் சேர்ந்திடார்
 ஆகை யுள்ளவர் ரல்வழிச் சேர்ந்திடார்
 தரும சற்குண சிலமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இவ்வினை ஆயுளைக் குறைத்திடுமெனலி.

15. தந்தை தாய்சொலைத் தட்டிந டக்கலும்
 தனை வித்தை வெறுத்துவி லக்கலும்
 சிந்தை யேழையையத் திட்டிவெ ருட்டலும்
 சிரி வாத பகீதனஞ் செய்தலும்
 வந்த வேகையை விட்டுவ ணங்கலும்
 வாழு நூலினைத் தேய்த்திடு மென்றனர்
 சந்தி தந்தலையத் தோங்குமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இன்னின்பாவரை இன்னின்ப காலத்தில் அறியலாமெனலி.

16. அண்ணன் நம்பி சிநேகிதர் தங்களை
 ஆபத் தாகிய வேளையிற் காணலாம்
 ஒண்ணு நற்பொறை யுள்ளவர் தங்களை
 ஓங்கும் வெஞ்சின வேளையிற் காணலாம்
 நண்ணும் விரிய முள்ளவர் தங்களை
 நன்கு கோர்ப்பரி வேளையிற் காணலாம்
 தண்ணைத் தங்கிய செல்வமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

உட்பகைஞரை நம்ப வொண்ணுதெனலி.

17. ஏந்து வாட்டுகாலை விரரை நம்பினும்
 எதித்து நின்றுநடு கள்ளரை நம்பினும்
 காந்து முய்யத் யானையை நம்பினும்
 கரடி சிங்கமி யாளியை நம்பினும்

பாந்த வுட்பகை கொண்டவர் தங்களைப்
 பாசஞ் செய்விலு நம்பவொண் னுதுகாண்
 சாந்த சற்குணம் வார்த்தமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

சற்குணங்கள் இளையெனல்.

18. பகைமை காட்டி முனிந்தெதிர்ப் போர்தமைப்
 பத்தி காட்டி யிணங்கிடச் செய்தலும்
 வினைமை காட்டி யடாத்துகள் செய்யிலும்
 மேன்மை காட்டி மிகுந்துசு கித்தலும்
 மகமை காட்டி மிடித்தவர்க் கீதலும்
 மண்டலம் புகழ் சற்குண மாகுமே
 தகமை காட்டி விளங்கமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

முயநிசிரினுலும் அஃதின்மையினுலும்
 எய்துவன இவை யெனல்.

19. முயநிசி யுள்ளவர் தஞ்சமு கத்தினின்
 முகமன் லக்குமி தங்கியி ருக்குமே
 முயநிசி யற்றவர் தஞ்சமு கத்தினின்
 முகடி யானது தங்கியி ருக்குமே
 முயநிசி யுள்ளவர் தாழ்மை யடைந்திடார்
 முயநிசி யற்றவர் மேன்மை யடைந்திடார்
 தயசீசி ரோமணி யானமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

இன்னின்னவை உத்தமமெனல்.

20. காலங் கண்டு பிழைத்தலு முத்தமம்
 கரும மெண்ணி யியற்றலு முத்தமம்
 ஞாலங் கண்டு நடத்தலு முத்தமம்
 நற்கு ணத்திலி ருத்தலு முத்தமம்
 சாலங் கண்டு விளங்கலு முத்தமம்
 சபை யறிந்து விளம்பலு முத்தமம்
 ஞாலங் கண்டு வழங்குமு கம்மதுத்
 தம்பி மாமரைக் காயச காயனே.

விளக்கக் குறிப்புகள்

1. வட்ட வாரிதி - சூழவுள்ள கடல்; மழுங்கல் - ஒளி குன்ற தல்; முகம்மதுத் தம்பி மாமரைக் காயர் - இந்நூலின் ஆசிரியரான அப்துல் மஜீதுப் புலவருக்குப் பொருள் உதவி செய்த கொடை வள்ளலாகிய முகம்மது தம்பி மரைக் காயர் என்பவர்; சகாயன் - உதவி செய்தவர்.
2. ஆதி - இறைவன்; மாய்வு - மரணம்; அவநன்றி - தீமை.
3. மார்க்கம் - சமயம்; மனத்தழுக்கு - தீய எண்ணங்கள்; தீட்சை - நல்வழிகாட்டும் உபதேசம்; தார் - மாலை; புயம் - தோள்.
4. சற்குணலயம் - நல்ல குணங்களுக்கு உறைவிடம்.
5. தற்பதம் - மேம்பட்ட நிலை.
6. உடுமானம் - உடை; சுகிர்தம் - பாக்கியம்
7. பூ - பூவுலகம், புவி; கலசம் - பாத்திரம்.
8. கண்டகற்றாதவர் - கண்டு அகற்றாதவர்; யோசம் - செல்வம்.
9. புறணி - புறங்குறல்; நையும் ஆகுலம் - வருத்தும் மணர் கவலை; இடுக்கண் - துன்பம்.
10. விருட்சம் - மரம்; ஆலிம் - (அறபுச் சொல்) மார்க்க அறிஞர்; புனல் - நீர் (மழை); கொண்டல் - மேகம்; மட - இனம்; உண்டி - உணவு; தத்தம் - கொடை.
11. பாவு மஞ்சு - பரவிய கூரை; ஆயர் - இடையர்; தகர் - ஆடு; பக்கீறு - சமயப் பாடல் பாடி இரப்பவர்.
12. சித்தம் - மனம்
13. இலம்பாடு - வறுமை.
14. பேர்கதி - பெரிய கதி, மோட்சம்; பேதை - பேதைமை, அறியாமை; ஒருமை - இறைவன் ஒருவன் என்ற கொள்கை

கும்பி - நரகம்; அருமையுள்ளவரற்பரை - உயர்ந்த குணம் உள்ளவர் இழிந்தவரை; அல்வழி - தீய வழி.

15. பகீல் - (அறபுச் சொல்) உலோபத்தனம்; சந்ததம்-நித்தம்.
16. தண்ணம் - குளிர்ச்சி.
17. காந்து மும்மத யானை - கோபமும் மும்மதமும் உடைய யானை; மும்மதங்களாவன:— கன்மமதம், சுபோலமதம், பீசமதம்; யானை - சிங்க உருவமும் யானையின் துதிக்கையும் உள்ள ஒரு விலங்கு; பாந்தள் - பாம்பு.
18. முனிந்து - கோயித்து; அடாத்து - அடாத செயல்; மகமை - வருவாயிலிருந்து கொடுக்குந் தரும நிதி; மிடித்தவர் - வறியவர்.
20. கஞ்சம் - தாமரை; முகமன் - உபசாரம்; இலக்குமி - செவ்வத்துக்கு இறைவி; முகடி - மூதேவி; தயச் சிரோமணி - இரக்கத்தில் முடிமணி போன்ற; ஞாலம் - உலகம்; சாலம் - கண்கட்டி வித்தை; விளம்பல் - பேசுதல்; தாலம் உண்ணும் பாத் திரம்.

7. சிரிக்கத் தெரிந்த பாரசீகர்

இணையிலா இறையோன் மக்கட் பிறவிகட்டு அருளிய தனிப்பெரும் பண்புகளுள் ஒன்று சிரிப்பு. மனிதன் "சிரிக்கும் விலங்கு" என்ற பொருள்படும் ஆங்கிலத் தொடரை அணைவருமறிவர். தாயின் வயிற்றிலிருந்து மனிதன் அழுது கொண்டே பிறக்கிறான். அவ்வாறு அழுதுகொண்டு பிறப்பவன், சிரித்துக்கொண்டு வாழ வேண்டுமென்றும், சிரித்துக் கொண்டே மாள வேண்டுமென்றும் கூறுவர் அறிஞர். இன்பமும் துன்பமும் கலந்துள்ள மனித வாழ்விலே துன்பந்தான் பெரும் பகுதியெனக் கூறுவது குற்றமாகாது. அத்துன்பமானது குறுக்கிடும்போது அதைக் கண்டு மருட்சி கொள்ளாமல், அதைத் தூளாக்குவதில் இன்பம் காணும் மனிதன் வெற்றி பெறுகிறான்.

இத்தகைய நகைச்சுவையைக் குறித்து நல்லராய்ச்சிகள் நடத்திய உள நூலறிஞர்கள் பலருளர். ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் (Herbert Spencer), தாமஸ் ஹாப்ஸ் (Thomas Hobbes), ப்ராய்ட் (Freud) ஆகியோர் அவர்களுள் குறிப்பிடத் தக்கவர். உடம்பில் குருநீரியாட்டம் கூடுவதற்கும், மூளையில் புத்துணர்ச்சி புகுவதற்கும் சிரிப்பு துணை புரிகிறது. நாள்தோறும் நமது வாழ்விலே நாம் காணும் பல காட்சிகளும், செவிமடுக்கும் செய்திகளும், நிகழ்ச்சிகளும் நம்மையறியாமலே நம்மை நகைக்கச் செய்துவிடுகின்றன. ஆனால் இலக்கியங்களிலே இடம்பெறுகின்ற நகைச்சுவை உலக மக்களனைவருக்கும் என்றும் பயன்படுகிறது. பாரசீகர்களால் வளர்க்கப்பட்டு இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றிருக்கின்ற இச்சுவையினை நோக்குவோம்.

பாரசீக மொழி பழைமையும் செழுமையும் வாய்ந்தது. பேசவும், கேட்கவும் பெருஞ்சுவை பயப்பது, இனிமை

மொழி யெனப் பொருள்தரும் டீஷீ(ன்)ஸ்பான் என்பது பாரசீகர்கள் தங்கள் மொழிக்குச் சூடிய பட்டம். இத்தகைய மொழியைப் பேசிய மக்களின் உள்ளத்திலே நகைச்சுவை உணர்வு ஊறிக்கிடக்கக் காண்கிறோம்.

பாரசீகர்கள் இருவர் உரையாடும்போது நகைச்சுவை ததும்ப உரையாடுவதைப் பெருமையாகக் கருதினர். கிண்டலாகக் கேள்விகள் கேட்பதும், அதற்கு அதைவிடக் கிண்டலாக மறுமொழி கூறுவதும் அந்நாட்டில் இயல்பாக இருந்தது. ஒருபோது, முதுமையாள் கூன்விழுந்த ஒருவர் வீதி வழியே நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார். துடுக்குத் தனம் மிகுந்த இளைஞன், "தவறிவிட்ட ஏதோ ஒன்றைத் தாங்கள் தேடுகிறீர்கள் போலிருக்கிறதே" என்றுன். முதியோர் சிறிதும் தயங்காமல் சுடச்சுடச் கூறுகிறார்: "ஆமப்பா இழந்துவிட்ட எனது இளமையைத்தான் தேடியனாகின்றேன்". முதியவரின் மறுமொழியில் பொதிந்திருந்த, பொருளினையுணர்ந்த இளைஞன் இன்புற்றான். இன்னொரு முதியவரின் முதுகும் அவ்வாறே வளைந்திருந்தது வரைக்கண்ட இளைஞனொருவன், "பாட்டா! இந்த அழகான வில்லை நான் எவ்வளவு பணம் கொடுத்தால் பெற்றுக் கொள்ளலாம்?" என்பதாகக் கேட்டான். அதற்கு அவர், "இதைப் பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டாமப்பா! இன்னும் சிறிது காலம் நீ பொறுமையோடிருந்தால் அது உனக்கு வெகுமதி யாகவே கிடைக்கும்" என்றார்.

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த பாரசீகப் பெரும் புலவர் ஸஅதி இத்தகைய உரையாடல்களில் மிகவும் வல்லவர். சிறு பிராயத்திலே எழில் ததும்ப வாழ்ந்த ஒரு நண்பரைக் கண்டு ஸஅதி ஒருநாள் கூறினார். "நீ ஒரு சிறுவனாக இருந்தபோது எவ்வளவு அழகாயிருந்தாய், இப்போது அவ்வழகிய வதனம் மிகவும் மாறிவிட்டதே. தாடி மூளைத்துக் கறுத்துப் போய்விட்டதே". இதைக் கேட்ட இளைஞன், "வேறொன்றுமில்லை; என் முகம் முன்பைய வழிநீ நினைத்துக் கறுப்புடையணிந்து சுவைப்படுகிறது" என்று பொருத்தமான மறுமொழி பகர்ந்தான். அறிஞர் ஸஅதி ஒருபோது 'தப்ரீஸ்' நகருக்குச் சென்றிருந்தார். அப்போது அவரிடத்து ஒருவர், "உமக்கு எந்த ஊர்?" என்று கேட்டார் தாம் ஷீராஸ் நகரைச் சேர்ந்தவரென ஸஅதி கூறியதும், அவர் துடுக்காக, "தப்ரீஸில் ஷீராஸ் வாகிகள் நாய்களைவிட அதிகமாகிவிட்டார்கள்" என்றார். இச்சுடுசொல்லைக்

கேட்டதும் ஸஅதி, “அப்படியா செய்தி? ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே! ஏனெனில், எங்கள் ஷீராஸில் தப்ரீஸ் வாசிகவர் நாயைவிடக் குறைவாகத்தானே இருக்கிறார்கள்.” இதைக் கேட்டதும் கின்டல் பண்ணத் தொடங்கியவரின் மண்டைக்கனம் மெதுவாக இறங்கிற்று.

தத்துவஞான ‘வெறி’ பிடித்த பாரசீகத்தில் மனிதர்கள் தங்களைக் கடவுளெனக் கூறிக்கொள்ளும் வழக்கம் ஒருபோது மிகுதியாக இருந்தது. அவ்வாறு கூறிய ஒருவன் கலீபாவின் முன்பு ஒரு தடவை விசாரணைக்காகக் கொண்டுவரப்பட்டான். அவனை நோக்கிக் கலீபா கூறினார்: “சென்ற ஆண்டு தான் ஒருவன், தானே தீர்க்கதரிசி என்பதாகக் கூறிக்கொண்டுவந்தான். அவனை நாம் தூக்கிலிட்டுக் கொள்ளோம். இப்போது நீ ஒரு...” கலீபா பேச்சை முடிப்பதற்குள் குற்றவாளி கூறுகிறான்: “ஏ கலீபா, நீ நன்றே செய்தாய்! உன்னைப் பாராட்டுகின்றோம். ஏனெனில் அவனை நாம் தீர்க்கதரிசியாக அனுப்பியதே இல்லை”.

பாரசீக வரலாற்றிலே கூட இத்தகைய நகைச்சுவை நல்லிடம் பெற்றுள்ளது.

பேரரசன் நவுஷேர்வானின் செல்வங் கொழித்த அரண்மனையின் பெயர் “சுவானே கிஸ்ரா” என்பது. கி.பி. 637 விருந்து இது அராபியப் படையினால் முற்றுகையிடப்பட்டது. அப்பாலியக் கலீபா அல்மன்ஸூர் பக்தாத்தில் தமது புதுத் தலைநகரை அமைப்பதற்குரிய பொருள்களைப் பெறுவதற்காக இந்த அரண்மனையைத் தகர்ப்பதற்கு முடிவு கட்டினார். பாரசீகத்தைச் சாந்த காலித் என்பாருக்கு இம்முடிவு சிறந்ததாகத் தோன்றவில்லை. “இஸ்லாத்தின் வெற்றிச் சின்னமாக அது இலங்கட்டும்; அதனை அழிக்கவேண்டாம்” என்பதாக அவர் கேட்டுக்கொண்டார். பாரசீகப் பொருட்களுக்கெல்லாம் காலித் தனிச் சலுகை காட்டுகிறாரெனக் குறைகூறிவிட்டுக் கலீபா அரண்மனை அழிப்புவேலைக்குக் கட்டளையிட்டார். பணியாட்கள் மூன்று நாட்கள் முயன்றும் உறுதியான அந்த அரண்மனையை அசைக்க முடியவில்லை. கடைசியில் காலிதும் கலீபா கூறினார்: “உம் வேண்டுகோளுக்கு நாம் இப்போது இணங்குகின்றோம். ஏனெனில், இதிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கும் உபகரணங்களைவிட இதை உடைப்பதற்குச் செலவாகும் பணமே மிகுதியாகும்”. இதைக் கேட்டதும் காலிதின்

குருடாகவே இருக்கும்?" எனக் குத்தலாகக் கேட்டார். உன கைக் கிடுக்கிய மாவீரனின் உரை கேட்டு இசையரசர் நடுங்க வில்லை. மாறாக "தெளலத் குருடாக இல்லாமலிருந்தால் முட வனிடத்திற்கு வந்திருக்காது" என்ற அவருடைய அஞ்சாத பதில் மாவீரனெதிரே அம்புபோல் பாய்ந்தது. தெளலத் என்ற தான் தைழமிடம் வந்திருப்பதையும், தெளலத் (மாபெருஞ் செல்வம்) குருடாக இருந்ததினாலேயே தைழர் டோன்ற முட வனிடம் சேர்ந்திருக்கிறதென்பதையும் சிலேடை நயத்தோடு குறிப்பிட்டது சுவைத்தின்புறத்தக்கது.

பாரசீகக் கவிதைகளிலே இடம் பெறுகின்ற பறவைகளும் விலங்குகளும் கூடப் படிப்போருக்குச் சிரிப்பூட்டுகின்றன. ஓர் ஆந்தை இன்னோர் ஆந்தையிடம் கூறுகிறது: 'எனது புதல்வி உன் புதல்வனை மணம் செய்ய வேண்டுமாயின் இருநூறு பாழ் டைந்த பட்டணங்களைச் சீதனமாக வழங்க வேண்டும்.' இதைக் கேட்ட ஆந்தை கூறுகிறது: "வாழ்க எங்கள் வேந்தன்! ஆயிரம் வேண்டுமாயினும் தருகிறேன்." அரசன் வெற்றிகரமாக வாழ்ந்தால் இருநூறு பட்டணங்களல்ல, ஆயிரம் பட்டணங்களை வேண்டுமாயினும் விரைவிலே பாழாகுமென்பது கருத்து.

தமிழிலக்கியப் பயிற்சியுடையோர் விகடராமன் குதிரையைக் குறித்து நன்கு அறிவர். முன்னிருந்து மூன்றுபேர் பிடித்திழுக்கப் பின்னிருந்து இரண்டுபேர் தள்ள மாதமொன்றிற்குக் காதவழி போகும் வேகமுடையது. அக்குதிரை! அதற்கைய ஒரு குதிரையில் பாரசீக நாட்டு வீரர் ஒருவர் செல்கிறார். வழியில் சென்று கொண்டிருந்த நண்பர், "எங்குச் செல்கிறீர்கள்?" எனக் கேட்டார். "வெள்ளிக் கிழமை ஜும்ஆவுக்குச் செல்கிறேன்" என்று பதில் கிடைத்தது. "வெள்ளிக் கிழமை ஜும்ஆவுக்கா? இன்று புதன் கிழமையல்லவா!" என்று வியப்புடன் வினவினர் நண்பர். குதிரை வீரர் மறு மொழி கூறுகிறார். "இன்று என்ன கிழமையென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே தவிர என் குதிரையின் வேகம் உங்களுக்குத் தெரியாதல்லவா?" இக் குதிரையிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது மன்னர்களின் குதிரை. ஒரு மன்னனின் குதிரையைக் குறித்து ஒரு கவிஞர் பாடும்போது, "இரவிலே அது புறப்பட்டால் முன்சென்ற பகலைப் பிடித்து விடுமென"க் குறிப்பிடுகிறார். கவிஞர் அன்வரி இக்கற்பனையைக்கூட வென்றுவிடுகிறார். மன்னனிடமிருந்து அவருக்கு ஒரு பரி, பரிசாகக் கிடைத்தது. கிடைத்த நாள் இரவிலேயே அது இறந்துவிட்டது. "ஒரு இரவிலேயே மண்ணுலகிலிருந்து விண்ணுலகுக்குப் பாய்ந்து செல்லும் வேகமுடையது என் குதிரை" என்று கூறி அவர் துள்ளிக் குதிக்கிறார்.

பாரசீகப் பண்பு பேசத்தொடங்கியது. “நீங்கள் அந்த அழிவு வேலையைத் தொடர வேண்டுமென்றே இப்போது நான் விரும்புகின்றேன். ஒருவன் ஆக்கியதை அழிப்பதற்குரிய ஆற்றல்கூட இவர்களுக்குக் கிடையாதென வருங்காலம் நம்மீது பழி சுமத்தக்கூடாது.” நல்ல வேளையாக காலிதின் ஆலோசனையைக் கல்பா ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை!

பாரசீகப் புலவர்களின் வாழ்விலும், அவர்களின் எழுத்தோவியங்களிலும் இந்நகைச்சுவை உச்ச நிலையை அடைகிறது. காதற் கவிதைகள் முதற்கொண்டு ஒழுக்கச் செய்யுட்கள் ஈராக எல்லாத் துறைகளிலும் இச்சுவை புகுத்தப்பட்டுள்ளது. அருந்தமிழ் மொழியின் அகத்துறைப் பாடல்களைப் போலவே கனிமொழியாம் பாரசீக மொழியின் காதற் கவிதைகளிலும் கற்பனை நயம் ஊறுகின்றது. தலைவியின் எழிலினைப் பாராட்டுகின்ற தலைவன் காதல் வெறியில் க்ருத்திழந்து புலம்புகின்றான். எண்ணம் என்னும் தராகக்கு இரு தட்டுகள். ஒரு தட்டிலே சந்திரனும், மற்றொரு தட்டிலே தலைவியின் எழிலும் எடுத்துவைக்கப்பட்டு எடை போடப்பட்டனவாம். ஏந்திழையாளின் எழிலுக்கு மதியம் ஈடாகுமா? தலைவியின் தட்டு தாழ்ந்தது; அவள் மண்ணுலகில் நடமாடுகிறாள். தண்மதி தடாரென உயர்ந்து விண்ணுலகிலே சிக்கிக்கொண்டது. இது ஒரு கற்பனை. இன்னொருடத்தில் காதற் பித்திலே தூக்கந் துறந்து வாழ்கின்ற ஒரு தலைவன் பேசுகின்றான்: “பைந்தொடியே! எனது கணவிலே காட்சி தருவதாகக் கூறி என்னை நீ ஏமாற்றிவிட வேண்டாம். உன்னைக் கண்டவர்களுக்குத் தூக்கமே கிடையாதென்பதை நீ அறியாயா?” உண்மைதானே! அவள் எண்ணமாகவே இருப்பவனின் கண்ணெங்கே அயரப் போகிறது? இவை போன்று படிப்போருக்குப் பரவசமூட்டும் பாடல்கள் பாரசீக இலக்கியமெங்கும் பரந்து கிடக்கின்றன.

ஒரு காலத்தில் உலகையே நடுங்கச் செய்த வெற்றி வீரர் தைமூர். அவருக்கு ஒரு கால் முடம். ஒருபோது அவர் ஷீராஸ் நகரத்துக்கு அழைக்கப்பட்டார். அவரது வருகையையொட்டி இசையரங்கொன்று அமைக்கப்பட்டது. குருடாக இருந்த இசையரசர் ‘தெளலத்’ என்பார் இசையமுதைப் பொழிவதற்கு ஆயத்தமானார். அதற்குள் தைமூர் “தங்கள் பெயரென்ன?” எனக் கேட்டார். இசையரசர் தம் பெயரை அறிவித்தார். தெளலத் என்பதற்குச் செல்வம் என்பது பொருள். உடனே தைமூர் சிரித்துக்கொண்டு “தெளலத்

14-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கவிஞர் ஸல்மானுக்கு மன்ன விடமிருந்து ஒரு குதிரை பரிசாகக் கிடைத்தது ஆனால் அது கிழட்டுக் குதிரை. ஆகவே அதை அரசனுக்கே திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டுத் தமது கருத்வத நயம்படத் தெரிவிக்கிறார். "இதன் மீது சவாரி செய்வதற்குரிய தகுதியை நான் பெற வில்லை. குறைந்தது இது என்பதைவிட முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மூத்ததாக இருக்க வேண்டும். மூத்தோர்கள் முதுவில் அமர்வது அவர்களை அவமதிப்பதாகும்!"

மக்களின் பிணிபோக்கும் மருத்துவர்கள்கூட இந் நகைச் சுவைத் தாக்குதலுக்குத் தப்பியதில்லை. ஒருவர் ஒரு மருத்துவரை நோக்கிக் கூறுகிறார். "இன்னும் ஓராண்டு காலம் தாங்கள் பிரதம மருத்துவராக நீடித்திருந்தால் தாங்கள் மட்டுந்தான் வாழ்ந்திருப்பீர்கள்."

பாரத நாட்டைப் பண்புடன் ஆண்ட மொகலாய மன்னர்கள் பாரசிக மொழியைப் பேணி வளர்த்தனர். அத்துடன் அம் மொழியின் நகைச்சுவைப் பண்பும் அவர்களிடையே வளரத் தொடங்கிற்று. அதற்கொரு எடுத்துக்காட்டு. காதற் கண்ணையாழியாம் கவினுறு தாஜ்மஹால், 'காலத்தின் கன்னத்தில் ஒரு துளி கண்ணீராக' நின்றுவங்குகிறது. அதன் தோற்றத்திற்குக் காரணம் ஷாஜஹான் -- மும்தாஜ் காதலுள்ளம். ஒரு நாள் மாலை நேரம், மாநதியோரம் அமைந்துள்ள ஆக்ராவின் அரண்மனையில் காவலனும் காரிகையும் களிப்பிலே திளைத்திருந்தார்கள். பரந்து விரிந்து பாய்ந்தோடும் யமுனையானது பக்கத்திலே கம்பீரமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது அது பாறைகளிலே மோதும்போது எழுகின்ற வெண்ணுரைகளைக் காண்பதற்குக் கண் கோடி வேண்டும். கலையுள்ளம் நிறைந்த காவலர் ஷாஜஹான் காதலியை நோக்கிக் கனிவுடன் கூறுகிறார்: "பைங்கிளியே! உன் பால் முகத்தைக் காண்பதற்கு யமுனையாறு பாய்ந்தோடி வருவதைப் பாராய்." தழதழத்த ரூலிலே கனிமொழியாள் மும்தாஜ் மறுமொழி கூறுகிறார்: "காவலரே! தங்களுக்குக் கஞ்சி அது கற்களிலே தனது தலையை மோதிக் கொள்வதையும் பாரீர்!" இது போன்ற உரையாடல்கள் தெவிட்டாத இன்ப மூட்டுபவையாகும்.

இவ்வாறாக, சாதாரண மக்களின் உரையாடல்களிலிருந்து அரண்மனையின் அந்தப்புரங்கள் வரையின் பரந்து கிடக்கும் பாரசிக இலக்கியத்திலுள்ள நகைச்சுவை படிப்போருக்குப் பெரிதும் இன்பமூட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. சிரிக்கத் தெரிந்த பாரசிகர்களைக் கண்டு நாமும் சிரித்து வாழ்வோம். சிரிக்கத் தெரிந்தோர், வாழத் தெரிந்தோர்.

பேராசிரியர் க. அப்துல் கபூர்
"இஸ்லாமிய இலக்கியம்"

8

பெரிய புராணம்

சேக்கிழார் அடிகள் அருளியது
திருநகரச் சிறப்பு

1

நிலும் கட்கழ கார்திரு நீள்நுதல்
திலகம் ஒப்பது செம்பியர் வாழ்பதி
மலர்ம கட்டுவண் தாமரை போல்மலர்ந்
தலகில் சீர்திரு வாரூர் விளங்குமால்.

2

அன்ன, தொல்நக ருக்கர சாயினான்
துன்னு, செங்கதி ரோள்வழித் தோன்றினான்,
மன்னு சீர்அந் பாயன் வழிமுதல்
மின்னு மாமணிப் பூண்மனு வேந்தனே.

3

மண்ணில், வாழ்தரு மன்னுயிர் கட்கெலாம்,
கண்ணும், ஆவியும் ஆம்பெருங் காவலான்,
விண்ணு ளார்மகிழ் வெய்திட, வேள்விகள்,
எண்ணி லாதன மாண இயற்றினான்.

4

கொற்ற ஆழி குவலயஞ் சூழ்ந்திடச்
சுற்று மன்னர் திறைகடை சூழ்ந்திடச்
செற்றம் நீக்கிய செம்மையின் மெய்ம்மனுப்
பெற்ற நீதியுந் தன்பெயர் ஆக்கினான்

5

பொங்கு மாமறைப் புற்றிடங் ;கொண்டவர்
எங்கும் ஆகி இருந்தவர் பூசனைக்
கங்கண் வேண்டும் நிபந்தமாற்றாய்ந்துள்ளான்
துங்க ஆகமம் சொன்ன முறைமையால்.

6

வேறு

அறம்பொரு ளின்பமான அறநெறி வழாமல் புல்லி
மறங்கடிந் தரசர் போற்ற வைகம் காக்கும் நாளில்
சிறந்தநல் தவத்தால் தேவி திருமணி வயிற்று மைந்தன்
பிறந்தனன் உலகம் போற்றப் பேர் அரிக் குருளை அன்னான்.

7

தவமுயன் றரிதில் பெற்ற தனிஇளங் குமரன், நானூஞ்
சிவமுயன் றடைந்து தெய்வக் கலைபல திருந்த ஓதிக்
கவனவாம் புரவி யானை தேர்ப்படைத் தொழில்கள் கற்றுப்
பவமுயன் றதுவும் பேறே எனவரும் பண்பில் மிக்கான்.

8

அளவில்தொல் கலைகள் முற்றி அரும்பெறல் தந்தை மிக்க
உளமகிழ் காதல் கூர ஓங்கிய குணத்தால் நீடி,
இளவர சென்னுந் தன்மை எய்துதற் கணிய குகி
வளரிளம் பரிதி போன்று வாழுநாள் ஒருநாள் மைந்தன்.

9

திங்கள்வெண் கலிகை மன்னன் திருவளர் கோயில் நின்று
மங்குல் தோய் மாட வீதி மன்னிளங் குமரர், குழக்
கொங்கலர், மாலை தாழ்ந்த குங்குமக் குவவுத் தோளான்
பொங்கிய தானை குழத் தேர்மிசைப் பொலிந்து போந்தான்.

10

பாகவந் தியர்முன் சூதர் மாகதர் ஒருபால் பாங்கர்
விரைநறுங் குழலார் சிந்தும் வெள்வளை ஒருபால் மிக்க
முரசொடு சங்கம் ஆர்ப்ப முழங்கொலி ஒருபால் வென்றி
அரசிளங் குமரன் போதும் அணிமணி மாட வீதி.

11

தனிப்பெருந் தருமந், தானோர், தயா, இன்றித் தானே, மன்னன் பனிப்பில் சிந்தையினில், உண்மைப், பாண்மைசோ தித்தால் என்ன மனிதர்தன், வரவு, காணு, வண்ணமோர் வண்ண, நல்ஆன் புனிற் றிளங்கன்று துள்ளிப் போந்ததம் மறுகி னூடே.

12

அம்புனிற் றுளின் கன்றோர் அபாயத்தின் ஊடு போகிச். செம்பொனின் தேர்க்கால் மீது விசையினால் செல்வப் பட்டே, உம்பரின் அடையக் கண்டங், குருகுதாப் பலமந் தோடி, வெம்பிடும், அலறுப், சோரும், மெய்ந்நடுக் குற்று வீழும்.

13

மற்றது கண்டு மைந்தன் "வந்ததிங் கபாயம்" என்று சொல்தடு மாறி நெஞ்சில் துயருழந் தறிவ ழிந்து "பெற்றமுங் கன்றும் இன்றென் உணர்வெனும் பெருமை மாளச் செற்ற, என் செய்வேன்" என்று தேரின் றிழிந்து வீழ்ந்தான்.

14

அலறு பேர் ஆவை நோக்கி ஆர்உயிர் பதைத்துச் சோரும் நிலமிசைக் கன்றை நோக்கி நெடிதுயிர்த் திரங்கி நிற்கும் "மலர்உலை உலகந் காக்கும் மனுவெனும் என்கோ மாணுக் குலகிலிப் பழிவந் தெய்தப் பிறந்தவா ஒருவன்" என்பான்.

15

"வந்தஇப் பழியை மாற்றும் வகையினை மறைநூல் வாய்மை அந்தணர் விதித்த ஆற்றால் ஆற்றுவ தறமே ஆகில் எந்தைசு தறியா முன்னம் இயற்றுவன்" என்று மைந்தன் சிந்தைவெந் துயரந் தீர்ப்பான் திருமுறை யவரமுன் சென்றான்.

16

தன்னுயிர்க் கன்று வீயத் தளர்ந்தஆத் தறியா தாகி முன்னெருப் புயிர்த்து விம்மி முகத்தினில் சண்ணீர் வார மன்னுயிர் காக்குஞ் செங்கோல் மனுவின் பொன் கோயில் வாயில் பொன்னணி மணியைச் சென்று கோட்டினால்

17

பழிப்பறை முழக்கோ ஆர்க்கும் பாவத்தின் ஒலியோ வேந்தன்
வழித்திரு மைந்தன் ஆவி கொளவரு மறலி ஊர்திக்
கழுத்தணி மணியின் ஆர்ப்போ என்னத்தன் கடைமுன் கேளாத்
தெழித்தெழும் ஓசை மன்னன் செவிப்புலம் புக்க போது.

18

ஆங்கது கேட்ட வேந்தன் அரியணை இழிந்து போந்து
பூங்கொடி வாயில் நண்ணக் காவலர் எதிரே போற்றி
"சங்கிதோர் பசுவந் தெய்தி, இறைவநின் கொற்ற வாயில்
தூங்கிய மணியைக் கோட்டால் துளக்கிய" தென்று சொன்னார்.

19

மன்னவன் அதனைக் கேளா வருந்திய பசுவை நோக்கி
"என்னிதற் குற்ற" தென்பான் அமைச்சரை இழந்து நோக்க
முன்னுற நிகழ்ந்த எல்லாம் அறிந்துளான் முறிந்த கேள்வித்
தொன்னெறி அமைச்சன் மன்னன் தாளினை தொழுது சொல்வான்.

20

"வளவநின் புதல்வன் ஆங்கோர் மணிநெடுந் தேர்மேல் ஏறி
அளவில் தேர்த் தானை சூழ அரசலாந் தெருவில் போங்கால்
இளைய ஆன் கன்று தேர்க்கால் இடைப்புகுந் திறந்த தாகத்
தளர்வுறும் இத்தாய் வந்து விளைத்ததித் தன்மை" என்றான்.

21

அவ்வரை கேட்ட வேந்தன் ஆவறு துயரம் எல்லாம்
வெவ்விடந் தலைக்கொண் டாற்போல் வேதனை அகத்து மிக் "கிங்
கிவ்வினை விளைந்த வா" ரென் றிடருறும் இரங்கும் ஏங்கும்
"செவ்விடிதன் செங்கோல்!" என்னும் தெருமரும் தெளியும்
தேரான்.

22

"மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தில் நீடும்
என்னெறி நண்ணல்" என்னும் "என்செய்தால் தீரும்" என்னும்
தன்னிளங் கன்று காணாத் தாய்முகங் கண்டு சோரும்
அந்நிலை அரசன் உற்ற துயரம் ஓர் அளவிற் றன்றால்.

வேறு

23

மந்திரிகள் அதுகண்டு மன்னவனை அடிவணங்கிச்
 "சிந்தைதளர்ந் தருளுவது மற்றிதற்குத் தீர்வன்றால்
 கொந்தலர்தார் மைந்தனைமுன் கோவதை செய் தார்க்குமறை
 அந்தணர்கள் விதித்தமுறை வழிநிறுத்தல் அறம்" என்றான்.

24

"வழக்கென்று நீர்மொழிந்தால் மற்றதுதான் வலிபட்டுக்
 குழக்கன்றை இழந்தவறுங் கோவுறு நோய் மருந்தாமோ
 இழக்கின்றேன் மைந்தனை என் றெல்லீருஞ் சொல்லிய இச்
 சமூக்கின்று நானிசைந்தால் தருமந்தான் சலியாதோ".

25

"மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலைத்
 தானதனுக் கிடையூறு தன்னல்தன் பரிசனத்தால்
 ஊனமிகு பகைத்திறத்தால் கள்வரால் உயிர்தம்மால்
 ஆனபயம் ஐந்துந்தீர்க் தறங்காப்பான் அல்லனோ".

26

"என்மகன்செய் பாதகத்துக் கிருந்தவங்கள் செயஇசைந்தே
 அன்னியன் ஓர் உயிர் கொன்றால் அவனைக்கொல் வேனானால்
 தொன் மனு நூல் தொடைமனுவால் துடைப் புண்ட தெனும்
 வார்த்தை
 மன்னுலகில் பெற மொழிந்தீர் மந்திரிகள் வழக்"கென்றான்.

27

என்றரசன் இகழ்ந்துரைப்ப எதிர்நின்ற மதிஅமைச்சர்
 "நின் றநெறி உலகின்கண் இதுபோல்முன் நிகழ்ந்ததால்
 பொன்றுவித்தல் மரபன்று மறைமொழிந்த அறம்புரிதல்
 தொன்றுதொடு நெறியன்றோ தொன்னிலங்கா வல"என்றார்.

28

அவ்வண்ணந் தொழுதுரைத்த அமைச்சர்களை முகநோக்கி
 மெய்வண்ணந் தெர்ந்துணர்ந்த மனுவென்னும் விறல்வேந்தன்
 "இவ்வண்ணம் பழுதுரைத்தீர்" என்றறியின் இடைத்தோய்ந்த
 செவ்வண்ணக் கமலம்போல் முகம்புலர்ந்து செயிர்த்துரைப்பான்.

29

“அவ்வுரையில் வருநெறிகள் அவைநிற்க அறநெறியின்
செவ்வியஉண் மைத்திறநீர் சிந்தைசெயா துரைக்கின்றீர்
எவ்வுலகில் எப்பெற்றம் இப்பெற்றிக் தாமிடரால்
வெவ்வுயிர்த்துக் கதறிமணி எறிந்துவிழுந் ததுவிளம்பீர்.”

30

“போற்றிசைத்துப் புரந்தரன்மால் அயன்முதலோர்
புகழ்ந்திறைஞ்ச
வீற்றிருந்த பெருமானார் மேவியுறை திருவாரூர்த்
தோற்றமுடை உயிர்கொன்றான் ஆதலினால் துணிபொருள்தான்
ஆற்றவுமற் றவற்கொல்லும் அதுவேயாம் எனநினை மின்.”

விளக்கக் குறிப்புகள்

1. நுதல் - நெற்றி, திலகம் - பொட்டு, செம்பியர் - சோழர்
கள். மலர்மகட்கு இலக்குமிக்கு. அலகில்சீர் - அளவில்
லாத சிறப்பினையுடைய.
2. செங்கதிரோன் வழி - சூரியன் மரபில். (சோழ வமிசம்
சூரியவமிசமாகும்.) முதல் - முதல்வன்.
3. வேள்விகள் - அறவேள்விகள். ஊனமில் வேள்வியென்று
ஆசிரியர் பல இடங்களிற் கூறியுள்ளார். மான - மாட்சிமை
பொருந்த.
4. கொற்ற ஆழி - வெற்றி பொருந்திய ஆஞ்ஞா சக்கரம்
அல்லது ஆணைச் சக்கரம். சுவலயம் - உலகம். சுற்று மன்
னர் திறை - தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட சுற்றரசர்கள் செலுத்
தும் திறை. கடை - வாயிலில். செற்றம் - பகைமை.
செம்மையின் - நடுவு நிலைமையுடைய. அநபாயன் பண்டை
மனுவின் வழிநின்று ஆட்சி செய்து, மனுநீதிச் சோழன்
எனப் பெயர் பெற்றான் என்பது.
5. மறையாகிய புற்று: புற்றிடங் கொண்டவர் - திருவாரூர்த்
தியாகேசப் பெருமான். எல்லையில் காலத்தைக் காட்டுதற்

பொருட்டு 'இருந்தவர்' என்றார். புற்றிடங்கொண்டவர் எங்குமுள்ளவர் என்க. நிபந்தம் - கட்டளைகளை. மனுச் சோழன் ஆகமவழி நின்றவன் என்பது க்ருதத்தக்கது. துங்க - உயர்ந்த.

6. புல்லி - தழுவி. மறங் கடிந்து - பகைமையை யழித்து. போற்ற-வணங்க. உலகம் போற்ற - உலகத்தவர் விரும்ப. அரிக்குருளை - சிங்கக்குட்டி.
7. சிவ முயன்று அடைந்து - சிவ நெறியில், அதாவது நன்னெறியில் பழகிப் பயன்பெற்று, கவன வாம் புரவி - விரைகதியும் தாவிப் பாய்தலுமுடைய குதிரை. வாம் - வாவும்-தாவும். பவம் முயன்றதுவும் - பிறவி தாங்கியதும். பேறே, பாக்கியமே. பண்பில் - குணங்களில்.
8. முற்றி - ஒதி முடித்து. அணியானகி - சமீபித்தவனாகி, இளம் பரிதி - காலைச் சூரியன். இவ்விளங்கோவின் பெயர் வீதிவிடங்கள் என்றும், பின்னே இவன் சுந்தரச் சோழன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டான் என்றுஞ் சொல்லப் படுகின்றன.
9. கவிகை - குடை, மங்குல் - இருண்டமேகம். கொங்கு - வாசனை. குவவு - திரண்ட. தானை - சேனை. பொலிந்து - அழகுடன் விளங்கி.
10. பரசு வந்தியர் - மங்கலப் பாடல்களால் துதிக்கும்பாணர்கள். சூதர் - நின்றேத்துவோர். மாகதர் - இருந் தேத்துவோர். (இவர்கள் உலாவிற் கலந்து போந்தார்கள்.) ஒரு பால் - ஒரு பக்கம், பாங்கர் - அருகே. விரை நறுங்குழலார் - மணங் கமழும் நறிய கூந்தலையுடைய பெண்மணிகள். வெள்வளை வெள்ளிய-வளையர். நடையால் நேரும் மெலிவானும் பிறவாற்றானும் மகளிர் வளைநெகிழ்தல் இயல்பு, சங்கம் - சங்கு.
11. ஓர் - சிறிதும். பனிப்பில் - நடுக்கமில்லாத. பான்மை-தன்மையை. மனித்தர் - மனிதர். அக்கூட்டத்தில் மனிதர் ஒரு வரும் தன் வரவைக் காணாதவாறு கன்று போந்தது

- ஓர் வண்ணம் - ஓரழகிய. நல் வண்ணம் எனக்கொண்டு வெண்ணிறம் எனினும் அமையும். புனிறு - ஈன்றணிமை புனிற்றிளங் கன்று - மிக இளமைவாய்ந்த ஆண்கன்று. அம்மறுகினூடே அத் தெருவினூடே.
12. அம் - அழகிய. ஓர் அபாயத்தினூடு போகி - ஓர் ஆபத்திடை ஓடி. விசையினால் செல்லப்பட்டு - வேகத்தினால் உருட்டப் பட்டு. உம்பரின் அடைய - விண்ணைக; இறக்க. அலமந்து - நெஞ்சம் சுழன்று. மெய் - உடல்.
13. மற்றது கண்டு - அங்கே தாய்ப்பசு அடைந்த துன்பத் தைக் கண்டு. துயர் உழந்து - துன்பத்தில் அழுந்தி. பெற்றமும் - பசுவும். செற்ற - செற்றன; சாய்ந்தன. உணர்வே உயிருக்கு அணி; அதுவே பெருமையுடைத்து.
14. ஆர் உயிர் - அரிய உயிர். நெடிந்து உயிர்த்து - பெரு மூச்சுவிட்டு. மலர்தலை உலகம் - மலர்ச்சி யடையும் தன்மையுள்ள உலகம். மலர்த்தல் - 'உள்ளது சிறத்தல்'. பிறந்தவா - பிறந்தவாறு என்னே!
15. வந்த - அறியாது வந்த. விதித்த ஆற்றல் - விதித்த வழியால். ஆற்றுவது - செய்வது. பிராயச் சித்தம் நாடி மைந்தன் வேதநூல் வல்ல அந்தணரிடம் போனான். இறந்தது அஃறிணைப் பொருளான பசுக்கன்று நிகழ்ச்சியும். அபுத்தி பூர்வமானது. ஆயினும் அரசிளங்குமரன் கழுவாய் தேட முயன்றது அக்கால நிலைமையைக் காட்டு வதாகும்.
16. வீய - இறக்க. ஆ தரியாதாகி. நெருப்பு உயிர்த்து - நெருப் பெழப் பெருமூச்சுவிட்டு. கோட்டினால் புடைத்தது - கொம்பினால் அடித்தது, குறையுடையார் தங்குறையை மணியடித்தலால் அறிவித்தற் பொருட்டு, வாயிலில் மணி கட்டி வைப்பது பண்டை அரசர் வழக்கு.
17. பழிப்பறை - பழிச் சொல்; பறையுமாம். பாவம் ஒருருக் கொண்டு ஆரவாரிக்கும் ஒவியோ, வேந்தன் வழித் தோன் றிய திரு மைந்தன். மறலி ஊர்தி - யமனுடைய வாகன

- மாகிய எருமைக் கடாவின். கடை முன்கேளா - கடைவாயி
லில் முன்னெப் பொழுதுங் சேளாத. தெழித்து - உரப்பி;
அதட்டி; இரைந்து செவிப் புலம் - காதினிடம்.
- 18 அரியணை இழிந்து போந்து - சிம்மாசனம் விட்டுக் குதித்து
ஓடி. கொற்ற வாயில் தூங்கிய - வெற்றியுடைய வாயி
லில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த. கோட்டால் துளக்கியது -
கொம்பினால் அசைத்தது. 'தூங்கிய மணி' என்பதில் இது
காறுப் அடிப்பார்வற்றித் தூங்கிய மணி என்னும் குறிப்பு
உள்ளது.
19. கேளா - கேட்டு. என்பான்... நோக்க - என்பானாய்...
நோக்க. அறிந்துளான் - அறிந்துள்ளானாகிய அமைச்சன்.
முதிர்ந்த கேள்வி உடையனும் பழைய அமைச்ச வழியை
நன்கு உணர்ந்தவனு மாகிய அமைச்சன்.
20. வளவ - சோழ மன்னனே. தானே - சேனை. அரசலாந்
தெருவல் - இராச வீதியில்; அரசு இல்லாத தெரு வன்று;
அரசு உலாவுந் தெரு என்று குறிப்பிட்டவாறு. காவலரும்
பிறரும் அங்கே இருந்தமையும், கவலையினமின்மையும்,
எச்சரிக்கையாயிருந்தமையும், இன்னோரன்ன பிறவும்
தொவித்தல் காண்க. "இறந்ததாக" என்பது, இன்னும்
வழக்கு உறுதிப்படவில்லை என்னுங் குறிப்புடையது.
21. எல்லாம் வெவ்விடமாகித் தலைக்கேறினாற் போன்று என்க.
"இங்கு இவ்வணை விளைந்தவாறு என்!" என்று துன்புறு
வான். செவ்விது - அழகாயிருக்கின்றது! செங்கோல் ஈண்டு
இகழ்ச்சி குறிப்பது. தெருமரும் - நெஞ்சஞ் சுழல்வான்.
சுழலுதலும் தெளிதலும் உற்று உற்றுப் பின்னர் ஒன்றுந்
தெளியாதவனானான் என்க.
22. புரந்து-காத்து. பொதுக் கடிந்து - பலருக்கும் பொதுவா
யிருத்தலை நீக்கித் தனதாக்கி. அறத்தில் நீடும்... நன்னால்-
அறத்தில் நீடித்திருக்கும் எனது ஆட்சிநெறி நன்னாயிருக்
கிறது! இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. அளவிற்பற்று - அளிவிற்படு
வது அன்று.

23. கொந்தலர் தார் - கொத்தாக அலர்ந்த மாலையை மார்பில் அணிந்துள்ள, மைந்தனை... நிறுத்தல். மந்திரிகள் மிருதி நூல் முறைப்படி கழுவாய் தேடுமாறு அரசனுக்கு ஆலோசனை கூறினர்.
24. அதுதான் - அத்தீர்வுதான்; அப்பிராய்ச்சித்தந்தான் வலிப்பட்டு - வருத்தமுற்று. குழக்கன்றை - இளங்கன்றை அப்பிராய்ச்சித்தந்தான் கன்றை இழந்து அலறும் பகவின் நோய்க்கு மருந்தாகுமோ? இச்சமக்கு - இப்பொய்யினுக்கு மந்திரிகளின் கூற்றைச் சமக்கு என்றமையால், அரசனது நிலை நன்கு புலனாகும். மந்திரிகள் மிருதிவழி நிற்கிறார்கள்! அரசன் அறவழி நிற்கிறான். தருமந்தான் சரியாதோ - அறத்தெய்வம் சலிப்புறதோ?
25. காவலனாவான் - காக்கும் அரசனாவான். அதனுக்கு - அம் மன்னுயிர்க்கு. (1) தன்னால், (2) தன் பரிசனத்தால் பரிவாரங்களால், (3) பகைத்திறத்தால் (பகை வகைகளால்), (4) கள்வரால், (5) உயிர் தம்மால் (விலங்கு முதலிய உயிர்களால்).
26. இன்று உங்கள் உரைக்கு யான் இசைந்து, நாளை வேறொரு வன் ஓர் உயிரைக் கொன்றால், அவனுக்கு மட்டும் கொலைத் தண்டனை விதிக்கலாமோ? தொன் மனுநூல் தொடை - பழைய மனுதர்மசாத்திர ஒழுங்குமுறை (தற்போது வழங்கும் மறல்மிருதியன்று). மனுவால் மனுநீதிச் சோழனால், துடைப்புண்டது - அழிந்தது. அரசர் மகிழுமாறு பொருளைத் திரித்துக் கூறுவது மந்திரிகள் வழக்கு.
27. மதி அமைச்சர் - அன்பு அருள் நீதி முதலியன கின்றி அறிவால் மட்டும் நிலைமையை ஒழுங்குபடுத்தவல்ல மந்திரிகள் என்றவாறு. பொன்றுவித்தல் - புதல்வனை இறக்கச் செய்தல். தொன்று தொடு - தொன்று தொட்டுவரும்.
28. மெய் வண்ணம் - (அற நூலின்) உண்மைத் தன்மையை - விறல் - வெற்றி. செவ்வண்ணக் கமலம் போல் - சிவந்த நிறத்தையுடைய தாமரை மலர் போல. புலர்ந்து - வாடி; உலர்ந்து. செயிர்ந்து - வருத்தத்தாற் கோபித்து.

29. அவ்வுரையில் வரு நெறிகளவை நிற்க — நீர் கூறும் மறை மொழிகளிலுள்ள பிராயச்சித்த முறைகள் கிடக்க. நிற்க என்பது மந்திரிகளின் கூற்றை மறுக்கப் புகுந்தமை காட்டுகிறது. செவ்விய — நேர்மையான. எப் பெற்றம் — எப்பசு. இப்பெற்றித்தாம் — இத்தன்மையதாகிய, வெவ் வயிர்த்து — பெருமூச்சு விட்டு, எறிந்து — அடித்து,
30. புரந்தரன் — இந்திரன். 'பொதுவாக யாண்டும் உயிர்க்கொலை நிகழ்தல் ஆகாது; திருவாரூரில் கொலை நிகழ்வது பெரும்பாவம்'. என்றபடி திருவாரூரில் பிறந்த உயிர்கள் சிவகணமாதலினாலும், அவைகள் பிறவாநெறி பெறுவன ஆதலினாலும், அவைகளை அகால மரணத்திற்படுத்துவது அறமன்று என்பது கருத்து "திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்" என்பர் சுந்தரர். துணிபொருள் தான் ஆற்றவும் அற்று — துணிந்து நிகழ்த்துவது, அவற்கொல்லும் அதுவே; நிகழ்த்த வேறென்று இல்லை என்ற வாறு ஆற்றவும் துணிந்து நிகழ்த்துவது அதுவே, அதாவது அவனைக் கொல்லுதலேயாகும் என்றும் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கூறலாம்.

9

கர்ணனும் சும்பகர்ணனும்

தொன்று தொட்டுச் செய்ந்நன்றி யறிந்து ஒழுகுதலைச் சிறந்த அறமெனக் கடைப்பிடித்த நாடுகளில் தலை சிறந்தது தமிழ்நாடு. நன்றி மறப்பது நன்றன்று என்றும், நன்றல்லதை அன்றே மறப்பது நன்று என்றும் தமிழ் மறையாகிய திருக்குறள் கூறுகின்றது. இன்னும், காலத்தினூற் செய்த நன்மை சிறிதாயினும் அது ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது என்றும், ஒருவன் திணைத்துணை நன்மை செய்யினும் அதைப் பனைத்துணையாய்க் கொள்ளுதலே பண்புடைமையாகும் என்றும் அறநூல்கள் நன்றியின் பெருமையை நயம்படக் கூறுகின்றன.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்று நாயனார் கூறிய அறிவுரையைப் பொன்போல் போற்றினர் தமிழ் மக்கள். இக் குறளில் அடங்கிய கருத்தை விரித்துரைக்கப் போந்த கம்பர்,

“ சிதைவகல் காதல் தாயைத்
தந்தையை, குருவை, தெய்வப்
பதவிஅந் தணரை, ஆவைப்
பாலரைப் பாவை மாரை
வதைபுரி குநார்க்கும் உண்டாம்
மாற்றலா மாற்றல், மாயா
உதவிகொன் றார்க்குஎன் றேனும்
ஒழிக்கலாம் உபாய முண்டோ? ”

என்று நன்றியின் பெருமையை நன்கெடுத்துரைத்தார். முன்னறி தெய்வமாய தாயையும், தந்தையையும், அறியாமையை அகற்

றும் ஆசானையும், அறம் திறம்பாத அந்தணரையும், பயன் உவந்தளிக்கும் பகவையும், பாவம் ஒன்றறியாப் பாலரையும், மெல்லியல் வாய்ந்த மாதரையும் கொலை புரியும் கொடியருக்கும் அறநூல்களில் கழுவாய் உண்டு; ஆனால், செய்ந் நன்றி சிதைத்தோர்க்கு எஞ்ஞான்றும் உய்யும் வழியில்லை என்று கம்பர் அருளிய பொருளுரை அறிந்து போற்றுதற் குரியதாகும். முந்தித் தவங் கிடந்து, முன்னூறு நாள் சுமந்து, அந்தி பகலாய் இறைவனை வந்தித்துப் பெற்றெடுத்த அன்ணையைக் கொன்ற அரும் பாவமும் அகன்றுவிடலாம். 'தந்தை சொல் மிக்க மந்திர மில்லை' என்று தக்கோர் போற்றும் பெருமை வாய்ந்த பிதாவைக் கொன்ற பிழையும் தீர்ந்து விடலாம். இருமுது குரவர்க்கும் அடுத்த நிலையில் அமைந்து, அஞ்ஞான இருளகற்றும் ஆசிரியரைக் கொன்ற பாவமும் ஒழிந்து விடலாம். மண்ணுலகில் வாழும் எல்லா உயிர்களிடத்தும் செந்தண்மைபூண்டு நெறி முறையில் ஒழுக்கும் அந்தணரைக் கொன்ற அரும் பாவமும் நீங்கிவிடலாம். மாநிலத்தில் வாழும் மக்கட்கெல்லாம் அறந்தரு நெஞ்சோடு அருள்கரந்து அமுதளிக்கும் ஆவைக் கொன்ற பாவமும் அழிந்து விடலாம். இறைநலம் மாறாத இளம் பாலரையும் மெல்லியல் வாய்ந்த மாதரையும் கொன்ற கொடும் பாவமும் குறைந்து ஒழிந்துவிடலாம். ஆனால், செய்ந் நன்றி மறந்தோர் எக் காலத்தும் எவ்வாற்றினும் அப் பாவத்தினின்றும் தப்பிப் பிழைத்தல் இயலாததாகும் என்று வள்ளுவர் கருத்தைக் கம்பர் விரித்துரைத்தார். 'உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை' என்றும், 'உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்தல் ஆகாது' என்றும், தமிழ் நாட்டில் வழங்கிவரும் பழமொழிகளே, இந் நல்லறம் இங்கு நெடுங் காலமாகப் போற்றப்பட்டு வருவதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

செய்ந்நன்றி அறிதலென்னும் செம்மை சான்ற தொல்லறம் அங்கநாட்டு அரசனாய் கர்ணனிடமும், இலங்கைநாட்டு வீரனாகும் பகர்ணனிடமும், தலை சிறந்து விளங்கிற்று. கர்ணன், கன்னியாயிருந்த குந்திதேவியின் மைந்தனாய்த் தோன்றினான். கன்னிப் பருவத்திலே பிறந்த மைந்தனையும், அவனை உயிர்த்த அனணையாய் தன்னையும் உலகோர் பழிப்பர் என்று உன்னி, அழகிய மைந்தனை ஒரு பேழையில் அடைத்து ஆற்றில் விட்டாள் அம் மங்கை. ஆதரவற்று ஆற்றில் பூமி தந்து வந்த மைந்தன், ஒரு தேர்ப் பாகன் கையிற் சேர்ந்து, அவன்முகையில் வளர்பிறை

போல் வளர்ந்து வந்தான். இளமையிலேயே வீரமும் அழகும் வாய்ந்து விளங்கிய கர்ணனைக் கண்ட துரியோதனன்,

“ சுற்றவர்க்கும் நலனிறைந்த
கன்னியர்க்கும் வண்மைகை
உற்றவர்க்கும் வீரரென்று
உயர்ந்தவர்க்கும் வாழ்வுடைக்
கொற்றவர்க்கும் உண்மையான
கோதில்ஞான சரிதராம்
சுற்றவர்க்கும் ஒன்றுசாதி
நன்மைதீமை இல்லையால் ”

என்றபடி அவ்வீரனை ஆதரித்து வளர்த்து, அங்க நாட்டுக்கு அரசனாக்கி, அவனுடன் தோழமை கொண்டான்; தன் தம்பியரும் சுற்றமும் அவன் அடி வணங்குதற்குரிய தோற்றமும் ஏற்றமும் அளித்தான். அநாதையாக ஆற்றில் மிதந்து வந்த தன்னை அன்போடு எடுத்து வளர்த்து, அரசரிமையும் அளித்து, அயலார் மதிக்குமாறு அரும் பதவியும் நல்கிய துரியோதனனைக் கர்ணன் அருமையாய்ப் போற்றினான்.

பாண்டவர்க்கும் கௌரவர்க்கும் கடும்போர் நிகழும் என்றறிந்த கண்ணன், அறநெறி துறந்த துரியோதனன் படையின் ஒப்புயர்வற்ற வீரனாக விளங்கிய கர்ணனை எளிதில் வெல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்தான்; ஆதலால், அவனை ஐவரோடும் சேர்க்க விரும்பினான்; அதன் பொருட்டுக் குந்திதேவியைக் கர்ணனது மாளிகைக்கு அனுப்பினான். கர்ணனும் அப்பெருமாட்டியை அன்பினால் இன்புற வணங்கி ஆசனத்தமர்த்தினான். அப்போது குந்திதேவி தன் மைந்தனைக் குழைந்து நோக்கி, “ஐயனே, யானே உன்னை ஈன்ற தாய்; சுதிரவன் அருளால் என்பால் நீ பிறந்தாய்; பழியஞ்சி உன்னைப் பேழையில் விடுத்தேன்” என்றுரைத்துப் பால்சோர நின்றான். கர்ணனும் தன் அன்னை அவளே என்று ஐயமற அறிந்தான். அந்நிலையில், வீர மைந்தனை அன்போடு அணைத்து, பொன்முடிமேய்ந்து, ‘ஐயனே! உன்னை அருமையாக வளர்த்தெடுக்க நன்னை செய்திலேன்; ஆயினும்,

“வருகஎன் மதலாய், இளைஞர் ஐவரும்நின்
மலரடி அன்பினால் வணங்கும்
உரிமையால் மனம்ஒத்து ஏவலேபுரிய
ஒருதனிச் செய்யகோ லோச்சி
அரசெலாம் வந்துன் கடைத்தலை வணங்க
ஆண்மையும் செல்வமும் விளங்கக்
குருகுலா திபர்க்கும் குரிசிலாய் வாழ்வு
கூர்வதே கடனெனக் குறித்தாள்.”

‘வருக, என் பிள்ளாய்; உன் தம்பியர் ஐவரும் அன்பினால் வணங்கி ஆட்செய்ய, நீயே அரசனாய் அமர்ந்து ஆண்மையும் செல்வமும் விளங்கச் செங்கோல் செலுத்துவாயாக’ என்று மொழிந்தாள் குந்திதேவி.

“தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலும் இல்லை” என்னும் அமுத வாக்கைக் கர்ணன் நன்கு அறிந்தவனே யாயினும், சுயோதனன் தனக்குச் செய்த பெருநன்றியை மறந்து அன்னையின் உரை வழி நடக்க இசையா னாயினான் ;

“திடம்படுத் திடுவேல் இராசரா சனுக்குச்
செருமுனைச் சென்றுசெஞ் சோற்றுக்
கடன்கழிப் பதுவே எனக்கு இனிப் புகழும்
சுருமமும் தருமமும் என்றான்.”

“எனக்கு நன்றி செய்த துரியோதன மன்னனுக்காக அமர்க் களத்திற் சென்று போர் புரிவதே அறமும் புகழும் ஆகும். அவன் உணவை யுண்டு வளர்ந்த யான், செஞ்சோற்றுக் கடன் கழியாது என் தம்பியருடன் சேரேன்” என்று கர்ணன் எடுத்தரைத்த வீரமொழிகளில் அவனது நன்றி மறவாத நலத்தினை நன்கு காணலாம். பாண்டவர் தன் தம்பியர் என்று கருதிப் பரிவு கொள்ளாது, தாயின் மொழியைப் போற்றுதலே தக்க தென்றும் எண்ணாது, செய்ந்நன்றி யறிதலே செம்மை சான்ற அறம் எனத் துணிந்து, அவ்வற நெறியில் நின்று, அமர்க் களத்தில் ஆவி துறந்த கர்ணனது அருங்குணம் போற்றுதற் குரிய தன்றோ?

இவ்வாறே இலங்கை வேந்தனுடைய தம்பியாய்த் தோன்றிய கும்பகர்ணன், வரத்திலும் வலிமையிலும் சிறந்து விளங்கினான். கூற்றையும் ஆடல் கொண்ட அவ் வீரன் அறநெறியை ஆதரிக்கும் நீர்மை வாய்ந்தவன்; அயோத்தி மன்னனுடைய மனையாளாய் சீதையை இலங்கை நாடன்

சுவர்ந்து சிறை வைத்தது அடாத செயல் என்று அவனிடம் எடுத்துரைத்தான்; பிறன்மனை நயந்த தமையது செயல் தவறு என்று இடித்துரைத்து அவனைத் திருத்த முயன்றான்.; ஆயினும், தீராத மோகம் கொண்ட தமையனைத் திருத்துதல் இயலாதென்றறிந்தபோது, அவனுக்குத் துணையாக அமர்புரிந்து ஆவி துறப்பதே ஏற்றதாகும் என்றெண்ணிப் போர்க்களம் புகுந்தான். கும்பகர்ணனுடைய நீர்மையையும் திறமையையும் அறிந்த இராமன் அவ் வீரனைத் தன்பால் இழுத்துக் கொள்ளுமாறு விபீஷணனை அனுப்பினான். அவனும் கும்பகர்ணனை அடைந்து, அடிபணிந்து, "ஐயனே! எனக்கு இன்னருள் சுரந்த இராமவீரன் உனக்கும் அபயமளிப்பான்; மாயப் பிறவி நோய்க்கும் மருந்தாக அமைவான். எனக்கு அவன் தந்த இலங்கை யரசும் செல்வமும் உனக்கு யான் தருவேன்; ஆதலால் தீவினை புரியும் தமையனைத் துறந்து அற நெறியாய் இராமனைச் சேர்தலே அறிவுடைய உனக்கு அழகாகும்" என்று நீதியின் நேர்மையை எடுத்துரைத்தான்.

அது கேட்ட கும்பகர்ணன் மனம் வருந்தித் தம்பியை நோக்கி, "ஐய, நீரிற் குமிழிபோல் நிலையற்றதாகிய இவ்வுலக வாழ்வை விரும்பி, இராவணன் எனக்குச் செய்த பெரு நன்றியை மறப்பேனோ? நெடு நாளாக என்னை வளர்த்துப் போர்க்கோலம் செய்து, இங்கனுப்பிய இலங்கை நாடனுக்கு உயிர் கொடாது பகைவர் பக்கம் போவேனோ? இலங்கையின் பெரு நிதியை விரும்பி என் தமையனது உயிரை வாங்கும் பகைவனைப் பணிந்து இரந்து பதவி பெற்று இருத்தல் எனக்கு ஏற்ற தன்று. நீ சொல்லிய நீதி முறையனைத்தும் உனக்குத் தக்கதே" என்று வீரமொழி புகன்று, தம்பிக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினான். தன் தலைவன் தகாத செயல் செய்து நெடும் பகை தேடினான் என்று நன்றாய் அறிந்திருந்தும், இராம வீரனது இணையற்ற கணையால் தான் ஆவி துறப்பது திண்ணம் என்று தெரிந்திருந்தும், ஆவியையும் அளவிறந்த செல்வத்தையும் வெறுத்து, தமையன் பொருட்டு உயிர் துறந்த வீரனது மனநலம் வியந்து போற்றுதற் குரியதன்றோ? ஆகவே, சுர்ணனும் கும்பகர்ணனும் செய்ந்நன்றி யறிதலாகிய அறத்தை ஆவியினும் அருமையாக ஆதரித்த வீரர் என்பது இனிதுணரப்படும்.

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை
தமிழ் இன்பம்

10

இலங்கை வளம்

1 நீர் வளம்

எஃகிய பஞ்சினைப் போலத் — தமிழ்
எல்லாள் மன்ன னிருதயம் போல
வெஃகிய வெண்முசிற் கூட்டம் — இந்து
வெண்டிரை மேயவெ முந்திடு மன்றே. (1)

ஈயாத வற்சரீன் வெளவி — நல்ல
இரவலர்க் கீகின்ற புரவலர் போல
ஓயா வுலர்க்கட லள்ளி — மிக,
தூண்டு திரண்டு புரண்டெழு மேகம். (2)

கல்லா தவர்மனம் போல — அன்றிக்
கடுகளைக் குகைவரு கணையிருள் போல
அல்லா தழுக்காறு கொண்டோர் — மனம்
ஆமென வேயிருண் டங்குசூல் கொண்டே. (3)

செய்கதி ரோந்தனை யெள்ளி — நின்று
சிரிப்பது போல சிதையிடை, மின்னி
அங்கல னோடறை கூவி — எதிர்த்
தார்ப்பது போல விடித்து முழங்கும். (4)

கைம்மலை கன்மலை போலப் — பெருங்
காண்டா மிருக நிரைகளைப் போல
மைம்மலி ராவண னேவும் — மூல
மாபல மென்னவும் வந்து குவிந்து. (5)

(வேறு)

பாத பங்கய மலையின் மீதினும்
 பகரு பேதுரு மலையின் மீதினும்
 ஓது சுதிரைமா மலையின் மீதினும்
 உயர்ந்த வன்னியா ரணிய மீதினும். (6)

பார்த்தி டாதகட் டோகை யாவிடப்
 பாம்பொ டுங்கிடக் காந்தள் வாய்விட
 வேர்த்த வெம்மைபோய் வளிகு ளிர்ந்திட
 வேறு வேறுபோய்க் கால்க ளூன்றியே. (7)

கொடைம டம்படுங் குமண மன்னவன்
 கூறு சித்திரப் புலவ னுக்கருள்
 மடைதி றந்திடுங் கொடைவி தங்கள் போல்
 வயிறு னேந்துமா மழைசொ ரிந்தவே. (8)

அரசு நீழலிற் புத்த மாமுனி
 ஆறு வற்சரம் பெற்ற யோகினைப்
 பரவு பாரினுக் கருளு மாறுபோற்
 பாத பங்கயத் தருவி பாயுமே. (9)

ஏசு வென்றிடும் ஞான பண்டிதன்
 ஏறி மாமலைக் கூறு நீதிபோற்
 பேசு மாமுகில் சொரிய வாங்கியே
 பேது ருமலை யருவி பாயுமே. (10)

உண்ட செந்தமிழ்ச் சைவ நூலமு
 தோங்க நல் லைவந் தருளு நாவலன்
 கண்ட னப்பிர சங்க மாமெனக்
 சுதிரை மாமலை யருவி பாயுமே. (11)

குக்கி புக்கவை யருவ ருப்பினூற்
 கொட்டி விட்டிடுங் கொள்கை போலவே
 மைக்கண் மாமழை வழங்கு வாரிநீர்
 மலைக்க ணின்றிழு மென்னப் பாயுமே. (12)

(வேறு)

ஓடுமா தங்கமே உருளுமா தங்கமே
வீடுமா நாகமே வீழ்மா நாகமே.

(13)

(வேறு)

சரிந்த வேங்கை முரிந்த கோங்கு
தகர்ந்த சாந்து விழுந்தவே
யிரிந்த மிருக மெழுந்த பறவை
இழிந்த அருவி கழிந்தவே.

(14)

உருண்ட சிலைகள் ஒழிந்த வவல்கள்
உயர்ந்த மேடு பதிந்தவே
வெருண்ட கரடி விளிந்த வரவு
மிகுந்த வருவி பாயவே.

(15)

(வேறு)

பூங்கு றிஞ்சி முகட்டினி வேறிப்
பொழிந்த தெள்ளமு தாகிய வெள்ளம்
பாங்கி லாதப ரத்தையை நாடிப்
படரு வோரிற் படர்ந்தது பள்ளம்.

(16)

முன்னே பூத்திடு முல்லையிற் போன
முளரி பூத்திடு மருதத்திற் போன
புன்னே பூத்திடு நெய்தலிற் போன
போகும் போகும் துறைதொழும் போன.

(17)

செப்பு மத்தளங் கொட்டுங் கரம்போற்
சிறைய சைத்துச் சிரலினம் மேவும்
கொக்கு நாரையும் மீனிளங் கொத்திக்
கொண்டெழுந்து விழுங்கி விக்கும்மே.

(18)

மங்க லந்திகழ் மாப்பிள்ளை மார்வர
மாமன் பக்கம் வரவெதிர் கொள்ளல்போற்
பொங்கு வெள்ளப் புதுமண நீர்வரப்
புரளு மீனிரை போயெதிர் கொள்ளுமே.

(19)

அடுக்கு ஞெண்டு குடைகள் பிடிக்க
ஆல வட்டந் திருக்கை யெடுக்க
நடுக்குஞ் சுறவு நாந்தக மேந்த
கல்ல கணவாய் கவரி யிரட்ட. (20)

முன்னே யாமை பரியஞ் சுமக்க
முரல்கள் சின்ன மூதி நிற்க
மன்னு திரைகள் முழுவ மியம்ப
வாரி மணக்கும் நதியையே. (21)

2. சுதிர்காமம்

அதிரவரு மாணிக்க கங்கைதனில் மூழ்கி
அன்பொடு சிவாயவென வருணீறு பூசி
முதிருமன் பால்நெஞ்ச முருகனிழி யருவி
முத்துதிர மெய்ப்புளக முரவுரை குளறப்
புதியசெந் தமிழ்மாலை புகழ்மாலை சூடிப்
பொருவில்கந் தாசுகந் தாவென்று பாடிக்
கதிரைமலை காணாத கண்ணென்ன கண்ணே.
சுர்ப்பூர வொளிகாணுக் கண்ணென்ன கண்ணே. (22)

(வேறு)

விதிவரைந் திடுபழைய வினையோடி மாயு
மிடிகொடும் பிண்சோக விதமான தேயு
மதியொடங் காரகன் முதலான கோளு
மருவிடும் பகையோடு மாறான நாளும்
அதிசுகந் தருஞான வழியான கூறும்
அளவில்ன் பூறுமல மணுகாம லோடுங்
கதிரையென் றோதுமலை கண்டகண் கண்ணே
சுர்ப்பூர மெய்ச்சோதி கண்டகண் கண்ணே. (23)

3. ஆடிவேல்

பூதியணி வேதியர்கள் ஆதியடி யார்கள்
போற்றிவர மங்கல வியம்பல முழங்கச்
சோரிவிரி வெள்ளிமணித் தேரின்மிசைத் தோன்றிச்
சூரனூர மோடுகடல் வாரிதொலை வாக

மோதியெழு மாயமலை யாறுதுகள் போக
முன்னுமுரு கேசனுயர் முத்துமணி வைவேல்
வீதிவழி யாகவரு மாதியுலாக் காணும்
விழிகள்கதிர் விழுகள் மணி விழிகளொலி விழிகள். (24)

4. கோணமலை வெந்நீர்க் கேணிகள்

காதலனைப் பிரிந்தவளின் மனம்போல வொன்று
கவிபாடிப் பரிசுபெறான் மனம்போல வொன்று
திதுபழி கேட்டவன்தன் மனம்போல வொன்று
செய்தபிழைக் கழுங்குமவன் மனம்போல வொன்று
நீதிபெற வேழைதுயர் மனம்போல வொன்று
நிறை பழித்த கற்புடையாள் மனம்போல வொன்று
காதுமழுக் காறுடையான் மனம்போல வொன்று
கனலேறு மெழுநீர்க் ஞண்டுக்கன்னி யாயில். (25)

5. பேராதனைப் பூந்தோட்டம்

சீரான எந்நாடு மெப்பதியு மூரும்
சேர்வான தாவரமும் மாமரமுங் காவும்
பேரான கனிமரமும் பெருமரமுந் தாவில்
பெட்பாரும் பெண்ணைகளும் வாழையொடு மேவி
நேராக வோரிடத்து நிலையாகக் காண
நிலமடந்தை வைத்ததென நின்றுபய னுதவும்
பேராத னைப்புதிய நந்தவன மகவைப்
பேணியமு தூட்டிமகா வலிகங்கை பெருகும். (26)

6. காட்டு வளம்

வண்ணனின் மொழிகேட்டு வனம்விடுத்த சீதைதனை
இந்நாளுந் தேடுதல்போல். இருங்குரங்கு நெருங்கிடுமே. (27)

காமர்நெடுங் காட்டினிலே காணுமொரு மாபுதினம்
மாமரைகள் ஒலிகேட்டுத் தாமரைகள் ஆயினவே. (28)

(வேறு)

கோணிலைகள் மாறியழை வாரிவறந் தாலும்,

கொடியுழிடி, வந்துமிக வேவருத்தி னாலும்,
 தாணிழ லளித்துயர் கலாநிலைய மேபோல்.

தந்துபல வேறுபொருள் தாங்கு பனை யோங்கும் (29)

7. நகர் வளம்

(கொழும்பு)

கலைப்பட்டினம், கரைப்பட்டினம் கலப்பட்டினம் பெருமை
தலைப்பட்டினம் வரைப்பட்டினம் தலைப்பட்டினம் கொழும்பு(30)

(கண்டி)

மலைவளத்தைக் காண்பதற்கு மனங்கொண்ட விலங்கை

மா, தேவிக் காகமல ரயனிதனை வகுத்தான்-

நிலைவளரு மிந்நகரை, யெடுத்துரைக்க வென்றால்

நெடுமுடியா யிரமுடைய படவரவு வேண்டும். (31)

(யாழ்ப்பாணம்)

எண்சா னுடம்புக்குச், சென்னி, சிறந்திடும்,

என்றே யுரைப்ப ரதுபோலப்

பொன்சே நிலங்கைச் சிரமென வேவரும்

புண்ணிய மோங்கிடும், யாழ்ப்பாணம். (32)

இலங்கைவளம், கேளாத செவியென்ன செவியே

இரும்பாலே, செம்பாலே செய்திட்ட செவியே.

நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர்

விளக்கக் குறிப்புகள்

1. எஃகிய - தளர்ந்து அவிழ்ந்த, நெகிழ்ச்சியுற்ற; வெஃகிய-
மிக விரும்பிய; இந்து வெண்டிரை - இந்து சமுத்திரத்தை;
வெண்டிரை - வெண்மையான திரை, இங்கே திரைகளை
யுடைய சமுத்திரத்தைக் குறித்தது. மேய - பருக.
எஃகிய பஞ்சம் எல்லாள் மன்னன் இருதயமும் வெண்
முகிலுக்கு உவமை. எல்லாள் மன்னன் இருதயம் தூய்மை
யானது; அறத்துக்கு உறைவிடமானது; தூய்மையும்
அறமும் வெண்மையானவை என்பது கவி மரபு.
2. வற்சரின் வெளவி - வற்சரிடமிருந்து கைப்பற்றி;
வற்சர் -- உலோபிகள்.
இரவலர் - இரப்போர்; புரவலர் - கொடைவள்ளல்கள்.
3. கல்லாதவர் மனம் போல், அல்லது கடுகணுவைக் குடை
வழியின் செறிந்த இருள்போல, அல்லது பொருமை
கொண்டவர் மனம்போல இருண்டு என்க. கடுகணை -
கடுகணுவை; குகை - இடைவழி; கணையிருள் - செறிந்த
இருள் சூல். கொண்டு - கருக்கொண்டு (அதாவது
நீரால் நிரம்பி)
4. எள்ளி - இகழ்ந்து. அறைகூவி - போருக்கழைத்து. மேகம்
இடித்து முழங்கியது சூரியனைப் போருக்கு அழைப்பது
போலிருந்தது. அவனோடு - அவனை, உருபு மயக்கம்.
5. கைம்மலை - யானை (கையையுடைய மலை என்பது வெளிப்
படைப் பொருள்). கன்மலை - பாறைக்குன்று, மைம்மலி-
கருமைமிக்க மூலமாபலம் - பெரிய மூலப்படை.
6. பாதபங்கய மலை - சிவனொளிபாதமலை. பேதுரு மலை -
பேதுருதலாகலை மலை. வன்னி ஆரணியம் - வன்னிக்காடு.
7. பார்த்திடாத கண் - மயிலின் தோகையிலுள்ள கண்.
தோகை - ஆகுபெயராய் மயிலைக் குறித்தது. ஆலிட -
அகவ; ஆட. காந்தள் - கார்த்திகைப்பூ. வாய்விட - மலர.
கால்கள் - மழைக்கால்கள்.
8. கொடை மடம் படும் - வரையாது கொடுக்கும். சித்திரப்
புலவன் - பெருஞ்சித்திரனார். மடைதிறந்திடும் - நீர்
மடையைத்திறந்து விடும்

9. வற்சரம் - ஆண்டு. யோசு-யோசுஞ்செய்து பெற்ற ஞானம். பரவு பாரினுக்கு - புகழ்ந்து ஏத்தும் பூவுலகத்தார்க்கு.
10. ஏசு - இயேசு நாதர். மாமலை கூறுநீதி - மலைப்பிரசங்கம்.
11. நாவலன் கண்டனப் பிரசங்கம் ஆம் என - ஆறுமுக நாவலரது கண்டனப் பிரசங்கம் இதுவாகும் என்று சொல்லத் தக்கதாக.
12. குக்கி - வயிறு உண்டதை அருவருப்பினால் வாந்தியெடுப்பதுபோல. மைக்கண் மாமழை - கரிய பெரிய மழை முகில். வாரிநீர் - கடலிற் கொண்டநீர்.
13. ஓடும் மாதங்கம் - யானை அஞ்சி ஓடும். மாதங்கம் - யானை. உருளும் மாதங்கம் - அரச மரம் அடிசாய்ந்து வெள்ளத்தில் உருளும். மாதங்கம் - அரசமரம். வீடும் மாநாகம் - பெரிய நாகப்பாம்புகள் இறக்கும். விழும் மாநாகம் - பெரிய புன்னைமரங்கள் பாறி விழும்.
14. வேங்கை சரிந்த - வேங்கை மரங்கள் சரிந்தன. கோங்கு முரிந்த - கோங்கு மரங்கள் முரிந்தன. சாந்து தகர்ந்த-சந்தன மரங்கள் சாய்ந்து விழுந்தன. வேய் விழுந்த-மூங்கில்கள் விழுந்தன. மிருகம் இரிந்த - விலங்குகள் ஓடின. பறவை எழுந்த - பறவைகள் எழுந்து பறந்தன. இழிந்த அருவி கீழிறங்கின அருவிகள் இழிந்த என்பது இறந்தகாலப் பெயரெச்சம் கழிந்த - கடந்து போயின.
15. சிலைகள் - கற்பாறைகள்; உருண்ட - உருண்டோடின. அவல்கள் - பள்ளங்கள்; ஒழிந்த - இல்லையாயின. உயர்ந்த மேடு பதிந்த - உயர்ந்த மேடுகள் தாழ்ந்தன. உயர்ந்த என்பது இறந்தகாலப் பெயரெச்சம். கரடி வெருண்ட - கரடிகள் வெருண்டு ஓடின. அரவு விரிந்த - பாம்புகள் இறந்தன.
- சரிந்த, முரிந்த, தகர்ந்த, விழுந்த, இரிந்த, எழுந்த, கழிந்த, உருண்ட, ஒழிந்த, பதிந்த, வெருண்ட, விரிந்த, என்பன அகரவீற்று அஃறிணைப் பன்மை வினைமுற்றுக்கள் என்பதைக் கவனிக்க.
16. குறிஞ்சி முகடு - குறிஞ்சி மரங்கள் உள்ள மலை முகடு. பாங்கிலாத - கற்பொழுக்கம் இல்லாத. படருவோரில் - போகின்றவரைப் போல.

17. முன்னை பூத்திடும் முல்லை - முன்னை மரங்கள் பூத்திருக்கும் முல்லை நிலம். முளரி - தாமரை, மருதநிலத்துக்குரியது. புன்னை மரம் நெய்தல் நிலத்துக்குரியது. அருவிகள் குறிஞ்சி நிலத்திலிருந்து முல்லை நிலத்திலும் மருதநிலத்திலும் நெய்தல் நிலத்தினும் போயின என்க.
18. சிரல் - மீன்கொத்திப்புள். மத்தளம் அடிப்பவர் கைகள் அசைவது போல சிரல்கள் சிறகுகளை அசைத்தன என்க.
19. மாப்பிள்ளை மணவினைக்காக, பெண்ணீட்டுக்கு வரும் போது பெண்ணீட்டார் (மாமன் பக்கம்) எதிர்கொண்டு வர வேற்பது போல, ஆற்றுநீர் கடலை நோக்கிவர, கடலிலுள்ள மீவினங்கள் கழிமுகத்தில் எதிரேறிச் சென்று வரவேற்றன என்பது கவிஞரின் கற்பனை.
20. அடுக்கு ஞெண்டு - அடுக்கடுக்காய் வரும் நண்டுகள் திருக்கை மீன் (வட்ட வடிவமானவை) ஆலவட்டம் எடுக்க. நடுக்குஞ்சுறவு - அச்சம் விளைவிக்கும் கொம்பன் சுறா. நாந்தகம் - வாள்.
21. பரியம் - பரிசம், சீதனம். முரல் - ஊசிபோல நீண்ட மூக்குள்ள மீன்வகை. சின்னம் - ஊது கொம்பு. வாரி - கடல்.
22. சிவாய என அருள் நீறு பூசி. அருள்நீறு - திருநீறு. மெய்ப்புளகம் ஊர - உடம்பில் மயிர் சிலிர்த்து. உரை குளற - பத்திப்பரவசத்தால் உரை தடுமாற. 'பொருவில் கந்தா சுகந்தா' என்று பாடி.
23. விதி - பிரமன். வரைந்து இடும் பழைவினை - அளவறுத்து இடுகின்ற ஊழ்வினை. மிடி - வறுமை; கொடும்பிணி - கொடிய நோய் சோகவிதமான - சோக வகைகள், மதி - சந்திரன். அங்காரகன் - செவ்வாய். மலம் அணுகாமல் ஓடும்.
24. பூதி - விபூதி. இயம் - வாத்தியங்கள். சூரன் உரமோடு - சூர பன்மனது மார்புடன். கடல்வாரி - கடல்நீர். மாயமலை - கிரவுஞ்சமலை. துகள் போக - பொடியாகி யழிய, வைவேல் - கூரிய வேல்.
25. தீது பழி கேட்டவன் - குற்றஞ் செய்யாமலே தீய பழி சுமத்தப்பட்டவன். அழுங்குமவன் - வருந்துகின்றவன். நிறை பழித்த கற்புடையாள் - கற்பில்லாதவள் என்று நீதியில்

- லாமற் பழிக்கப்பட்ட கற்புடைய பெண். காதும் அழுக்
காறுடையான். - தன்னைக் கொல்லுகின்ற பொருமை
யுடையவன்.
26. எந்தநாடும்..... சேர்வான் - எல்லா நாடுகளையும் பதிகளையும்
ஊர்களையும் சேர்ந்த. பெட்பாரும் - பெருமைமிக்க.
பெண்ணை - பனைமரம் பேராதினைப் புதிய நந்தவனமாகிய
மகவைப்பேணி அமுதூட்டி மகாவலிகங்கை பெருகும்.
27. இருங் குரங்கு - பெரிய குரங்குகள்; கரிய குரங்குகள் எலி
னுமாம். இராமாயணக் கதையை ஆதாரமாகக்கொண்ட
கற்பனை.
28. காமர் - அழகிய. மாமரைகள்.....தாமரைகள் ஆயின-பெரிய
மரைகள் சத்தத்தைக் கேட்டு வெருள் கொண்டு தாவும்
மரைகளாயின.
29. கோள் நிலைகள் மாறினால் மழை பெய்யாமற் போகும்
என்பது சோதிடநூற் கருத்து. "கோணிலை திரிந்திடின் மாரி
வறங்கூரும்" என்பது மணிமேகலை. தாள் நிழல் - அடி
நிழல். பலவேறு பொருள் தந்து தாங்கு பனை ஓங்கும் என்க.
30. கலப்பட்டினம் - கப்பல்கள் தங்கும் துறைமுகப்பட்டினம்.
பெருமை தலைப்பட்டு இனம் வரைப்பட்டிடாத் தலைப்
பட்டினம் - பெருமை மிகுந்து ஒப்பு வரையறுக்கப்படாத
தலைநகரம்.
31. மலரயன் - பிரமன். இலங்காதேவி மலைவளம் காண்பதற்
காகப் பிரமன் இந்நகரைப் படைத்தான். ஆயிரம் தலை
யுடைய ஆதிசேடனே இதன் பெருமையை ஆயிரம் நாவா
லும் எடுத்துரைக்க வல்லான் என்பது கருத்து.
32. சென்னி - தலை.

11

கலையின் விளக்கம்

'அழகிய பொருளால் என்றும் அடைவது ஆனந்தமே' என்று ஆங்கிலக் கவிஞர் ஒருவர் அருளிப்போந்தார். கண்ணினைக் கவரும் அழகையும், கருத்தினைக் கவரும் அறிவையும் தெய்வ நலங்களாகக் கருதி வழிபட்ட பெருமை பாரத நாட்டினர்க்கு உரியதாகும். அழகினைத் திருமகள் என்றும், அறிவினைக்கலைமகள் என்றும் கொண்டு பாரத முன்னோர் போற்றினார்கள். வெள்ளைக் கலையுடுத்து, வெள்ளைப் பணிபூண்டு; வெள்ளைக் கமலத்தே வீற்றிருக்கும் கலை மகளைப் பாரதியார் போற்றும் முறை சாலச் சிறந்ததாகும்.

இவ் வுலகில் வழங்கும் கலைகளைக் கவிக்கலையென்றும், பயன்கலை என்றும் பகுத்துக் கூறுவதுண்டு. கண்ணையும் செவியையும் கவர்ந்து, அவற்றின் வாயிலாக மனத்திற்கு இன்பம் ஊட்டும் கலைகள் கவின் கலைகளாகும். மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் பல திறப்பட்ட பொருள்களை ஆக்கிக்கொள்வதற்குச் சாதவமாகிய கலைகள் பயன்கலைகள் எனப்படும். இவ்விருவகைக் கலைகளின் வடிவமாக நாமகள் விளங்குகின்றாள் என்னும் உண்மையைப் பாரதியார் நன்கு அருளிப் போந்தார்.

செஞ்சொற் கவி இயற்றும் கலைவாணர் கருத்திலும், உள்ளொளி வாய்ந்த உரவோர் மனத்திலும் உலகினர்க்கு ஒளிநெறிகாட்டும் உயரிய மறையிலும், கலைமகள் மகிழ்ந்துறைகின்றாள். இன்னும், இன்னிசை வீணையை மலர்க் கரத்தி லேந்திய கலைமகள், மக்கள் பேசும் மழலை மொழியிலும், மாதர் இசைக்கும் மதுரப் பாட்டிலும், கீதம் பாடும் குயிலின் குரலிலும், சிறையாரும் மடக்கினியின் செந் நாவினும் அமர்ந்திருக்கின்றாள். அன்றியும், மாடகூடங்களை அழகு செய்யும் ஓவியங்களிலும், கோயில் களில் அமைந்த சீரிய சிற்பங்களிலும் கலைமகள் விளங்குகின்றாள்.

எனவே, செவியினைக் கவரும் இயற் கவியும் இன்னிசையும், கண்ணினைக் கவரும் ஓவியமும் சிற்பமும் அறிவுத் தெய்வம் உறையும் இடங்களாகும்.

இவ் வுலகில் வாழும் மக்களுக்குப் பயன்படும் பொருள்களை ஆக்கி அளிக்கும் தொழிலாளர் பலராவர். இரும்பை யுருக்கி வெம்படை வடிக்கும் கருங்கைக் கொல்வரும், திண்ணிய மரத்தைத் தறித்து முறித்துப் பணி செய்யும் தச்சரும், குழைத்த மண்ணைப் பாண்டங்களை வளையும் குயவரும், பட்டாலும் பருத்தி நூலாலும் ஆடைகளை நெய்யும் சாலியரும் உலக வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுங் கலைகளைப் பயின்று பணி செய்கின்றார்கள். அன்றாடப் பணிகளிலும் கலை மாது பண்புற்று இலங்குகின்றாள்.

இன்னும், வேதம் பயிலும் வேதியரும், வீரம் விளைக்கும் வேந்தரும், வான்பொரு ளீட்டும் வணிகரும், தாளாண்மையிற் சிறந்த வெள்ளாளரும் ஒருங்கே வணங்கும் விழுமிய தெய்வம் அறிவுத்தெய்வமேயாகும். மாந்தரது உள்ளத் தாமரையில் இனிதுறைந்து, அவர் அறிவினுக் கறிவாய் நின்று, புன்னெறி விலக்கி நன்னெறி காட்டும் தெய்வம் கலைத்தெய்வமே. மேலோ ரென்றும் கீழோ ரென்றும் எண்ணாது, செல்வ ரென்றும் வறிஞ ரென்றும் கருதாது, முதிய ரென்றும் இளைய ரென்றும் பாராது, 'எக் குடிப் பிறப்பினும் யாவரே ஆயினும் அறிவினை விரும்புவோர் அனைவரும் வருக' என்று அருள் கூர்ந்து அழைத்திருந் தெய்வம் அறிவுத் தெய்வமே யன்றோ?

இத்தகைய தெய்வத்தை நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழியாற் போற்றினார்கள். அறிவறிந்த மாந்தர் ஆண்டுதோறும் எண்ணும் எழுத்தும் அமைந்த ஏடுகளை வரிசையாக அடுக்கிக் கலைவிழா எடுத்தார்கள்; விரைவுறு நறுமலர் தூவி வணங்கினார்கள்; வண்ணமும் சாந்தமும் வழங்கினார்கள். இவ்வாறு ஆண்டுதோறும் நிகழும் நாமகள் விழாவினைக்கண்ட பாரதியார், 08/12/1952 அணி ருடையுடையுடையிற் விளையு வளியினர்.

“ செந்த மிழ்மணி நாட்டிடை யுள்ளீர்

சேர்ந்தித், தேவைவ வணங்குவம் வாரீர்,

வந்த னம்இவட் கேசெய்வ தென்றல்,

வாழி யடிதங் கெளிதன்று, கண்டீர்

மந்தி ரத்தைமு னுமுணுத் தேட்டை
வரிசை யாக அ டுக்கி அ தன்மேல்
சந்த னத்தை ம லரையி டுவோர்
சாத்தி ரம் இவள் பூசலை யன்றும் "

என்று சாற்றியருளினார். ஆண்டிற் கொரு முறை கலையேடுகளை எடுத்தடுக்கி மலர்மாலை புனைவதும், சந்தனம் சாத்துவதும், மந்திரம் முரல்வதும், வந்தனை புரிவதும் உயரிய வழிபாடென்று கருதுதல் பெருந் தவறாகும். 'பொக்க மிக்கவர்' பூவையும் நீரையும் கலைமகள் பொருளாகக் கருதமாட்டாள். கலைவடிவாய நாமகள் விரும்பும் வழிபாடொன் யாதோ என்றறிய விரும்பு வோர்க்குப் பாரதியார் நல்வழி காட்டுகின்றார். தமிழ் நாட்டிலுள்ள வீடுதோறும் கலையின் ஒளி திகழ வேண்டும். வீதிதோறும் இரண்டொரு கல்லூரி இலங்க வேண்டும். நகரந்தோறும் கலாசாலைகள் ஓங்க வேண்டும். கல்வி நலம் அறியாத கசடர் வாழும் ஊர்களை எரியினுக்கு இரையாக்க வேண்டும்: இவ்வாறு அறியாமையை அழித்து ஒழித்து யாண்டும் கலையின் ஒளி விளங்கச் செய்தலே நாமகளின் அருள் பெருதற்குரிய நல்ல வழிபாடென்று பாரதியார் அறிவிக்கின்றார்.

நாட்டிலுள்ள ஏழை மாந்தர்க்கு எழுத்தறிவித்தல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலையாய அறமென்னும் உண்மையை,

" இன்ன றுங் தனிச், சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த்தண்க ளைகள் இ யற்றல்,
அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
ஆல யம்பதி னாயிரம் நாட்டல்
பின்ன ருள்ள த ருமங்கள் யாவும்,
பெயர்வி ளங்கி ஓ ளிரநி றுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோ தேழைக்கெ முத்தரி வித்தல் "

என்று பாரதியார் அறிவித்துப் போந்தார். பல்லாயிரம் ஆண்டு கட்டு முன்னமே அறத்தின் பெருமையை அறிந்து அதனை ஆர்வ முற வளர்த்த நாடு தமிழ் நாடாகும். வருந்தி வந்தவர் அரும் பசி களைந்து அவர் திருந்திய முகங் கண்டு திளைத்த நாடு இந் நாடாகும். கொழுமுகாம்பின்றிக் குழைந்து கிடந்த சிறு முல்லைக்

கொடியின் துயர் கண்டு தரியாது, அக்கொடி படருமாறு தன் பொற்றேரை நிறுத்திச் சென்ற புரவலன் வாழ்ந்த நாடு இந் நாடாகும். வழி நடந்து செல்லும் ஏழை மக்கள் வெங்கதிரோன் கொடுமையால் வாடி வருந்தா வண்ணம் இனிய சாலைகளும் சோலைகளும் அமைத்து அறம் வளர்த்த நாடு இந் நாடாகும். மும்மைசால் உலகுக் கெல்லாம் முதல்வனாய் இறைவனுக்குச் செம்மை சான்ற கோயில்களும் கோட்டங்களும் எடுத்த நாடு இந் நாடே யாகும். இங்ஙனம் அன்னசாலைகள் அமைத்தலும், ஆலயங்கள் எடுத்தலும், சாலைகள் வகுத்தலும், சோலைகள் வளர்த்தலும் சிறந்த அறங்களே எனினும், அறிவை வளர்க்கும் கல்லூரிகள் நிறுவுதலே தலைசிறந்த அறமென்று பாரதியார் அறிவுறுத்தினார்.

'எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தரும், என்னும் உண்மையைப் பழந்தமிழ் மக்கள் பொன்னே போல் போற்றினர். கல்வி நலம் வாய்ந்தவரே மக்களாவ ரென்றும், அந் நலம் அமையப் பெருத மானுடர் விலங்குகளைய ரென்றும், பழந் தமிழ்ப் பனுவல் பகுத்துரைக்கின்றது. 'கற்றல் கேட்டல் உடையார் பெரியார்' என்றார் நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர். எனவே, உடம்பினை வளர்க்கும் அன்ன சாலையினும் உயிரினை வளர்க்கும் அறிவுச் சாலை சிறந்ததென்று அறைதலும் வேண்டுமோ? கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியாய் இறைவன் 'கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான்' என்னும் உண்மையை உணர்வோமாயின், இறைவனை வணங்குதற் குரிய ஆலயங்களை அமைப்பதற்கு முன்னே அறிவினை வளர்க்கும் கல்லூரிகளை அமைத்தல் வேண்டும் என்பது இனிது விளங்குவதாகும். இதனாலேயே, கலை நல மறியாது வருந்தும் எளியவர்க்கு எழுத்தறிவிக்கும் அறம், ஏனைய அறங்களினும் நூரூயிரம் மடங்கு மேலான தென்று பாரதியார் அறிவித்தார். இத்தகைய கல்விச் சாலைகளை நாடெங்கும் நாட்டுதலே கலைமகளின் திருவுள்ளத்தை மகிழ்விக்கும் உயரிய வழிபாடாகும். கல்லூரிகளிற் போந்து எண்ணும் எழுத்தும் பயிலும் மாணவர் கண்ணெதிரே, கலைமகளின் வீணையும் கையும் விரிந்த முகமலரும் விளங்கித் தோன்றும்.

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை
தமிழ் இன்பம்

